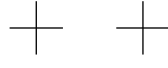

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/18 • 11 Mayıs 2007 • 50 YKr

**Düzenin seçim oyununu
bozmak için sınıfın
bağımsız devrimci
programı etrafında
kenetlenelim!**

Denizler çeşitli eylem ve etkinliklerle anıldı...

**"Devrimciler ölmez,
devrim davası yenilmez!"**

**21. Geleneksel İTÜ Öğrenci
şenliği engellenemez!**

**Şarlatan halife padişah mı,
demagog faşist başkan mı?**

Haluk Gerger

Seçimler ve sol hareket

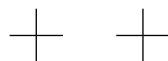
**Şarm el Şeyh'te çifte
konferans**

**Askeri cumhuriyet, seçimler
ve ötesi...**

M. Can Yüce

CMYK

İÇİNDEKİLER

Emekçiler, sınıfın bağımsız devrimci programı etrafında kenetlenmelidir! 3
Düzenin seçim oyununu bozmak için devrimci seferberlik! 4
Kürt liberallerin depreşen eçim hayalleri 5
1 Mayıs'ın politik kazanımları emekçi kitlelere taşınmalıdır 6
Denizler çeşitli eylem ve etkinliklerle anıldı 7-9
Yol-İş Kayseri Şube Genel Kurulu yapıldı..... 10
İşten atılan ve fabrika önünde direnişe geçen Esen Plastik işçisiyle konuştuk... 11
21. Geleneksel İTÜ Öğrenci Şenliği.. 12
Gençlik hareketinden .. 13
Şarlattan halife-padişah mı, demagog faşist başkan mı? 14
Kayıkcı kavgasında yeni perde: Çankaya savaşları mı, sistem savaşları mı?..... 15
Seçimler ve sol hareket (Orta sayfa) 16-17
Silahlanma doludizgin 18
Şarm-el Şeyh'te çifte konferans 19
Siyonist rejimin sarsıntıları sürüyor! . . 20
Blair yerel seçimlerde hezimete uğradı..... 21
Avrupa'da saldırganlaşan ırkçılığın karanlık yüzü. 22
Dünyadan 23
Devrimci 1 Mayıs Plaformu'nun 1 Mayıs değerlendirmesi 24
1 Mayıs üzerine gözlem ve düşünceler 25-27
Postal yalayıcısı Türkan Saylan ve şürekâsına, onların kuyruğuna takılan "aydın" kılıklı Kemalistler'e... Kirliliğinizi değerlerimizin üzerinden çekin 28
Askeri cumhuriyet, seçimler ve ötesi... 29-30
Mücadele Postası 31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/18 ● 11 Mayıs 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye düzeninin politika arenasında bir seçim yarışı daha başlamış bulunuyor. Normal seçimlere bir-iki ay kala yapılacak bir 'erken' seçimi zorlayan da, zaten, düzen içi dalaşmalar oldu. Bu yüzden bile, düzen partileri arasındaki çekişmeye 'yarış' demek hiç uygun düşmüyor. Onları en hafif tabirle dalaş olarak adlandırılabilir. Çünkü hepsinin başında dövuştüğü aynı kemiktir.

Gerçek iktidar yarışının ise farklı bir kulvarda, kapitalist sistemin iki ana sınıfı arasında süregittiği biliniyor. Bu konuda açık olan bir diğer gerçekse, bu savaşın bugün için çok da açıkta ve şiddetli yaşanmadığıdır.

Onu açığa çıkarmak, seçim döneminin imkanları kadar çelişkilerini de bu amaçla en iyi biçimde kullanmak, önümüzdeki birkaç ayın temel ve en yoğun faaliyetini oluşturacaktır. Düzen partilerinin, kendi aralarında bile olsa, kitleleri bölme/kutuplaştırma çabalarıyla düzledikleri zemin, aynı kitlelere gerçek kutuplaşmanın kimler arasında ve kimlere karşı olması gerektiğinin anlatılması için kullanılabilir. İşçi ve emekçi kitlelerin düzen partileri arasında bölünmesi ve birbirlerine karşı kutuplaştırılması çabalarına karşı, seçimler vesilesiyle bir kez daha şovenizmin körüklenmesine karşı, 'İşçilerin birliği, halkların kardeşliği' şiarı yükseltilmelidir.

Sınıf devrimcileri yeni bir seçim sürecine kendi cephelerinden zaman kaybetmeden hazırlanmalıdırlar. Seçim zeminini işçi ve emekçi kitlelerini düzen karşısında devrim alternatifi ekseninde bir araya getirebilmek ve sınıfın devrimci programı altında birleşebilmelerini sağlayacak etkili ve sonuç alıcı bir çalışmayı örgütleyebilmek için seferber olabilmelidirler.

* * *

İbrahim Kaypakkaya 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır işkencehanelerinde katledildi. İşkencede direnişin simgesi İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümü vesilesiyle, '71'in devrimci mirasını bugünkü kuşaklara aktarabilmek devrimci siyasal mücadele bakımından büyük bir önem kazanmaktadır. Son yıllarda '71 devrimcileri şahsında cisimleşen bu devrimci mirasın ortak bir ruhla sahiplenilmesi anlamlı bir tutumun ifadesidir.

Nasıl ki işçi sınıfı, tarihin tüm devrimci mirasına, sosyalist devrimi sonuca ulaştırmak üzere sahip çıkıyorsa, sınıf devrimcileri de, tüm devrimcileri istisnasız sahiplenecektir. Devrim tarihini sadece kendi örgütünün tarihi olarak görmekten başka biçimde açıklanamayacak bir tutumla, sadece kendi yoldaşlarını anma kültürü de, sınıfın bu sahiplenme tarzıyla aşılacaktır. Düzenlenecek olan etkinliklere bu bakışla da yaklaşılmalıdır. Buna uygun bir pratik çaba ortaya konularak tüm alanlarda ortak Kaypakkaya anmaları düzenlenebilir.

Parti değerlendirmeleri-1

Parti değerlendirmeleri-2

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Egemenler gerici iktidar için çatışıyor...

Emekçiler, sınıfın bağımsız devrimci programı etrafında kenetlenmelidir!

Sermaye sınıfının farklı kesimleri ile bu kesimlerin siyasi temsilcileri arasında cereyan eden çatışma, kapitalistleşen Türkiye tarihinde ilk kez bu kadar aleni bir hal almıştır. 1923'ten beri Çankaya tepesini işgal altında bulunduran militarist cenah, dinci gericilik kitalarının Köşk'ün kapısına dayanmasıyla harekte geçmiş, sanal alem üzerinden piyasaya sürüldüğü "e-muhtıra" ile erken seçim sürecini başlatmıştır.

Sanal muhtıra ile birkaç gün sonra Taksim'deki 1 Mayıs kutlamalarında kolluk kuvvetlerinin estirdiği devlet terörü, inanmış liberalleri bile derin bir hayal kırıklığına uğrattı. Zira bunlar, Türkiye kapitalizminin askeri darbeler dönemini geride bıraktığını savunuyor, darbe ihtimalini dillendirenleri "ayıp etmek"le itham ediyorlardı. Örneğin Amerika'da ikamet eden Zeyno Baran adlı kişi, Türk generallerinin Washington ziyareti devam ederken, 4 Aralık 2006'da *Newsweek* dergisinde "Türkiye'de yaklaşan darbe" başlıklı bir makale yayınladığında bu çevreler tarafından küçümsenmiş, Türkiye'nin geçirdiği yapısal değişimden habersiz olduğu iddia edilmişti. Ancak 27 Nisan'da görüldü ki, "Türk demokrasisi", katettiği uzun mesafeye rağmen sanal bir muhtıra ile felç olabilecek kadar sığdır. Bu arada devletin üst veya derin katlarından gelen emirlere uyan kolluk kuvvetlerinin, emekçilere olan kinlerini de kusarak 1 Mayıs'ta Taksim'de estirdiği terör, "AB müktesebatı" ile katedildiği söylenen demokratikleşmenin sınırlarını da ortaya koydu.

Sermaye temsilcileri, süngü zoruyla gündeme gelen erken seçim süreciyle hem demokrasi oyununu sürdürüyor, hem de sistemin krizini aşmanın yollarını arıyor. Her ne kadar ABD, AB, TÜSİAD, TOBB gibi merkezlerin tutumlarından güç alan AKP hükümeti sanal muhtıraya "sert" bir karşılık vermişse de, burjuvazinin siyaset arenasındaki figüranları yönetememe krizi içinde debeleniyor.

Eğer egemenler arası çatışma farklı bir boyuta taşınmazsa 22 Temmuz'da seçim sandıkları kurulacak. Amerikancı düzen, hem sermayenin, hem de emperyalistlerin desteğini alan AKP ile herbiri diğerinden ırkçı-gerici birkaç partiyi piyasaya sürecek. Egemenler arası iktidar çatışması bu boyutta iken, bu güçlerin siyasi alandaki temsilcileri olan sermaye partilerinin gericilik, şovenizm, ırkçılık, işçi-emekçi düşmanlığında tam bir uyum içinde olmaları dikkat çekicidir.

Sermayenin öne çıkan başlıca siyasi temsilcilerine kısaca bir göz atarsak DYP-ANAP birleşmesi ile tevellüt eden Demokrat Parti'nin başında kirli savaş şefi Mehmet Ağar var. Günlük söylemde "solcu" diye anılan CHP, önce faşist akımın başını çeken MHP, ardından ırkçı-popülist söylem tutturarak Genç Parti ile ittifak arayışı içine girdi. Şimdilerde ise Ulucanlar ve 19 Aralık katliamlarına imza atan, devlet terörü eşliğinde uyguladığı İMF-TÜSİAD reçeteleriyle işçi sınıfı ve emekçileri işsizlik, yoksulluk ve açlığa mahkum eden, bundan dolayı da oyları yüzde 1'e gerileyen DSP ile ittifak konusunda anlaştığı söyleniyor. Erbakan'ın Saadet Partisi ise, faşist akımın diğer bir kolu olan, son günlerde gerçekleşen vahşi cinayetlerin tetikçileriyle organik bağı saptanan Büyük

Egemenler arası iktidar çatışmasının tarafları ve onun siyasi figüranları işbirlikçi tekeli burjuvazi ve emperyalizmin güdümünde hareket eden güçlerdir. Bundan dolayı hem sosyalist, devrimci, ilerici güçler, hem de işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar bu gerici arası çatışmada taraf olmaktan kaçınmalı, her türden gericiliğe karşı mücadele bayrağını yükseltmelidir.

Birlik Partisi ile ittifak arayışı içinde. Söylemde kimi farklar olsa da, bu partilerin bir diğer temel ortak özelliği, başta Kürtler ve Ermeniler olmak üzere halklara karşı tutumlarının ırkçılıkla malul olmasıdır.

Bu partilerin bir kısmı egemenler arası iktidar çatışmasında doğrudan veya dolaylı olarak taraftır. Kimileri ise farklı sermaye çevrelerinin çıkarlarını temsil etmektedir. Bu yönüyle kendi aralarında belli çelişkiler/çatışmalar kaçınılmazdır. Ancak bu partilerin varlık nedenlerine bakıldığında, tümünün işçi sınıfı ve emekçilere, insanlığa ait değerlere, ilerici, devrimci, aydınlık olan herşeye düşmanlık konusunda tam bir mutabakat içinde oldukları görülür.

Silahlı bürokrasinin vesayetinde de olsa işi idare eden figüranlar bu partiler ve kurdukları hükümetlerdir kuşkusuz. Ama asıl aktörler, yani bu partilerin de ipini elinde tutanlar ise, içte TÜSİAD, TOBB ve diğer sermaye grupları, dışta ise ABD-AB emperyalistleridir. Nitekim Türk egemenleri arasındaki iktidar savaşında bu güçler dolaysız taraf olarak davranmakta, taraflara açıktan telkinler göndermekte, medya aracılığıyla yön vermeye çalışmaktadır.

Düzenin asıl egemenleri olan TÜSİAD kodamanları çatışan tarafların ikisine de gerekli gördüğü yerde mesaj veya emirlerini veriyor. Tayyip Erdoğan'ın cumhurbaşkanı adayı olmayacağını açıklaması, ancak bu kodamanların açık fikir beyanından sonra gündeme geldi. Başta Abdullah Gül'ün adaylığını destekleyen TÜSİAD, sanal muhtıradan sonra, "erken seçim kararı alın" talimatını verdi. Generallere de, "fazla ileri gitmeyin, sorunlar demokratik teamüller içinde halledilsin" uyarısında bulundu. Yani TÜSİAD, bu şartlarda askeri darbeyi sınıfsal çıkarlarına uygun bulmadığını ilan etti. Bu tutumun "demokratik teamüllere" verilen önemle bir ilgisi yok elbette. Bilindiği gibi 12 Eylül faşist cuntasını dört gözle bekleyen TÜSİAD'tan başkası değildi. Onlar için önemli olan, sömürü ve yağma düzeninin aksamadan işlemesidir. Belirtelim ki, ikinci büyük sermaye kuruluşu TOBB'un şefleri de, uluorta açıklamalar yapmasa da TÜSİAD'la benzer bir tutum içinde olduklarını, yakınlarındaki "gazeteci"lere söylüyor.

Bu arada muhtıranın darbeye yol açmayacağı konusunda yabancı sermaye kodamanlarını ikna etme çabasının başını bizzat ABD'ye giden Güler Sabancı çekiyor. Washington'dan haber devşirme konusunda

maharetli birkaç isimden biri olan Aslı Aydıntaşbaşı'nın bildirdiğine göre, Güler Sabancı'nın Manhattan'daki evinde verdiği kokteyle katılan "Türk işadamları", son günlerde yabancı ortaklarındaki tedirginliği yatıştırmak için yoğun bir şekilde dil dökmek durumunda kalmışlar. Güler Sabancı'nın başını çektiği kapitalistler, "Unutmayın Türkiye uzun vadede sağlam ekonomi", "Merak etmeyin IMF programından nasıl olsa şaşma olmaz", "Bakın erken seçim kararı herşeyi rahatlatmış" diye dil dökmüştü.

Sürece doğrudan müdahil olan diğer taraf, verili koşullarda askeri darbeyi uygun bulmayan Bush liderliğindeki neofaşist çetedir. Bilindiği gibi ABD emperyalizmi önceki askeri darbeleri desteklemekle kalmamış, bizzat CIA-NATO eliyle organize etmiştir. Zira Türk generallerinin, (1961 darbesi dahil olmak üzere) giriştiği darbelerin tümü, dolaysız bir şekilde ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarına uygun planlanmıştır. Savaş kundakçıları bu şartlarda askeri darbeye karşı çıksa da, bu tümüyle bölgesel çıkarlarıyla ilgilidir.

Büyük Ortadoğu/büyük İsrail projesi kapsamında gündeme getirilen "ılımlı İslam" modeli için AKP biçilmiş kaftandır. Bu parti, İMF-TÜSİAD programlarını pervasızca uygulamanın yanısıra hem ABD-İsrail ikilisi ile sıkı bir işbirliği yapıyor, hem de dinci çizgisi ile Arap dünyası üzerinde etkili olabiliyor. Kürt sorunu ve Kıbrıs konusunda da generaller gibi "kırmızı çizgiler" çekmiyor. Bu yönüyle ABD emperyalizmi için dönemsel olarak işlevseldir.

Sözkonusu Türkiye olduğunda, gerici/dinci bir partinin ABD için işlevselliği kuşkusuz ki, geçicidir. Türkiye'de asıl iktidarın hükümette değil silahlı/sivil bürokraside olduğunu kimse ABD'den daha iyi bilemez. Onlar Türkiye'deki dayanaklarının silahlı bürokrasi olduğunu çok iyi bildikleri içindir ki, sanal muhtıraya karşı ihtiyatlı bir dil tercih ettiler. Örneğin Washington'un bir diğer iyi haber devşiricisi Yasemin Çongar, konuştuğu ABD Dışişleri Bakan yardımcısı Daniel Fried'in, "AB gibi, ABD'nin de muhtırayı eleştirip eleştirmeyeceği" sorusunu, "Biz taraf tutmuyoruz" diye yanıtladığını belirterek Bush yönetimini "omurgasızlık"la suçluyor. *Washington Post, New York Times, Wall Street Journal* gibi emperyalist ABD rejiminin borazanı olan etkili yayın organları ise generallere karşı çıkarak AKP'yi açıktan desteklediler. Bunun ardından Bush yönetimi darbe karşıtı söylemini kısmen değiştirdi.

Görüldüğü üzere egemenler arası iktidar çatışmasının tarafları ve onun siyasi figüranları işbirlikçi tekeli burjuvazi ve emperyalizmin güdümünde hareket eden güçlerdir. Bundan dolayı hem sosyalist, devrimci, ilerici güçler, hem de işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar bu gerici arası çatışmada taraf olmaktan kaçınmalı, her türden gericiliğe karşı mücadele bayrağını yükseltmelidir. Emekçilerin gerici kamplardan birine yedeklenme tehlikesini önlemenin yolu ise, anti-emperyalist/anti-kapitalist bağımsız devrimci sınıf programının bayrağını yükseltmek, işçi sınıfını ve emekçileri bu bayrak altında mücadeleye seferber etmekten geçiyor.

Düzenin seçim oyununu bozmak için devrimci seferberlik!

Seçim oyunu başladı!

Türkiye yeni bir seçim atmosferine girmiş bulunuyor. Düzen siyasetinde şimdi tüm hesaplar seçimlere endeksli yapılıyor. Bilindiği üzere bu aşamaya düzen siyasetindeki kilitlenmenin sonucu olarak gelinmişti. Düzen güçleri iki ana kutup halinde parçalanmış, düzenin yönetici çekirdeği konumunda olan ordu, sahip olduğu siyasi ayrıcalıkları korumak ve kurucusu olduğu devlet üzerindeki ideolojik ve siyasi hegemonyasını sürdürmek için direnirken, AKP de sahip olduğu siyasi gücü devlet yönetiminde daha ileri mevziler kazanmak yönünde kullanmak istemekteydi. Bu kavga, ordunun müdahalesiyle düzen siyasetinin biçimsel-hukuksal zemininin dışına taşınca düzenin gerçek yönetici güçleri duruma müdahale ederek adres olarak seçim sandığını gösterdiler. Böylelikle yoldan çıkan düzen siyasetinin yeniden rayına oturtulması hedeflenmektedir.

Oyunun sahnesi yeniden düzenleniyor!

Bugünlerde düzenin yönetici güçleri ihtiyaçlarını karşılayacak bir siyaset sahnesi oluşturmak üzere seçim sürecine etkin bir şekilde katılıyorlar. Bunun için düzen partileri arasında roller yeniden dağıtılırken kumaşı dökülen eski unsurları yamalanıp yeniden sahneye sürülüyor. Böylelikle düzen siyasetine yönelik beklentileri dibe vurmuş olan işçi ve emekçileri kandırmayı planlıyorlar. Bu amaçla atılan adımlardan ilki DYP-ANAP birleşmesi oldu. Düzenin geleneksel sağını temsil eden bu iki partinin birleşmesiyle kurulan DP ile düzen siyasetinin sağ kanadının ayağa kaldırılması hesap ediliyor. Öyle ki, kirli savaş şefi Ağar ile Özal'ın artık köhnemiş ANAP'ından yaratılan DP burjuva medya tarafından göklere çıkarılıyor. Tekelci burjuvazinin bu adımdan son derece memnun olduğu da dikkatlerden kaçmıyor.

Düzenin geleneksel sağ kanadına yapılan bu müdahale ile aynı sıralarda düzen soluna yönelik de benzer bir müdahalede bulunulmaktaydı. DSP'nin CHP çatısı altında seçime girmesi bu müdahalenin bir sonucu olarak gündeme geldi. İki parti yönetimleri arasında bu konuda uzlaşma sağlanırken daha alt kademelerde paylaşılacak koltukların hesabı üzerinde bir takım pürüzler devam ediyor. Fakat, bu iki parti arasında bir seçim ittifakının kurulması hemen hemen kesinleşmiş bulunuyor. Zira bu birliktelik parti yönetimlerinin ve kadrolarının bir tercihi olmaktan çok, düzen siyasetinin ihtiyaçlarının bir gereği olarak teknelci burjuvazi, ama özellikle de ordu tarafından dayatılıyor. Böylelikle AKP'nin önünü alacak bir seçenek yaratılırken, daha genel planda geleneksel sağ ile birlikte düzen siyasetinin sol kanadının da ayağa kaldırılması hedeflenmektedir.

Düzen siyasetine yapılan bu müdahaleler, esasında teknelci burjuvazinin gelinen aşamada artık, sahip olduğu siyasi güçten dolayı zorunlu olarak sarıldığı

AKP'nin alternatifini kesin olarak hazırlamak amacıyla olduğunu gösteriyor. Öyle ki, seçim oyununda temel eksen Cumhurbaşkanlığı seçimi ile damgalanan laik-şeriat eksenini olmakla birlikte, egemen güçler bu oyunda AKP'yi zayıflatmak uğruna çeşitli alternatifler hazırlamış bulunuyorlar. Böylelikle düzenin siyaset sahnesi, sağını ve solunu tutan iki merkez partiden ibaret biçimde düzenlenmeye çalışılmaktadır. Bu durumda AKP karşıtı öfke laiklik ekseninde CHP'de toplanırken, diğer taraftan AKP'de toplanan toplumun sağ eğilimli kesimlerine DP bir seçenek olarak sunulmaktadır. Böylelikle AKP'nin olası bir seçim zaferine engel olunurken düzen siyasetinde yaşanan tıkanmanın aşılması hedeflenmektedir.

İşçi ve emekçileri bekleyen tuzak

Bu tablo, seçimin düzen cephesi tarafından işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik nasıl bir tuzağa dönüştürüldüğünü ortaya koymaktadır. Zira eğer seçim, Cumhurbaşkanlığı seçimi ve laik-şeriat kamplaşmasıyla bu biçimde damgalanmamış olsaydı düzen siyaseti ve partileri açısından ortaya çıkacak sonuç tam anlamıyla hüsrana olabilir ve düzen siyaseti yeni ve daha ağır bir bunalımın içerisine girebilirdi. Çünkü, mevcut partileriyle düzen siyaseti bir bütün olarak işçi ve emekçilere en küçük bir umut verebilecek ne bir programa ve ne de inandırıcı tek bir söze sahiptir. Tüm düzen partileri her açıdan çürümüş ve yıpranmış durumdadırlar. 3 Kasım seçimlerinde

düzen siyasetinin ana unsurları olan partilerin topyekûn çöküşü karşısında İslami gelenekten geliyor olmasına rağmen düzene aradığı siyasi istikrarı bir süreliğine de olsa sunan AKP, 4 yıllık icraatlarıyla büyük bir erime süreci içerisine girmişti. Çünkü hem İslami tabanının beklentilerini karşılayamamış, hem de emperyalistlerin ve teknelci burjuvazinin istisnasız her dediğini yaparak işçi ve emekçilerin sosyal öfkelerini üzerinde toplamıştı. AKP'nin yaşadığı bu erime bulunduğu konumun doğal bir sonucu iken, ana muhalefet rolünü üstlenmiş olan CHP'de de ciddi bir erime söz konusuydu. Zira AKP'ye karşı muhalefetini laiklik-şeriat eksenine sıkıştırmış olan CHP, işçi ve emekçilere yönelik sosyal ve ekonomik saldırılar karşısında sesini çıkarmamış, çıkarmadığı gibi bu saldırılara destek de vermiştir. Bundan dolayı düzenin 3 Kasım sonrasında başlayan sol arayışı yoğunlaşarak devam etmişti. Fakat düzenin siyaset sahnesini düzenleyen güçleri ne yaparlarsa yapsınlar, bu sahnenin sağlı-sollu yaşadığı çöküntü tablosu değiştirilememekteydi. Çünkü sorunun kaynağında emperyalizme ve burjuvaziye hizmet dışında başka bir iradesi olmayan düzen partilerinin tekleşmesiyle karakterize olan yapısal siyasi kriz durmaktadır.

Ancak cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinden yaşanan kutuplaşma ve çatışma hali, düzen siyasetinden uzaklaşan ve sırtını dönen işçi ve emekçi halkı yeniden bu tuzağa düşürülmesi için zemin oluşturmuştur. Bugün için işçi sınıfı ve emekçi halkın geniş bölükleri emperyalistlerin ve teknelci burjuvazinin uşaklığında ortaklaşmış olan ve bu yüzleriyle alabildiğine teşhir olmuş düzen partilerinden birini seçmeye zorlanmaktadırlar.

Zira düzen güçleri işçi ve emekçilere önlerine konulan seçeneklerden birini seçmemeleri halinde kendilerini büyük tehlikelerin beklediğini söylemekte, bir taraf laik düzenin elden gideceği korkusunu büyütmekte, diğer tarafa İslami kimliğe sahip çıkmak ve darbe tehditini boşa çıkarmak söylemine sarılmaktadır.

Devrimci tutum

İşçi sınıfı ve emekçileri bu tuzaktan kurtarmak bugünün en önemli siyasi görevi durumundadır. Çünkü, düzenden büyük ölçüde umutlarını kesmiş bulunan ve sosyal toplumsal öfkeleri oldukça yoğunlaşmış bulunan işçi sınıfı ve emekçiler bu tuzağa düşürülerek yeniden düzene bağlanmak istenmektedir. Bu sonuç düzene, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sömürü, baskı ve yıkımı katmerleme, emperyalistlerin saldırgan politikalarına uşaklıkta rahatlık sağlayacaktır. Bu tuzağın boşa çıkarılması seçim oyununun bozulmasına, bu oyun için hazırlanan sahnenin yıkılmasına bağlıdır. Demek oluyor ki, egemen güçlerin sağlı-sollu düzen partileriyle ve bugün kavgalı olsalar da özünde işçi-emekçi düşmanı olan seçeneklerinden menkul sahne alt-üst edilmek durumundadır.

Bunu başarmak demek toplumsal siyaset arenasını düzen-devrim ve emek-sermaye ekseninde kurmak demektir. Yani düzeni ve düzen partilerinin kimliklerini deşifre ederek devrimi işçi sınıfı ve emekçi halkın karşısına yegane kurtuluş yolu olarak

çıkarmak demektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin düzenle olan bağlarını koparmak, bağımsız bir mücadele ve eylem çizgisinde mücadele güç ve kapasitelerini arttırmak demektir. Parlamenter hayallerin karşısına devrimci yoldan kurtuluşu tek gerçek ve mümkün seçenek olarak göstermek demektir.

Tüm bu görev ve sorumlulukları hakkıyla yerine getirmek için seçimlerin sağladığı her türlü fırsattan yararlanmak büyük önem taşımaktadır. Amaç, düzene karşı devrim seçeneğini işçi ve emekçilere taşımak, onları bu seçeneği hayata geçirmek üzere birleştirmektir. Bunun için her imkan değerlendirilecek, seçime ve meclise yönelik en küçük bir beklenti yaratmaksızın, dahası bu tür beklentilere darbe vurarak devrimci bir seferberlik içerisinde hareket edilecektir. Komünistlerin bu alandaki deneyimleri, bunun nasıl yapılacağı ve yapılması gerektiği konusunda son derece net bir tablo sunmaktadır. Burada sözü 3 Kasım seçimlerinden önce yayınlanan, fakat güncelliğini koruyan bir değerlendirmenin oldukça özlü son bölümüyle bağliyalım:

“Partimiz seçimlere kendi bağımsız devrimci sınıf platformuyla katılacaktır. Seçim atmosferinden devrimci ilke ve amaçlarını yaymak, kitleleri parlamenter yanılısalmalara karşı uyarıp devrimci sınıf mücadelesi çizgisine çekmek için en iyi biçimde yararlanmaya bakacaktır.

Mevcut koşullarda, bağımsız devrimci sınıf adaylarıyla işçilerin ve emekçi kitlelerin karşısına çıkmak, bunu bağımsız devrimci sınıf tutumunu vurgulamanın ve etkin bir seçim kampanyası yürütmenin bir olanağı olarak kullanmak, partinin seçimlerde izleyeceği davranış çizgisinin somutlanmış biçimidir. Bu kampanyanın amacı hiç de oy toplamak değil, fakat devrimci propaganda ve ajitasyonu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek, kitleleri devrimci açıdan aydınlatmak, parti programını tanıtmak, onun döneme uyarlanmış stratejik ve taktik istem ve şiarlarını kitleler içinde yaymaktır. Seçim çalışmasında başarının ölçütü de bu olacaktır.

Devrimci propaganda ve ajitasyonu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek demek, normal dönemlerle kıyaslanamaz bir çalışma seferberliği içine girmek, buna uygun bir planlama ve organizasyonu gerçekleştirmek demektir. Burjuva düzen partilerinin siyasette rant kapılarını aralamak için, reformist sol partilerin burjuva siyasal sahnede kendilerine yer açmak için harcadıkları enerjiyi, devrimci sınıf partisi militanları işçi sınıfının bağımsız hareketini geliştirmek ve devrim davasını büyütmek için harçayacaklardır. Bu ise onlarla kıyas kabul etmez bir şevk, enerji ve yoğunlukta çalışmayı gerektirir.

Seçim dönemi parti örgütleri ve militanlarının bunun gerektirdiği bir bilinç, enerji ve inisiyatifle hareket etmelerini gerektirmektedir. Siyasal yaşamın yoğunlaştığı ve işçiler ile emekçilerin siyasal ilgisinin normal dönemlere göre belirgin biçimde arttığı seçim atmosferi, parti örgütleri ve militanları için gerçek bir devrimci seferberlik dönemi olabilmelidir. (Ekim, Sayı 229, Başyazı, Parti Değerlendirmeleri-1, Sayfa 423)

Kürt liberallerin depreşen seçim hayalleri

Basına yansıyan bilgilere göre, son günlerde Kürt liberal hareketi düzen partilerine ilişkin çelişkili açıklamalar ve değerlendirmeler yapmaktadır. Örneğin, bir yandan *Özgür Gündem* yazarlarından Mustafa Karasu, AKP'nin Kürt halkına dönük politikasına atıfta bulunarak *“AKP ve Tayyip Erdoğan'ı olumlu gösterenler, tamamen Kürt halkını aldatmak isteyen çevreler ve kişilerdir”* derken, diğer taraftan aynı günlerde Abdullah Öcalan'ın avukatları aracılığıyla çok farklı değerlendirmeler yaptığı görülmektedir. Abdullah Öcalan seçimlerde DTP'nin nasıl bir politika izlemesi gerektiğine ilişkin olarak *“DTP'nin de hazırlıklı olması gerekir. Bağımsız adaylar mı belirlerler, ittifak mı yaparlar, bunu en iyi şekilde değerlendirip karar verirler. Bu konuda daha önce de örnekler vermişim; İspanya, İtalya örnekleri incelenebilir demişim. Şimdi de gerçek solcular, demokratlar, yurtseverler biraraya gelebilir. Bu fırsat değerlendirilebilir. Hatta dürüstçe yaklaşılabilecek, DYP ile, AKP ile de ittifaka gidilebilir. Bu süreç 1946-50 arası sürece çok benziyor. O dönemde Demokrat Parti listelerinde solcular da yer almıştı. Fakat o süreç tamamlanamadı. Gerçek demokrasiye geçilemedi”* şeklinde konuşabilmektedir.

Açıkçası Öcalan, DYP ya da AKP ile ittifakı dahi meşru görmekte, bunu da 1950 öncesindeki kimi örneklerle gerekçelendirmeye çalışmaktadır. Kuşkusuz, DP kurucuları, iktidar koltuğuna oturabilmek için CHP'nin solunda bir muhalefet partisi görünümünde sahne almayı tasarlamıştır. Bu çerçevede ilkin sol demagoji ile oy avcılığına çıkmıştı. Şimdilerde Mehmet Ağar'ın yaptığı gibi “demokrat” maskesi takmış, özellikle Mustafa Kemal'in talimatıyla sahte bir TKP kurarak, Celal Bayar da bir süre dönemin önde gelen sol aydınlarından Serteller ile içli dışlı görünmüştü. Dahası cezaevinde yatmakta olan TKP yöneticilerinden Mihri Belli'ye “mücadelenizi anlıyoruz, güzel günler gelecektir” cümlelerini içeren dayanışma mesajları gönderebilmişti. Dönem 1946 başlarıdır. Faşizmin kaleleri dünya çapında yıkılmış, soğuk savaş henüz başlamamıştır. Sovyetler Birliği ile “müttefikler” arasındaki ilişkilerin ne yönde gelişeceği henüz belirsizdir. Celal Bayar ve DP kurucuları bu siyasi konjonktürü gözetmektedirler.

Fakat bu durum uzun sürmedi. Soğuk savaş süreci başladı. ABD ile Askeri Yardımlaşma Antlaşması 1947'de CHP iktidarı tarafından imzalandı. CHP ile DP arasındaki ilişkiler, ABD emperyalizmine uşaklık yarışına dönüştü. Nihayet bu yarış DP kazandı. DP, 1950 seçimlerini kazanarak hükümete geldi. DP'nin ilk icraatı “komünizmle mücadele” için Kore'ye asker göndermek oldu. Ardından TKP'ye yönelik büyük çaplı bir operasyon başlatıldı, sola karşı amansız bir baskı uygulandı. Öyle ki, sermaye devletinin azınlıklara yönelik tertiplendiği 6-7 Eylül katliamında bile TKP'liler tutuklandılar. Kısacası, Öcalan'ın pek imrendiği on yıllık DP iktidarı dönemine tam bir anti-komünizm damgasını vurdu. Bu dönemde TKP kadrolarının büyük kısmı zindana ya da sürgüne yollanırken, Türkiye, ABD emperyalizminin bir ileri karakoluna dönüştürüldü. Kuşkusuz ki, DP'nin, CHP'nin bile sağına düşmesini onun temsil ettiği toplumsal sınıflardan ayrı düşünemeyiz.

Mustafa Karasu, “AKP dörtbuçuk yıldır Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek isteyen özel savaşın asma yaprağı olmuştur... AKP ve Tayyip Erdoğan'ı

olumlu gösterenler, tamamen Kürt halkını aldatmak isteyen çevreler ve kişilerdir... Kürtler'in, Kızılmacılar ve Kürt sorununda statükonun yeni yüzü olan AKP arasında bir tercih yapma sorunları olamaz...” derken gerçeğin önemli bir kısmını ifade etmektedir. Kuşkusuz ki, bu tabloya diğer düzen güçlerini ve burada sözkonusu olan Ağar'ın DYP'sini (şimdi tarihin bir ironisi olarak DP) eklemek gerekir.

Kürt sorununa burjuva çözüm arayışı, Kürt liberallerini, Türk burjuva devletinin en aşağılık, sömürgeci katil şefleriyle barışmaya kadar götürüyor. Onlar, Kürt halkının köylerini yakan, gazetesini bombalayan, binlerce evladını gözaltında kaybeden, binlercesini dağlarda kurşunlayarak katleden, kadınlarına tecavüz eden Susurluk çetelerinin elebaşısıyla el sıkışmaya, geçmişe sünger çekmeye hazırlanıyorlar.

Kirli savaş yıllarına sünger çekerek “yeni bir dönem” açılacağını her kim iddia ediyorsa, Kürt halkının katillerini meşrulaştırıyor, onları temize çıkıyor demektir. Bu katillerle barışmak, ancak onları yeni katliamlar için cesaretlendirmek demektir.

“Ovadan dağa adam devşiren mekanizmaya çomak sokuyorum” diyen, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da yürüttüğü ulusal imha politikasının tipik bir temsilcisi olan, müttefikler hanesine yazılmak istenen Ağar'ın sicili, yargısız infazlar, örtülü operasyonlar, işkenceler ile doludur. Bunların önemli bir bölümü de, Kürt halkına karşı gerçekleştirilmiş saldırılardır. Kirli savaşın, kelle kulak avcısı çetelerin kurucusudur. Yakılan Kürt köylerinden yükselen dumanda, katledilen Kürt aydınlarının kanında, kayıp annelerinin gözyaşlarında, hep onun iğrenç izleri var. Ağar, “Huzuru sağlamak için bin operasyon yaptık” diyerek bu suçlarını açıkça kabul de etmektedir.

Kuşkusuz eli fazlasıyla Kürt halkının kanına bulaşmış Ağar'ın çıkışının arkasında düzen politikasının bu cephedeki çözümsüzlüğünü aşma çabası kadar, iç siyasal hesaplar da bulunmaktadır. Onun Kürt halkının yaklaşan seçimlerde desteğini alabilmek için “kontrgerilla şefi” imajını değiştirmesi gerek. Ayrıca Kürt sorunu konusunda “adım”lar atılmasını isteyen ABD, AB ve TÜSİAD'ın da desteğini almak istiyor. O, bu destekleri alabilmek için büyük bir gayret sarfetmektedir. Bu, şimdiden liberal Kürt hareketi şahsında meyvesini vermiş de görünüyor.

Ağar'ın kine benzer çıkışlar aslında pek yeni de değildir. Yakın geçmişte Bayar'dan Özal'a, Cem Boyner'den Tansu Çiller'e, Mesut Yılmaz'a kadar birçok düzen politikacısı bu tür manevralar yapmışlardır. Pelteleşmiş liberal ve reformist politik çevreler de o dönemde sahte umut ve beklentileri körüklemiş, onlara olmadık misyonlar biçmişti. Bugün Ağar için dizilen övgülerin benzeri onlardan da esirgenmemiştir. Fakat hayatın katı gerçekleri, çok geçmeden bütün bu teorileri boşa çıkarmıştır.

Emperyalistler ve onların işbirlikçileri Kürt sorununa çözüm olamaz. Sırtını onlara dayayan bütün işbirlikçiler gibi Ağar'ın da, Erdoğan'ın da Kürt halkına verebileceği hiçbir şey yoktur.

Yapılması gereken; Ağarlarla, Erdoğanlarla el sıkışmak değil, emperyalist sistemi aşmayı ve kurulu toplumsal düzeni yıkmayı hedefleyen, bu çerçevede tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçileri ortak bir devrimci mücadele hattında birleştiren bir bütünleşmeyi sağlamaktır.

1 Mayıs'ın politik kazanımları emekçi kitlelere taşınmalıdır

2007 1 Mayıs'ı, sınıf ve kitle hareketinin üzerine kara bir bulut gibi çöken karamsarlık havasının dağılmasına zemin yarattı. Bu yılki 1 Mayıs'ın devrimciler, reformist çevreler, emekçi kitleler cephesinden yarattığı anlamlı kazanımlardan bir tanesi de bu olmuştur.

1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması kararının politik mahiyeti, sermaye devleti tarafından da doğru anlaşıldığı için azgın bir terör uyguladı. Taksim'in emekçilere ve 1 Mayıs kutlamalarına kapatılmasının yanısıra '77 katliamının teşhir edilmesi ve katliamcılardan hesap sorulması bu yılki 1 Mayıs'ın temel gündemlerinden biri durumundaydı.

Taksim 1 Mayıs'ının böylesi bir politik içerikle gündemleştirilmesini isabetli bulmayanlar, işçi ve emekçi kitlelerin kontgerilladan hesap sormaktan uzak duracağını düşünenler yanıldılar. Zira 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için yola dökülen onbinler, alana çıkmak için defalarca polisle çatışmayı göze alan binler, hangi taleplerle ve ne için yola çıktıklarının fazlasıyla farkındaydılar.

Bu yıl 1 Mayıs'ı kutlamak için biraraya gelen siyasal güçler Taksim konusunda ortaklaştı. Ortaklaşan bu iradenin, devletin baskı ve yasaklarına rağmen sergilenen kararlılığın emekçi kitlelere güven verdiği açıktır. Ortak iradenin emekçiler tarafından benimsendiğinin göstergesi ise 1 Mayıs günü kitlelerin sergilediği irade ve kararlılık olmuştur. Bu politikanın sadece benimsenmekle kalınmayıp aynı zamanda Taksim yasağının binlerce emekçi tarafından fiilen delinmesiyle hayata geçirilmiş olması, sınıf cephesinden önemli kazanımlardan birisidir. Sadece

bu sonuçları bakımdan bile 2007 1 Mayıs'ının emekçiler cephesinden kazanıldığını göstermeye yetmektedir.

Zira 2007 1 Mayıs'ının başarısının kalıcılaştırılması, buradan çıkarılacak sonuçların sınıf hareketinin yaşadığı açmazları ve tikanıklıkları aşabilmenin vesilesi haline getirilmesiyle sağlanacaktır. Bu çerçevede bu yıl ki 1 Mayıs'tan çıkarılacak temel sonuçlardan biri de, sınıf ve kitle hareketinin ihtiyacı olan birleşik, militan bir mücadele hattının izlenmesidir.

Sermaye devleti kitle hareketini zayıflatmak, onu güçten düşürmek için "yenilgi atmosferini", "inançsızlık ruhunu", "korku psikozunu" ve "güvensizlik duygusunu" hakim kılmaya çalışmaktadır. Sermayenin kitle hareketinin dinamizmini kırmak için kullandığı bu zehre karşı etkili olacak yegane panzehir birleşik, militan kitle mücadelesidir. Korku duvarlarını yıkmanın, "imkansız" olanı başarmanın, kendine ve sınıfına

güvenmenin yolu, birleşik, militan mücadele hattını yaratmaktan geçmektedir. Öncü işçi ve emekçilerin, ilerici-devrimci unsurların böylesi bir ortak iradeyi topyekûn sergilemelidir. Bu açıdan 1 Mayıs zaferinin yaratmış olduğu politik atmosferden en iyi şekilde yararlanarak bu durum sınıf ve kitle hareketinin geliştirilmesinde yeni bir dinamizmin vesilesi haline getirilmelidir.

Öte yandan bu 1 Mayıs, kitle hareketinde yıllardır yaşanan durgunluğun yarattığı çürütücü atmosfere karşı, böyle bir mücadelenin konusu olacak güçlerin dinamizmini koruduğunu göstermiştir. "Kitlelerin geriliği" üzerinden kendi gerici tutumlarını gerekçelendirenlerin maskeleri de böylelikle bir kez daha düşmüş oldu. Tamamen politik bir atmosferde ve militanca kutlanan 1 Mayıs, emekçilerin böyle bir mücadeleye hiç de "ilgisiz" kalmadıklarını göstermiş oldu. Yeter ki onları böyle bir mücadeleye çağırarak ortak bir irade sergilenip, toplumsal bir atmosfer yaratılmış olsun. Nitekim işçi ve emekçilerin yıllardır yaşadıkları kayıplara ve sosyal yıkımlara karşı dipten dibe artarak büyüyen bir öfke ve hoşnutsuzluk besledikleri gözükmektedir. Sınıfın nispeten bilinçli, ileri, öncü unsurları şahsında bu durum kendini, sendikal bürokrasiye karşı bir tepki olarak ifade etmektedir. Kadıköy'de gerçekleşen mitingde Salih Kılıç'a karşı gösterilen tepkiler bunun somut bir göstergesi olarak ele alınmalıdır.

Bu noktada yapılabileceklerin sınırları ilerici, öncü güçlerin ve devrimcilerin bunu ne oranda değerlendirdiklerine bağlı olacaktır. Eğer bu noktada en iyi şekilde faydalanılmazsa, işçi ve emekçilerin tepkilerinin seçimler vesilesiyle bir kez daha düzen içi kanallarda boğulması kaçınılmazdır.

Devrimcilerin, öncü işçi ve emekçilerin önlerinde duran en yakıcı görev, 1 Mayıs'ta kazanılan politik atmosferi işçi ve emekçilerin geniş bölüklerine taşımaktır.

1 Mayıs'ı örgütleyenlerden suç duyurusu

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta devletin uyguladığı terörü teşhir etmek, sorumlular hakkında suç duyurusunda bulunmak amacıyla biraraya gelen kurumlar 9 Mayıs günü Sultanahmet Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Aralarında Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun da bulunduğu DİSK, KESK, TMMOB, TTB, DKÖ bileşenleri saat 13:00'te adliye önünde toplandılar.

Kitle adına basın açıklamasını TTB Başkanı Gençay Gürsoy okudu.

Yapılan açıklamada, Taksim'e çıkmak isteyen işçi ve emekçilere, gazlarla ve polis copuyla saldırtan ve

tüm olayların sorumlusu olan Emniyet Müdürü ve İstanbul Valisi'nin derhal istifa etmesi gerektiği vurguladı.

Açıklamada 1 Mayıs günü tüm İstanbul'da estirilen terör ve halka uygulanan şiddet teşhir edildi. Açıklama şu sözlerle sona erdi "Buradan bir kez daha söylüyoruz. Emekçilere, Taksim yasağı 12 Eylül'dür. 1977 1 Mayıs katliamı ise Susurluk'un ta kendisidir. Biz her gün her yerde 12 Eylül'le hesaplaşacağız. Her yerde Susurluk'la hesaplaşacağız.

Bu hesaplaşmayı her gün 1

Mayıs'taki kadar kararlı bir şekilde yapacağız".

Açıklamadan sonra toplu olarak Adliye'ye girildi ve suç duyurusunda bulunuldu. Açıklamaya yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

1 Mayıs terörü can aldı

1 Mayıs günü Taksim'de kutlama yapmak isteyen işçi ve emekçileri dağıtmak için terör uygulayan devletin kolluk güçleri 75 yaşındaki İbrahim Sevindik'in ölümüne neden oldu.

Taksim kararlılığı ile alanları dolduran işçi ve emekçilerin üzerine gaz bombaları atan, biber gazı ve tazyikli su sıkılan, panzerleriyle, copuyla terör estiren kolluk güçleri Beyoğlu'nun sokaklarında insan avına çıktı. Tüm sokaklara girerek biber gazı sıkılan kolluk güçleri Gülleci Sokak'ta kahvede oturan ve gazdan etkilenerek yere yığılan 75 yaşındaki İbrahim Sevindik'in ölümünden sorumludur. Tüm İstanbul'da terör estiren devlet kapattığı yollarla Sevindik'in 5 dakika uzaklıktaki Taksim İlyardım Hastanesi'ne yetişmesine de engel oldu. Oğlunun tüm çabaları sonucu ancak yarım saat sonra hastaneye yetişen Sevindik 36 saat yoğun bakımda kaldıktan sonra yaşamını yitirdi.

Sermaye devleti tarafından 35 yıl önce katledilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan çeşitli eylem ve etkinliklerle anıldı...

“Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!”

Beyazıt

Galatasaray

İstanbul: Denizler kavgamızda yaşıyorlar!

Faşist sermaye devletinin bundan 35 yıl önce idam ettiği devrim ve sosyalizm mücadelesinin mihenk taşları olan Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Arslan, 6 Mayıs günü devrimci, demokrat yapılar tarafından Beyazıt Meydanı'nda yapılan ortak bir eylemle anıldı.

BDSP, PSAKD, HKM, ESP, HÖC, EHP, Kaldıraç, Odak, ÖMP, TÖP, Devrimci Hareket, Partizan ve DTP'nin ortak örgütlediği eylem kitlenin Beyazıt Otobüs duraklarında toplanmasıyla başladı. Duraklardan Beyazıt Meydanı'na yüründü.

“Deniz, Yusuf, Hüseyin mücadelemizde yaşıyorlar!” ortak pankartının açıldığı yürüyüşe eylemi örgütleyen yapılar bayrak ve flamalarıyla katıldılar. Yürüyüş boyunca, “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!” sloganları atıldı.

Ortak basın açıklamasına geçilmeden önce Denizler'in yarattığı feda ve direnme ruhu selamlandı. “Mücadele ateşini büyütmeye çalışanlar 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda bugün ise Beyazıt'ta toplandılar. Bugün burada Denizler'i tek başına anmak için değil onların mücadelesine sahip çıkmak için toplandık” denildi. Konuşmanın ardından Deniz Gezmişler şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Eylem programı kurumlar adına hazırlanan ortak basın açıklamasının okunmasıyla devam etti.

Ortak açıklama metninin ardından Grup Diyar, Grup Vardiya ve Grup Yorum söyledikleri türkü ve marşlarla '68'lilerin mücadelelerini selamladılar. Eyleme yaklaşık 350 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Denizler Esenyurt'ta anıldı

6 Mayıs Pazar günü Esenyurt Depo Kapalı Cadde'de BDSP, ESP, HÖC, DHP ve Partizan

tarafından Denizler'in katledilişinin 35. yıl dönümü vesilesiyle bir anma gerçekleştirildi.

“Emperyalizme, faşizme, şovenizme ve devlet terörüne karşı şimdi Deniz olunmalı!” pankartının taşındığı eylem Depo Kapalı Cadde'nin başında başlayarak sloganlar ve alkışlar eşliğinde caddenin sonuna kadar yürünmesiyle sürdü.

Yürüyüş sırasında, halkın da yoğun bir ilgi ve desteği vardı. İnsanlar evlerinin balkonlarından ve camlardan alkışlarla destek verdiler. Yer yer kahvehanelerin önüne çıkan insanlar atılan sloganlara eşlik etiler. Bu desteğin jandarmanın yoğun ablukasına rağmen verilmesinin de ayrı bir anlamı vardı. Basın metninin okunmasının ardından Nazım Hikmet'in “Güneşi içenlerin türküsü” şiiri okundu. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı eylem şiir dinletisinin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Tersane: Denizler yolumuzu aydınlatıyor!

Tersane işçileri olarak Karşıyaka'nın Üç Gülü'nün idam edililişinin 35. yıldönümünde dernek binamızda bir etkinlik gerçekleştirdik. Deniz, Hüseyin, Yusuf şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından, bir işçi arkadaşımız Denizler'in siyasal yaşamını, devrime adanmışlıklarını, o dönemin dünya ölçeğindeki toplumsal kalkışmasıyla birlikte değerlendirdi. '68'lerin reformizimden kopuş, devrimci bir döneme evrilmiş sürecini anlattı, gençlik hareketine özel vurgu yaptı. Ayrıca sınıf hareketindeki kabarmayı da geniş olarak değerlendirdi.

Konuşmanın ardından bir tersane işçisi arkadaş Nazım Hikmet'in “Yaşamaya dair”, “Ellerinize ve yaşamaya dair” ile “Hürriyet kavgası” adlı şiirlerini okuyarak etkinliğe ayrı bir renk ve coşku kattı. Şiir dinletisinin ardından müzik eşliğinde hep bir ağızdan “Gündoğdu Marşı”, “Deniz mahkemeye düşmüş” ile “Nurhak sana güneş doğmaz” isimli türküler söylendi.

Tersane İşçileri Birliği

“Emperyalizme, faşizme, şovenizme karşı şimdi Deniz olunmalı!”

Üç yiğit devrimcinin, üç eğilmez başın, üç davaya adanmış yüreğin darağacına korkusuzca yürüdükleri, idam sehpasında inançlarını kararlılıkla haykırdıkları günün 35. yıl dönümünde Denizler'i andık.

İzmir Ekim Gençliği olarak Deniz'i, Yusuf'u, Hüseyin'i “Emperyalizme, faşizme, şovenizme karşı şimdi Deniz olunmalı!” etkinliğiyle andık. Anma devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. *Ekim Gençliği*'nden bir arkadaşımız Vietnam savaşını protesto eden Avrupalı işçi ve emekçilerin başlattığı hareketlenmenin Türkiye'ye de sıçramasını ve gençlik hareketinin düzen karşıtı konumunu, FKF'lerden Dev-Genç'e gençliğin arayışlarını, '68'den günümüze devrimci sürdürdüğü mücadeleyi anlattı. Şiirlerin okunmasının ardından Denizler'in son mektupları okundu. Grup Kavel'in söylediği devrimci marş ve türkülerin ardından anma Gündoğdu Marşı'yla sona erdi.

Etkinliğe 50 kişi katıldı.

İzmir/Ekim Gençliği

Denizler anıldı!

İstanbul Emek Gençliği 6 Mayıs günü saat 18.00'de Taksim AKM önünden başlayan ve Dolmabahçe'de son bulan yürüyüşüyle idamlarının 35. yılında Deniz Gezmiş ve arkadaşlarını andı. En önde “Yolumuz Denizler'in yoludur!/İstanbul Emek Gençliği” pankartının açıldığı yürüyüş boyunca Denizler'in mücadelesinin sürdüğü vurgusu ön plana çıktı. Coşkulu geçen yürüyüşte “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Yusuf, Hüseyin, Deniz sürüyor sürececek mücadelemiz!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” sloganları atıldı. Yaklaşık 500 kişilik kitle sloganlar eşliğinde İnönü Stadı önüne geldi ve burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yürüyüş 78'liler Girişimi de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Bursa

İzmir

Adana: Devrim savaşçıları ölümsüzdür!

Üç yiğit devrimciyi anmak için Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde bir etkinlik düzenledik.

Etkinliğimiz Denizler'in şahsında tüm devrim mücadelesinde şehit düşenler anısına saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından bir arkadaşımız Denizler'in siyasal yaşamını, '68 reformist hareketinden kopuşu ve devrimci bir döneme evriliş sürecini anlatan bir açılış konuşması yaptı. Daha sonra şiir dinletisi ile devam eden etkinlik '68 hareketini anlatan sinevizyon ile devam etti. Sinevizyonun ardından marşlar ve türküler coşkulu bir şekilde hep bir ağızdan söylendi.

Sakirpaşa İKE/Adana

İzmir: "Denizler yaşıyor!"

Alinteri, BDSP, ESP, Devrimci Hareket, DHP, HÖC, İCİ, Kaldıraç, Partizan İzmir temsilcilikleri tarafından Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilişlerinin 35. yılında bir eylem gerçekleştirildi. 6 Mayıs günü saat 13.30'da Konak Pier önünde biraraya gelen kitle buradan "Emperyalizme, şovenizme karşı Deniz olunmalı! Deniz, Yusuf, Hüseyin devrim için öldüler!" pankartının arkasında kortejlerini oluşturarak Konak Eski Sümerbank alanına doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Kortejde ayrıca Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in resimleri taşındı.

Alana Gündoğdu Marşı'yla girildikten sonra saygı duruşu yapıldı. Eylem şiir ve marşlarla sona erdi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem coşkulu geçti.

Kızıl Bayrak/İzmir

ÇÜ: "Denizler'in yolundayız!"

35 yıl önce idam edilen devrimci gençlik önderlerini, 7 Mayıs günü Çukurova Üniversitesi'nde gerçekleştirdiğimiz bir etkinlikle andık.

Çukurova Üniversitesi R1 kantinine Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in resimlerini astık, etraflarına üç tane meşale yaktık. Resmin yanına "Denizler'in yolundayız!/Çukurova Üniversitesi Öğrencileri" şiarlı pankartımızı asarak idam edilen devrimci gençlik önderleri için bir köşe hazırladık.

Anmaya çevredeki güçlere Denizler'i anlatan kısa bir konuşma ve anmaya katılma çağrısıyla başladık. İlk olarak hazırladığımız basın metnini okuduk. Daha sonra Denizler şahsında tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Anma ÇÖDER müzik grubunun söylediği türkü ve marşlarla

Adana

son buldu.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı etkinlikte "İbo, Mahir, Deniz sürüyor, sürecek mücadelemiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Liseli Gençlik: Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Denizler'in idamının yıldönümünde Kartal'da devrimci yapılarla ortak bir eylem yapma kararı aldık. Eylemi İLGP, Liseli Gençlik, SGD'li liseliler, DTP Gençliği, Sosyalizm Yolunda Devrimci Kılavuz bileşenleri olarak örgütledik. Ön sürecinde bağımsız kişilerin de katılımıyla gerçekleşen tartışmalar sonrasında eylemi "Kartallı Liseliler" imzasıyla örgütlemeyi tercih ettik. Eylem 4 Mayıs Cuma günü saat 16:00'da Kartal Meydanı'nda yapıldı. Basın açıklamasında "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!" pankartı açıldı. Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in fotoğrafları ve kızıl karanfillerle donatılmış bir pano taşındı. Coşkulu geçen basın açıklamasına Eğitim-Sen ve Emekli-Sen de destek verdi. Eylem basın açıklamasının ardından "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yusuf, Hüseyin, Deniz sürüyor, sürecek mücadelemiz!" sloganlarıyla sona erdi.

Eyleme 75 kişi katıldı.

Kartal İLGP

Denizler Kocaeli'de anıldı

35 yıl önce katledilen THKO önderlerini anmak için Kocaeli'de bir araya gelen gençlik örgütleri 6 Mayıs günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı ve

onların mücadelesini anlatan açıklamada "Emperyalizme karşı deniz olunmalı! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği" pankartı açıldı.

SGD, EMEP, YÖGEH, EHP, Ekim Gençliği tarafından örgütlenen eylemde "Emperyalizme karşı deniz olunmalı!", "Türk, Kürt, Ermeni, Yaşasın halkların kardeşliği!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı.

Ekim Gençliği/Kocaeli

Bursa'da 6 Mayıs anması

Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan, 6 Mayıs günü devrimci gruplar tarafından yapılan bir eylemle anıldı.

Yürüyüş saat 16.00'da Setbaşı-Mahfel önünden başladı, Orhangazi Parkı'na kadar sürdü. Parka gelindiğinde Denizler'in şahsında tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından açıklamada okundu. Eylem sloganlarla sona erdi. DGH, DPG, Ekim Gençliği ve SGDF'nin örgütlediği eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Ekim Gençliği/Bursa

Samsun: "Deniz olunmalı!"

6 Mayıs 1972 sabahı idam edilen devrimci önderlerden Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan Samsun Atakum'da düzenlenen etkinlikle anıldı.

Anma şiirlerle ve devrimci marşlarla başladı. Deniz'in ve Yusuf'un ailesine gönderdiği mektuplar okundu. Daha sonra bir arkadaşımız günün anlamına ilişkin bir konuşma yaptı. Düzenin ABD'nin Che'ye yaptığı gibi Denizler'i "marka"laştırmaya çalıştığını söyledi. "Denizler ve tüm devrim şehitlerimiz devrim ve sosyalizm mücadelesinin onurlu yüzüdür. Onu sahiplenmemiz devrim ve sosyalizm mücadelesini sahiplenmemizle mümkündür" dedi. Denizler'in, Yusuf'ların, Hüseyinler'in idam edildiği saatte On'lar şahsında tüm devrim ve sosyalizm mücadelesi yolunda kızıllaşan şehitlerimiz için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Anma denize üç karanfil bırakılarak sonlandırıldı.

Anmayı DSÖB ve BDSP örgütledi, diğer devrimci, demokrat gruplar destek verdi.

BDSP/Samsun

Denizler Ümraniye'de anıldı!

Ümraniye BDSP, Denizler şahsında '68 gençlik hareketinin önderlerini anmak için bir etkinlik gerçekleştirdi. Devrim şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından Denizler'in görüntülerinden oluşan kısa bir sinevizyon gösteri gerçekleştirildi. Daha sonra Denizler'den ne anlamak gerektiği ve

onların anısına nasıl sahip çıkılacağı üzerine konuşmalar yapıldı. Denizler'in, Mahirler'in, İbolar'ın bıraktıkları asıl mirasın devrim davasına olan sarsılmaz bağlılıkları olduğu vurgulandı. Onları anmanın en önemli yanının bu fedakarlık ruhunu kuşanmak olduğu ifade edildi. Yapılan tartışmaların ardından anma sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Trabzon'da 6 Mayıs anması

Denizler'in anısına 6 Mayıs günü Trabzon Gençlik Kültür ve Sanat Evi'nde bir anma gerçekleştirildi. Açılış konuşması ile başlayan anma devrim şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşu ile sürdü. Saygı duruşu esnasında 'Enternasyonal' marşı sıkılı yumruklar eşliğinde okundu. Program bir arkadaşımızın Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın mücadelesini anlatmasıyla başladı. Yazdıkları son mektupların okuması ile devam etti. Etkinlik şiir ve müzik dinletileri ile son buldu.

Etkinliğe Trabzon SES içinde mücadele eden sağlık emekçileri de katılarak destek verdiler.

Trabzon Ekim Gençliği

Bursa'da anma

Denizler'in idam edilmesinin 35. yılında Öğrenci Kolektifi, ÖDP Gençliği, Emep Gençliği, Yurtsever Gençlik ve Liseli Genç Umut anma etkinliği gerçekleştirdi. Setbaşı-Mahfel'den Heykel AVP Tiyatro önüne kadar yürüyen kitle burada yaptıkları açıklamada Denizler'in mücadelesinin devam edeceğini vurguladı. "Yusuf, Hüseyin, Deniz sürüyor, sürecek mücadelemiz!", "Ne şeriat ne darbe tam Bağımsız Türkiye!" sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Kayseri'de Mayıs şehitleri anıldı

6 Mayıs günü, Ekim Gençliği olarak Mayıs ayında şehit düşen devrimcileri anmak için Kayseri İşçi Kültür Evi'nde bir etkinlik gerçekleştirdik. Etkinliğimiz devrim şehitleri şahsında yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından bir arkadaşımız, Denizler'i anlatan kısa bir yazı okudu. '68 kuşağının Türkiye devrim tarihinde tuttukları yeri anlattı. Daha sonra yapılan tartışmalarda Denizler'in, Mahirler'in, İbolar'ın bırakmış olduğu mirası sahiplenmek gerektiği dile getirildi, mücadele çağrısı yapıldı. Bugün Denizler'in reformist çevrelerden düzen soluna kadar birçok kesim tarafından sahiplenilmeye çalışıldığı söylendi. Ancak Denizler'in izlediği devrimci mücadele yolundan çoktan çarkedenlerin bu mirasın temsilcisi olmadıkları vurgulandı. Denizler'in izlediği devrimci çizgiyi daha ileriye taşımanın önemi bir kez daha hatırlatıldı.

Canlı ve coşkulu geçen etkinliğimiz müzik dinletisi ve şiirlerle sona erdi.

Ekim Gençliği/Kayseri

Mücadelemiz sürecek!

Denizler'i anmak için 6 Mayıs günü Taksim Galatasaray Postanesi önünde saat 13.00'te bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde "Emperyalizme ve darbecilere karşı hepimiz Deniziz, Yusufuz, Hüseyiniz!" şiarlı pankart açıldı, idam edilen devrimcilerin fotoğrafları taşındı.

Eylemde sık sık "Yusuf, Hüseyin, Deniz sürüyor sürecek mücadelemiz!", "Biji biratiya gelan!", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!", "Kürt, Türk, Ermeni yaşasın halkların kardeşliği!", "Darbelere karşı gelecek gençliğin ellerinde!", "Darbenin postalı YÖK kalkmalı!" sloganları atıldı.

SGD, DTP Gençliği, YÖGEH, DGD, EHP Gençliği, ÖGD, Ekim Gençliği, DSG ve Kaldıraç tarafından yapılan eyleme 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Komünistler Denizleri mezarları başında andı...

“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

Komünistler olarak, 35 yıl önce ölümü yiğitçe kucaklayan üç devrimciyi 6 Mayıs günü mezarları başında gerçekleştirdiğimiz bir eylemle andık.

Anma öncesinde emekçilere yönelik bir çağrı faaliyeti örgütledik. Bu çerçevede hazırladığımız bildirimleri özellikle Mamak bölgesinde etkin bir şekilde dağıttık. 5 Mayıs tarihinde bölgede gerçekleştirilen Ferhat Tunç konserine müdahalemiz ve emekçilerin ilgisi anlamlı oldu. Konserin yapıldığı yerde bir binanın duvarına "**Şovlenizme, faşizme ve emperyalizme karşı şimdi Deniz olunmalı!/BDSP**" şiarlı pankartımızı asarak binlerce emekçiye bildirimlerimizi ulaştırdık. Bu eksende gerçekleştirdiğimiz çağrı faaliyetine işçi ve emekçilerin yanıtı anlamlı oldu.

6 Mayıs sabahı Şirintepe, Tuzluçayır ve Sıhhiye Köprüsü üzerinden Karşıyaka Mezarlığı'na otobüs kaldırdık. Tamamen dolan otobüslerimizin yanısıra doğrudan mezarlığa gelen emekçilerle birlikte sayımız 100'ü aştı. Karşıyaka Mezarlığı 2. kapıda pankartımızı açarak kortej düzeninde Denizler'in mezarına doğru yürüyüşe geçtik.

Ankara'da yapılan ilk anma komünistlerin gerçekleştirdiği etkinlik oldu. Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in huzuruna geldiğimizde kortejimize katılım daha da arttı. Burada yaklaşık olarak 400 kişilik bir kitle ile birlikte anma etkinliğini başlattık.

Anma, Deniz, Yusuf ve Hüseyin şahsında tüm devrim şehitleri huzurunda gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından bir açılış konuşması yapıldı. Devamında Ankara'dan komünistlerin ve genç komünistlerin hazırladığı metinler okundu. Kitle okunan metinleri coşku ile alkışlayarak sloganlara eşlik etti. Metinlerin okunmasının ardından burada "Şarkışla" ve "Enternasyonal" marşı

hep birlikte söylendi. Kitlenin yoğun katılımı ve anma programının güçlü devrimci içeriği reformist çevreleri oldukça rahatsız etti. Zira gerçekleştirdiğimiz anma programı reformistler tarafından "**Bizim programımız başlayacak**" vb. gerekçelerle sık sık kesilmeye çalışıldı. Komünistlerin uyarıları ve kitlenin tepkisi üzerine bu müdahalelerin önü kesildi.

Anma programımız Denizler'in mezarından Mahir Çayan'ın mezarına yapılan yürüyüş ile devam etti. Burada da bir konuşma yapıldı, ardından saygı duruşu gerçekleştirildi. Ve kitle hep birlikte 1. kapıya doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Komünistler olarak "Düzene karşı devrim" perspektifi ile gerçekleştirdiğimiz anma etkinliği yapılan bu yürüyüşün ardından sona erdi. Eylem boyunca "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik, bedel ödeyeceğiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya, Mazlum Doğan, Habip, Ümit, Hatice yoldaş yaşıyor!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Düzene karşı Deniz olunmalı!", "Yeni Ekimler için ileri, Parti'yi kazandık Parti'yle kazanacağız!" sloganlarının yanı sıra parti ve devrim sloganları sık sık atıldı.

Ankara'dan komünistler

Yol-İş Kayseri Şube Genel Kurulu yapıldı...**Sendikal bürokrasi kendisini “aklama”ya çalıştı**

Yol-İş Kayseri Şube Genel Kurulu 5 Mayıs'ta yapıldı. Genel kurula İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Ali Akdağ'ın da içinde bulunduğu bir heyetle birlikte Yol-İş Genel Başkanı Fikret Barın da katıldı.

Genel kurulda şube yöneticilerinin gerginliği hissediliyordu. Bu gerginliğin birinci nedeni sınıf sendikacılığı anlayışıyla yola çıkan sendika üyelerinin delege seçimlerinde yapılan, anti-demokratik, Yol-İş Tüzüğü'ne bile sığmayan hileleri karayolu işçilerinin içinde gündemleştirmeleriydi. Gerginliğin bir diğer nedeni delege seçimlerine ilişkin olarak iş mahkemesinde açılmış olan davaydı. Davanın genel kurulun iptaline yol açmasının güçlü bir olasılık olması yöneticilerin kaygılarını arttırıyordu.

Açılış konuşmasını Şube Başkanı Adem Özokutan yaptı. Özokutan konuşmasında kaçak işçilik üzerinde durdu. Ancak kaçak işçiliğe karşı neler yapılacağına dair tek kelime söylemedi.

Türk-İş'in ve Yol-İş'in zayıflatılmaya çalışılmasını, Kayseri İl Özel Müdürlüğü'nün sendikanın yetkisini tanımamış olmasına dayandırdı. Oysa sayıları 50 bine yaklaşan ve kimisi büyük inşaat şirketlerinde çalışan işçileri üye yapmak için kılımı kıpırdatmayan Şube Başkanı, 'zayıflatma' çalışmasının baş aktörüydü. Seçimleri kazanmak için inşaat firmalarıyla el altından anlaşma yaparak, işçileri sendikaya üye yapıp, delege seçimi sonrasında ortada bırakma icraatlarının tümü 'zayıflatma' edebiyatı yapan şube başkanına aitti. Sendikaya üye olmak için can atan, karayollarında çalışan, 300 taşeron işçisini ısrarla sendikaya üye yapmayan birinin bu konularda konuşması tam bir omurgasızlıktı.

Şube Başkanı, yeni işe giren işçilerin ücretleri ile eski işçilerin ücretleri arasındaki uçurumun sıkıntı yarattığını belirtti. Başkanın bu saptamasıyla bir gerçeğin altı çizilmiş oldu. Zira bu nedenle 2006 yılında işe başlayan işçiler ile daha önce işe başlayan karayolu işçilerinin ücretleri arasında yaklaşık 1000 YTL'lik fark bulunuyor. Şube Başkanı, yeni işe başlayan karayolu işçilerinin **“Eşit işe, eşit ücret!”** talebi çerçevesinde, özeldde şube yönetiminin, genelde

ise Yol-İş Genel Merkezi'nin ne yaptığı konusunda ise tek kelime söylemedi.

Şube Başkanı 4 yıl boyunca işçilerin eğitimi çerçevesinde çok şey yapıldığını belirtti. Bu söylemini dayandırabileceği tek bir örnek var. O da yeni İş Yasası çıktıktan sonra yapılan, Alpaslan Işıklı'nın katıldığı paneldir. Başkan eğitime dönük bu tek örneği, tabanın eğitimi açısından yeterli sayabildi.

İkinci olarak Genel Kurula katılan TEKSİF Şube Başkanı konuştu. Özel işyerlerinde örgütlenmenin kamu işyerlerinde örgütlenmekten daha zor olması üzerinde durdu. Örgütlü oldukları yerlerde giriş-çıkışların yoğun olmasından yakındı. 40 yıldır şube başkanlığını, işverenlerin desteği ile sürdüren, sarı sendikacılığın en rafine örneği olan birisinin yaşananlardan yakınması tam bir ikiyüzlülüktü.

Tabanda oluşan tepkileri boğmada usta olan bu zati patronlar kendileri için güvence olarak gördüler. Kayseri de bulunan büyük tekstil patronları, işçilerin tabandan doğru gelişen sendikalaşma eğilimlerini hissettikleri anda kendi elleriyle TEKSİF'in örgütlenmesinin yolunu açtılar. Zira TEKSİF başkanı, asgari ücretli TİS'ler imzalamakta uzmandı. İşyerlerinde muhalif gelişmelerden patronları haberdar eden, işten atılacak işçilerin listesini patronlara ileten de bu zatın ta kendisiydi.

Son olarak Yol-İş Genel Başkanı Fikret Barın delegelere seslendi. “Üniter devlet yapısı bizim düsturumuzdur” diyerek konuşmasını başlattı. Bu konuda ülkenin dört bir yanında mitinglerde haykırdıklarını belirtti. İşçilerin haklarını savunduklarını, bunun için 4 büyük miting yaptıklarını, son iki yıldır sokakta olduklarını ifade etti. Daha da ileri giderek AKP hükümetiyle tek mücadele eden sendikanın Yol-İş olduğunu söyleyebildi. İşçilerin haklarını koruma mücadelesini eksiksiz yaptıklarını, büyük mücadele vererek, Kayseri'nin dışındaki, 78 ilin Özel İdarelerini TUHİS'e üye yaptıklarını, kayıt dışılığın bu ülkenin başının belası olduğunu, ücret skalalarındaki farklılıkları gidermelerinin şu an mümkün olmadığını söyledi.

Fikret Barın, TİS'i seçimlerden önce bitirmek için çaba gösterdiklerini, birinci yıl için yüzde 15 ücret artışı ve yüzde 5 iyileştirme önerdiklerini ifade etti. Bir delegenin yaptığı konuşmaya atıfta bulunarak sarı sendikacılık lügatimizden çıkmalı dedi. Delegenin konuşmasında Türk-İş ve Yol-İş genel merkezlerini eleştirmiş olmasından duyduğu sıkıntıyı dışavurdu.

‘Mücadeleci’ Genel Başkan işçi sınıfına köleliği dayatan yeni İş Yasası, sağlığını ve sosyal güvenliği piyasanın insafına terkedilen SSGSS konusunda ne yaptığına dair tek kelime söylemedi. Zira biz karayolu işçileri bu konularda hiçbir şey yapılmadığının tanığıyız. Bir genel kurul delegesinin sınıf sendikacılığı anlayışı ile yaptığı eleştirilerin sıkıntısıyla uzun uzun açıklamalar yaparak sarı sendika olmadıklarını ispatlamaya çalışması Genel Başkanı komik duruma düşürdü.

İki genel Kurul delegesi sınıf sendikacılığının damgasını vurduğu sunumlar yaptı. Delegelerden biri sendikaların içinde bulunduğu krizin nedenleri ve bu krizin nasıl aşılabileceğini içeren etkili bir sunum yaptı. Diğer delege ise bölgede çalışan karayolu işçilerinin sorunları, sendika şubesinin duyarsızlığı, ne yapılması gerektiği eksenine oturan sunumunu yaptı. Her iki sunum salonda bulunan delegeler tarafından dikkatle dinlendi. Genel Başkanın çabası sunumların etkisini zayıflatmaya yetmedi.

Kurşehir'den karayolu işçileri

İşten atılan Yasan işçileri direniyor!

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Yasan Yassı Metal'de 7 Mayıs günü vardiya çıkışı 5 öncü işçi işten atıldı. DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü olan işçiler “İş yok! Para ödeyemiyorum!” gibi bahanelerle işten atılırken fabrika girişinde iş ilanı asılıydı.

Yasan işçileri 1998 yılında sendikali olmuş ancak o günden bugüne sürekli olarak patronun sendikal örgütlülüğü dağıtma saldırısıyla karşı karşıya kalmıştı. Daha öncesinde de defalarca sınıf bilinçli öncü işçilerin işten atıldığı fabrikaya yerleştirilen taşeron şirket aracılığıyla patron sendikal örgütlülüğü dağıtma girişimlerine devam ettiriyor. Sendika üyesi kadrolu işçiler işten atılırken fabrika kapısına asılan ilanla taşeron firmaya sürekli yeni işçiler alınıyor. Aynı zamanda fabrikanın her yanına döşenen 80'in üzerinde kamera ile işçiler baskı altına alınmaya çalışılıyor. Fabrikada yoğun bir

ihracat hacmi olmasına rağmen işçilerin ücretleri sürekli sarkıtılarak 20'sinden 20'sine veriliyor.

8 Mayıs sabahı önce sendika ile bir toplantı gerçekleştiren işçiler, işten atmaların sendikal örgütlülüğü dağıtmaya yönelik bir saldırı olduğunu ve bir tepki gösterilmediği koşullarda saldırının devam edeceğini belirterek direnişe

geçtiler. Fabrika kapısında toplanan işçiler vardiya girişlerinde ve yemek paydoslarında alkışlarla işten atma saldırısını protesto ettiler. İçeride çalışmaya devam eden işçiler ise öğle paydosunda yemek yememe eylemi yaparak işten atılan arkadaşlarına destek oldular.

İşten atmaların BMİS Kartal Şube Başkanı Ali Rıza İkisivri'nin fabrikaya gelip müdür ile görüşmesinden sonra yaşandığına dikkat çeken işçiler, şube yönetimine de tepki gösterdiler. Sendika yöneticileri ise işçileri yalnız bırakmayacaklarını söyleyerek patron görüşme talep edene kadar fabrika önünde direnişi sürdüreceklerini ifade ettiler.

İşten atılan işçiler ayrıca çevrede bulunan fabrikalarda çalışan işçilerden de destek beklediklerini dile getirdiler.

Fabrikadan yansıyan bilgilere göre toplam 11 işçinin işten çıkartılacağı söylenirken 8 Mayıs günü vardiya çıkışında 2 işçi daha atıldı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

İşten atılan ve fabrika önünde direnişe geçen Esen Plastik işçisiyle konuştuk...

Direnen Esen plastik işçileriyle dayanışmaya!

Çiğli Organize'de bulunan Esen Plastik Fabrikası'ndan sendikalaştıkları için işten atılan yaklaşık 20 işçi, 5 Nisan tarihinden itibaren direnişler. Esen Plastik işçisi direnmekte kararlı. Esen Plastik işçileri düzenli olarak fabrika önünde bekleyip vardiya değişiminde eylem yapıyorlar.

- Fabrikanızı anlatır mısınız?

İşçi: Esen plastik, Çiğli Organize'nin en büyük plastik fabrikalarının başında geliyor. Önemli oranda ihracat yapıyor ve çok para kazanıyor.

Şirketin patronu Salih Esen. Burası bir aile şirketi. Esen şirketler grubunun birçok işyeri var.

- Neden sendikalaştınız?

İşçi: Çalışma koşullarından kaynaklı sendikalaşma ihtiyacı duyduk. Esen Plastik'te köle gibi çalışıyoruz. Normal çalışma günde 8 saat ama her gün 12 saat çalışıyoruz. 21 günde bir kez vardiya değişiyor ve o gün izin kullanabiliyoruz. Ayda bir gün verdikleri bu izni de maaştan kesiyorlar. İş gelmediğiniz zaman bir güne 3 gün kesiliyor. Yemekler oldukça kötü, iş çok ağır. 5 yıllık işçiler asgari ücret alıyorlar. 10 yıllık işçi 490 YTL. alıyor. Ekmeğimiz için, sosyal yaşam için sendikalaştık.

Hakkımız olanı istiyoruz.

- Sendikal çalışma ne zaman başladı?

İşçi: Aslında geçen sene başladı. Açığa çıkınca bazı arkadaşlarımız işten atıldı. Bu çalışma geçen senenin devamı.

- Ne zamandan beri direniştesiniz? Şu an ki durumu anlatır mısınız?

İşçi: 5 Nisan'dan beri direnişteyiz. Patron çalışmayı öğrenir öğrenmez ilk tepkisi işten atmalar oldu. Şimdiye kadar 25 kişi işten atıldı. Biz kapıda 20 kişi bekliyoruz. Ortalığı karıştıran kişi içeride vardiya amiri. İçerideki işçilere sürekli baskı yapıyor. Patron kapıda bir kameraman ve bir fotoğrafçı görevlendirdi.

Biz her gün 17.30-19.30 arası fabrika kapısında pankart ve sloganlarımızla bekliyoruz. Aleyhimize delil olarak kullanabileceği şeyler elde etmek için kameraman ve fotoğrafçı görevlendirmiş.

- Sendikanın tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz? İlerideki süreçlere neler yapmayı düşünüyorsunuz?

İşçi: Sendika sonuna kadar arkamızda, sendikaya güveniyoruz. Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi'nde örgütleniyoruz. Bizi yalnız bırakmıyorlar. Şimdilik sadece kapıda bekliyoruz. Çadır kurmayı ve sürekli kalmayı düşünüyoruz. Ancak henüz somut bir planlamamız yok.

- Dışarıdan destek nasıl? Son süreçten bahsedebilir misiniz?

İşçi: Dışarıdan destek iyi. Gelen-geçen araçlardan kornalarla destek veriyorlar. Geçen işçi servislerinden bizi alkışlayanlar var. Pektim ve Tüpraş işçilerinden destek var. Son durum bizce iyi. Patron içeride kimlerin sendikalı olduğunu bilmediği ve içeride çalışma sürdüğü için sayı veremiyoruz. Nisan-Eylül arası işlerin en yoğun olduğu, patladığı dönem. Bu bizim için avantaj. Yetki için biraz eksiklerimiz var. Bu dönemde bu sayı

eksikimizi de tamamlayacak ve Esen Plastik'e sendikayı sokacağız. Fabrikada 210 kişi çalışıyor. Çoğunluğu sağlayacağımızı düşünüyoruz.

- Son olarak Çiğli Organize işçilerine söylemek istedikleriniz nelerdir?

İşçi: Herkes işinin, ekmeğinin takipçisi olsun. Bu iş artık bizim için bir onur meselesi oldu. Biz mücadelede kararlıyız. Sonuna kadar sürdüreceğiz. Çocuğumuzun geleceğini düşünen herkes örgütlenmeli. Örgütlenmezsek boyun eğerez. Şimdiye kadar böyle oldu, bundan sonra böyle olmayacak. Tüm Çiğli Organize işçilerinin desteğini bekliyoruz.

Kızıl Bayrak/Çiğli

Oktaş'ta sendikasızlaştırma saldırısı

Bir yıl önce başlatılan sendikalaşma mücadelesini kazanan Oktaş Oluklu Mukavva işçileri toplu iş sözleşmelerini yaklaşık 2 önce imzaladılar. TİS'in imzalanmasının ardından Oktaş patronu, sendikalaşma çalışmasında öne çıkan işçileri işten atma ve sendikasızlaştırma saldırısı başlattı.

4 Mayıs günü 3 işçi hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atıldı. Oktaş patronu, fabrikaya taşeron sokarak hem öncü işçileri atmaya hem de sendikal örgütlülüğü dağıtmaya çalışıyor. Sendika ise, öncü işçilerin işten çıkarılması saldırısına karşı sessiz kalarak Oktaş patronunun suçuna ortak oluyor.

Kızıl Bayrak/Küçükçekmece

Petkim işçileri iş bıraktı!

Petkim'in özelleştirilerek satışa çıkarılacağı ihale tarihi açıklandı. İhale tarihinin 16 Haziran olarak belirlenmesinin ardından 9 Mayıs sabahı Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü Petkim işçileri iş bırakarak özelleştirme saldırısına karşı eylem yaptılar.

İşçiler, toplu iş sözleşmesi sürecinin de yaklaşmasıyla yaptıkları eylemde, TİS döneminde öne sürdükleri taleplerinin karşılanmasını da istediler. Sabah işe giriş saatinde işbaşı yapmayan bini aşkın Petkim işçisi tesis girişinde toplandı. Burada gerçekleştirilen eylemde, Petrol-İş Sendikası Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğançul ve Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın da birer konuşma yaptılar.

Petkim'in satış ihalesinin tarihinin belli olmasıyla birlikte Petrol-İş Sendikası, 8 Mayıs günü çeşitli radyolarda yayınlanmak üzere özelleştirme karşıtı 60 saniyelik radyo spotuyla halka sesleniyor. Kamuyouna bilgilendirme ve

aydınlatma amacı taşıyan spotta "Her şey satılık!" diyen AKP hükümetine "dur" deme çağrısı yapılıyor. Çeşitli radyolarda günde 5 kez yayınlanacak olan 60 saniyelik spotlar 17 Mayıs gününe kadar devam edecek.

Ayrıca 9 Mayıs günü Ankara'da yapılacak toplu iş sözleşmesi görüşmelerine Petrol-İş Sendikası Genel Merkezi'nin katılmadığı bildirildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

21. Geleneksel İTÜ Öğrenci Şenliği

EG: "İTÜ şenliği engellenemez!"

Üniversitelerin sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde yeniden yapılandırılması sürecinin bir gereği olarak artan baskılara ve saldırılara her gün bir yenisi daha ekleniyor. Bütün bir yıl boyunca İstanbul'un çeşitli üniversitelerinden sürekli olarak polis-idare-sivil faşist işbirliği çerçevesinde gerçekleşen saldırı haberleri aldık ve bu saldırıların büyük çoğunluğunun sonucunda kitlesel gözaltılar yaşandı.

1 Mayıs 2007'de Taksim ve çevresinde yaşanan devlet terörünün üzerinden henüz 1 hafta kadar geçmişken, önce Avcılar Kampüsü'nde "1 Mayıs değerlendirmesi yasak"lanmaya çalışılmış, dekanın emri ile ÖGB'ler öğrencilerin üzerine salınmıştır. Yine İstanbul Teknik Üniversitesi'nde bu yıl 21.'si gerçekleştirilen Geleneksel İTÜ Şenlikleri başlamış, ancak şenlik, ilk günden itibaren rektörlüğün engelleme çabaları ve polis tehdidi altında gerçekleştirilmek zorunda kalmıştır. Bu baskı ve tehditler ilk gün şenlik alanının öğrencilere kapatılması ve ses düzeninin içeri alınmasının engellenmesi şeklinde yaşanmıştır. Ancak devrimci, demokrat öğrenciler ses düzeni olmadan, fiili olarak şenliği başlatmışlardır. Dün ise şenlik alanındaki çadırlara yine rektörlük eliyle polis saldırılmış, 17 öğrenci gözaltına alınmıştır. Bütün bu saldırılara ve şenliği gayri meşru gösterme, engelleme çabalarına karşın öğrenciler ısrarcı olmuş, dün tekrar bir basın açıklaması ile çadırlar kurulmuş ve deklare edilen program çerçevesinde 21. Geleneksel İTÜ Şenliği'nin kapanış programının hayata geçirilebilmesi için bugün İTÜ Maslak Kampüsü'nde toplanılmıştır. Ancak şenliğin kapanış programında bildik oyun yeniden sahnelenmiş, çevik kuvvet şenlik alanına pervasızca saldırmış, orada bulunan devrimci, demokrat öğrenciler ciddi bir biçimde dövülmüştür. Ekim Gençliği, Gençlik Dernekleri Federasyonu, Öğrenci Kolektifi, Emek Gençliği, TKP, YÖGEH, Kaldıraç, DPG ve aralarında bağımsızların bulunduğu 83 kişi keyfi bir biçimde gözaltına alınmıştır.

1 Mayıs sonrasında yaşananlar bunlardan ibaret değildir. Çeşitli yer ve biçimlerde polis-idare ve sivil faşist işbirliğinin örneklerine rastlamak mümkündür. 3 Mayıs "Türkçülük Bayramı" adı altında üniversitelerin içerisine girerek provokasyon yaratan sivil faşistlerin Yıldız Teknik Üniversitesi'nde yönetimin

bilgisi dahilinde, ÖGB'ler eşliğinde ve dahası oradaki bir idari personelin aracı ile üniversiteden uzaklaştırılmışlardır. İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs'te ise devrimci, demokrat öğrencilere satır ve silah çeken faşist güruh, bırakın gözaltına alınmayı, sivil polislerin yanında ellerini kollarını sallayarak üniversiteden çıkabilmişlerdir.

Tablo açıktır! Üniversiteler üzerinde bilindik oyunlar oynanmaktadır. Toplum için bilim üretmesi gereken bu kurumlar, aksine idari kadrosuyla, örgütlenme biçimiyle, sosyal-kültürel olanaklarıyla, eğitim müfredatıyla bir bütün olarak düzenin kolluk kuvvetine dönüştürülmek istenmektedir. Bütün bir üniversite gençliğini geleceksizleştirerek kendi geleceğini güvence altına almaya çalışan sermaye düzeni, giriştiği bu harekatta ayağına dolandığını düşündüğü üniversitenin muhalif güçlerini ise oluşturduğu baskı ve terör ortamı ile etkisizleştirmeyi hedeflemektedir.

"Siyaseti bitireceğim" sözü rektör tarafından yüksek sesle ifade edilse de asıl olarak üniversiteleri sermayenin politikalarına entegre etmeye çalışan bütün idari kadrolar tarafından tekrarlanmaktadır. Bugüne kadar devrimci siyaset üniversitelerde güllük gülistanlık atmosferde yürütülmektedir. Devrimci, demokrat öğrencilere yönelik baskı ve terör uygulamaları yeni değildir.

İTÜ Şenlikleri'ne gerçekleştirilen bu saldırının kendisi, İstanbul Üniversitesi'nde afişlere, Yıldız Teknik Üniversitesi'nde "Yaşasın 1 Mayıs" yazısına yönelen baskı ve terörden farksızdır. İTÜ Şenlikleri'ne ilişkin birçok nokta üzerinden yöneltebileceğimiz eleştirimiz saklı olmakla beraber, bu şenlikleri sahipleniyor, üniversitelerdeki devrimci siyaseti ve üniversite gençliğini hedef alan saldırılar karşısında mücadelemizi bir an bile kesintiye uğratmayacağımızı dosta-düşmana bir kez daha ilan ediyoruz. Saldırıları püskürtebilmenin yolu gençliğin gelecek mücadelesini birleşik, devrimci, militan bir temelde sürdürebilmesinden geçmektedir. Bütün devrimci, demokrat, ilerici ve duyarlı kesimler bugün bu sorumlulukla davranmak zorundadır!

Baskılar bizi yıldıramaz!

Polis-idare-sivil faşist işbirliğine son!

İTÜ Şenlikleri engellenemez!

Ekim Gençliği

8 Mayıs 2007

Bu yıl 21. kez gerçekleştirilen İTÜ Öğrenci Şenliği tüm engelleme çabalarına rağmen 3 Mayıs günü başladı.

Sabah saatlerinde konser platformunu ve ses sistemini taşıyan aracın içeri sokulması sırasında rektörlüğün keyfi engellemesiyle karşılaşıldı. Aracın içeriye alınmayacağını ve şenliğin yapılmasına izin verilmeyeceğini açıklayan okul idaresine öğrenciler, rektörlük binası önündeki yolu keserek ve şenlik alanına çevirerek yanıt verdi. Binanın giriş kapısının önünde toplanıldıktan sonra sunucu arkadaşımızın konuşmasıyla şenlik başlatıldı.

Açılış günü programı sahnenin ve ses sisteminin kurulamamasından kaynaklı tam olarak gerçekleştirilemedi. Buna rağmen şenliğin açılışının fiili bir şekilde rektörlük binasının önünde yapılması anlamlıydı.

Şenlikte ilk olarak Grup Tanura Lazca ezgileriyle yer aldı. Ardından sahneye çıkan Burhan Berken 1998'den beri bu şenliğe geldiğini ve ilk defa böyle bir açılışa katıldığını, engellemelere rağmen açılış gerçekleştiriyor olmanın çok anlamlı olduğunu söyledi. Kürtçe ezgiler eşliğinde coşkuyla çekilen halaylar "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganıyla bitirildi. Programa öğrenci arkadaşlarımızın gitar ve bağlamayla sundukları dinletilerle devam edildi.

Programın ilerleyen saatlerinde fiili şenlik alanına gelen İlkay Akkaya alkışlarla karşılandı. Yaptığı konuşmada bu birlikteliği ve çabayı selamladığını belirtti. Hep birlikte söylenen Çav Bella ve 1 Mayıs marşlarının ardından şenliğin açılış günü "İTÜ şenliği engellenemez!" sloganlarıyla sona erdi.

Açılış gününün ardından şenlik alanına çadırlar kuruldu. Ancak rektörlüğün ve polisin baskı, tehdit ve dayatmaları devam etti. 7 Mayıs günü kolluk güçleri öğrencilere saldırdı. 17 öğrenci gözaltına alındı.

İTÜ Şenlikleri yasaklanamaz!

Aynı gün gözaltına alınan öğrencilerin serbest bırakılması ve İTÜ rektörlüğünün tutumunu protesto etmek için ana giriş kapısında bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Saat 17:00'de yemekhanede toplanan kitle sloganlar eşliğinde giriş kapısına yürüdü ve burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada İTÜ şenliklerinin yasaklanamayacağı ifade edildi ve gözaltına alınan öğrencilerin serbest bırakılması istendi.

Açıklamanın ardından sloganlar eşliğinde şenlik alanına geri döndü ve polis tarafından dağıtılan çadırlar yeniden kuruldu.

"İTÜ şenlikleri yasaklanamaz!", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!", "Katil polis üniversiteden defol!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "İşte İTÜ, işte şenlik!", "Sermaye defol, üniversiteler bizimdir!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Yapılan konuşmanın ardından halaylar, marşlar ve türkülerle etkinliğe devam edildi. Aynı gece çadır etkinlikleri devam etti.

Şenliğin son günü olan 8 Mayıs'ta polis bir kez daha şenliğe saldırdı.

Şenliğin son gününde sahne alan Onur Akın'ın dinletisi bitmek üzereyken yaklaşık 70 kişilik kitleyi çembere alan polis kitleyi gözaltına aldı. Sahne düzeninin sahibini kaçıran ve şenlik devam ederken jeneratörü kesen polis, bu tür uygulamalarla şenliği engellemek istedi. Baskılara rağmen devam eden şenlikte kolkola girerek polisin saldırısına direnen 83 kişi çevik otobüsüne bindirilerek zorla gözaltına alındı. Gözaltına alınan kitle bindirildikleri çevik otobüsünde marşlar söyledi. Gözaltına alınanlar savcılığa çıkarıldı.

İstanbul Ekim Gençliği

Denizler'den yarınlar kardeşçe bir dünyaya!

Avcılar Kampüsü'nde hafta başından bu yana tüm engellemelere rağmen 9 Mayıs günü, "Denizler'den Yarınlar Kardeşçe Bir Dünyaya" başlıklı bir anma etkinliği gerçekleştirdik.

Etkinliği Ekim Gençliği, SGD, Öğrenci Kolektifleri ve DGH olarak düzenledik. Amacımız Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmesinin 35. yılında bu yiğit ve başeğmez devrimcileri anmaktır. Etkinliği, yaşamları boyunca halkların kardeşliği için mücadele etmiş Denizler şahsında tırmandırılan şovenizme karşı eşit, özgür ve kardeşçe bir dünya özlemiyle örgütledik.

Anmanın ardından farklı dillerde söylenen ezgilerle halkların kardeşliği temalı müzik dinletisi sunuldu. Daha önce farklı engellemelerle karşımıza çıkan rektörlük, 8 Mayıs günü "Kürtçe ve Ermenice müzik dinletisi yapılamaz" yasaklamasıyla karşımıza çıktı. Rektörlüğün tüm yasaklama girişimlerine rağmen etkinliği gerçekleştireceğimizi dile getirdik. 9 Mayıs günü sabah saatlerinde el ilanlarını dağıtmaya başlamamızla birlikte rektörlük etkinliğin

ÖKM (Menza) ön bahçede gerçekleştirilmesine izin vermeyeceğini ancak Cep Tiyatrosu'nda gerçekleştirebileceğini söyledi. Ancak rektörlüğünü bu söylemine aldırılmadan anmanın ön bahçede gerçekleştirileceğini bildirdik ve etkinliğe çağrı yapmaya devam ettik.

Etkinlik saat 12:30'da Can Yücel'in "Bizim Deniz" isimli şiiriyle başladı. Denizler'in mücadelesini anlatan bir konuşma ile devam etti.

Ardından Deniz, Yusuf ve Hüseyin şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Etkinliğin geri kalan bölümü için kitle alana çağrıldı. Bu sırada ÖGB şefi gelerek etkinliğin geri kalanının tiyatro salonunda yapılabileceğini söyledi. Ancak ÖGB şefine etkinliğin kalan bölümünü de bu alanda yapacağımızı söyledik.

Etkinliğin ikinci bölümü Grup Tanura'nın seslendirdiği Karadeniz ezgileriyle başladı. Ardından Denizler'in mücadelesi anlatıldı ve bu mücadeleye sahip çıkılması gerektiği vurgulandı. Grup Araf'ın söylediği türkü ve marşların ardından halkların kardeşliği halayı oluşturuldu, herkes halaya çağrıldı.

Koma Ronahi'nin katılmaması nedeniyle Kürtçe türkülerin dillendirilemediği etkinlik, Grup Keops'un Ermeni türküleriyle son buldu.

Etkinliğin bitiminden sonra 8 Mayıs günü İTÜ Şenliği'ne polis saldırması sonucu gözaltına alınan arkadaşlarımızı karşılamak için Sarıyer Adliyesi'ne birlikte gitme çağrısı yaptık.

Etkinliğe yaklaşık 30 kişi katıldı.

Avcılar Ekim Gençliği

Avcılar'da 1 Mayıs yasağı sürdü!

1 Mayıs günü İstanbul'un dört bir yanında yaşanan baskılar, saldırılar ve engellemeler 2 Mayıs'ta İstanbul Üniversitesi'nde karşımıza bir kez daha çıktı. 2 Mayıs sabahı okulda Rektörlüğün "1 Mayıs'la ilgili hiçbir değerlendirme asılmayacak!" emriyle karşılaştık.

Sabah saatlerinde ozalitletimizi hazırladığımız sırada, Yurtsever Cepheli Öğrenciler'in 1 Mayıs günü yaptıkları basın açıklamasının ozalitini asmalarının ardından ÖGB'ler ve şefleri kantin koridoruna gelerek ozalitin indirilmesini istedi. Yurtsever Cepheli Öğrenciler ise 15 dakika sonra "bağımsızlık yürüyüşü" için okuldan ayrılacaklarını, o zamana kadar ozalitlerin asılı kalacağını söylediler.

Biz de 1 Mayıs günü yaşananların ayrıntılı bir biçimde anlatıldığı iki ozalit astık. Bunun üzerine ÖGB ile benzer bir tartışma yaşadık. Bize rektörlükten emir geldiğini söylediler. Biz de afiş ve ozalitletimizi indirmeyeceğimizi ve kararımızın net olduğunu söyledik. Tartışmalar sürerken Öğrenci Kolektifleri de Taksim 1 Mayıs'ı ile ilgili ozalitlerini astılar. Bu esnada dekan ve fakülte sekreteri yanımıza geldi. Dekan ve fakülte sekreteri "Kim? Bunlar mı direniyorlar, alın isimlerini, iki dönem uzaklaştırma cezası alacaklar. İndirmiyor musunuz hala!" vb. tehditler savururken, ÖGB'ler panolara yöneldiler. Bizler bir yandan ÖGB'leri engellemeye çalışırken, bir yandan pano civarındaki öğrencilere rektörün yasaklamalarını, üniversitelerde artan baskıları teşhir eden konuşmalar yaptık. Kantine giden dekanın ardından yırtılan ozalitimizle girip 1 Mayıs yasaklamalarının üniversitemizde de sürdüğünü anlatan açıklamalar yaptık.

Öğleden sonra, sabah yaşanan saldırıyı anlatan bildirimlerimizi dağıttık. Öğrencilerle üniversitelerdeki anti-demokratik uygulamalar, artan baskılar, geçen hafta yaşanan çevik kuvvet saldırısı üzerine konuştuk. ÖGB'ler bildirimleri dağıtmayacağımızı, yönetimden haber geldiğini söylediler. Bildirimleri ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtmaya başladık. ÖGB'lerin "sizi dinleyen yok" sözlerine derse giden bir öğrencinin dönüp "Ben dinliyorum!" diye karşılık vermesi moral ve motivasyonumuzu artırdı.

1 Mayıs Taksim kararlılığı düzene karşı işçi sınıfının, emekçilerin ve devrimcilerin ortaya koyduğu iradeydi. Bizler aynı iradeyle üniversitelerimizde geleceğimiz ve özgürlüğümüz için mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğiz.

Avcılar Ekim Gençliği

ÇÜ'de polis terörü

Çukurova Üniversitesi'nde 7-12 Mayıs tarihlerinde rektörlük tarafından bahar şenliği düzenleniyor. Geçmiş yıllarda olduğu gibi rektörlüğün düzenlediği bahar şenliğine karşı 9 Mayıs günü alternatif şenlik düzenlendi.

Şenlik için hazırlıkların yapıldığı sırada gelen ÖGB şefi, "Sazın teline vurulduğu zaman müdahale olacaktır. Şenlik yapılması kesinlikle yasaktır" şeklinde tehditler savurdu. Ancak bu tehditlere aldırılmadı, davul-zurna çalmaya başladı.

Halaylarla başlayan şenliğe polis terör ile karşılık verdi. Okulun içerisine giren çevik kuvvet

polisi halay çeken kitlenin üzerine doğru yürüyüşe geçti. Bunun üzerine halay yarıda kesilerek ıslık ve yuhalamalarla tepki gösterildi. Bunun üzerine polis geri çekildi. ÖGB şefi tekrar gelerek kitlenin dağılmasını istedi. Dağılması halinde polisin saldıracağını bildirdi. Ancak kitle, polis okulu terketmeden dağılmayacağını ve bekleyeceğini söyledi. Kurulan ses düzeni sökülmeden polisin gitmeyeceğinin söylenmesi üzerine ses düzeni kaldırıldı. Bunun üzerine polis geri çekildi ancak R2 dersliklerin arkasında beklemeye başladı.

Üç gün sürecek olan şenliğin ilk günü polis terörü altında geçti. Şenliğin ikinci gün tekrar devam edeceği vurgulandı.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Cebeci'de İP provokasyonu

Cebeci Kampüsü'nde 9 Mayıs günü öğle saatlerinde Türk bayraklarıyla stant açan İP'liler, "Biz tehlikeli olduğumuzun farkındayız", "solcu" ajan provokatörler" vb. ifadelerle devrimcileri hedef alan "Atatürkçü, vatansever, devrimci öğrenciler" imzalı bir bildiri dağıttılar.

İP'lilerin standlarını derhal kaldırmaları ve okulu terketmeleri istendi. Bunun üzerine İP'liler standlarını açık tutacaklarını ve okulu terketmeyeceklerini bildirdiler. Bu yanıt üzerine devrimci öğrenciler, bu çevreye müdahale etme kararı aldı. Bu esnada organize bir şekilde geldikleri açık olan İP'liler yanlarında getirdikleri sopalar ve taşlarla devrimci öğrencilere saldırdılar.

Öğrencilerin bu saldırıya karşılık vermesi üzerine çatışma çıktı. Çatışmada çok sayıda yaralanan oldu. Çatışmaların biraz durulduğu bir sırada polis, öğrencilerin üzerine gaz bombası attı ve ardından kampüsün içine panzerlerle girdi. Polisle görüşmede öğrenciler, İP'liler ve polis okulu terketmeden ayrılmayacaklarını bildirdiler. Bu uyarı üzerine İP'liler okuldan çıkartıldı ve ardından polis okulu terketti. Öğrenciler de kitlesel bir şekilde Cebeci'den Yüksel Caddesi'ne doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi. Burada yapılan basın açıklamasının ardından atılan sloganlarla eylem sona erdi.

Ekim Gençliği/Ankara

Dil Tarih Fakültesi'nde çatışma...

"Dünya Türk Günü" dolayısıyla 3 Mayıs'ta DTFCF'de bir etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlik sırasında orada bulunan devrimci-demokrat öğrencilerle etkinliğe gelen faşistler arasında gerginlik çıktı. Olay esnasında yaralanan öğrenciler oldu. Olayın üzerine polis okula girerek devrimci-demokrat öğrencilere gaz bombasıyla müdahale etti. Öğrenciler, faşistler ve polis okulu terketmeden oradan ayrılmayacaklarını bildirdiler. Akşam

saatlerine doğru faşistlerin ve polisin okuldan çıkmasıyla öğrenciler de kitlesel bir şekilde Sakarya Caddesi'ne yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüş sırasında sık sık "Dil-Tarih faşizme mezar olacak!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. Sakarya Meydanı'na gelindiğinde ise bir öğrenci okulda yaşananları anlattı. "Gündoğdu" marşının hep birlikte söylenmesiyle eylem son buldu.

Şarlattan halife-padişah mı, demagog faşist başkan mı?

Haluk Gerger

AKP'nin başkanlık sistemine yönelmesi, genellikle, güncel gelişmelere ilişkin tepkilerine indirgenmekte. Oysa, "başkanlık sistemi," çok uzun zamandır egemenlerin gündemindeydi ve doğrudan sistemin bunalımına, düzenin kendini koruma güdülerine bağlıydı.

En son 1 Mayıs'ta örneklerini yaşadığımız Türk usulü "burjuva demokrasisi"nin ve onun halka karşı şiddetle örülmesi psikolojik savaşa uyarlanmış yapısı da egemenlerin yönetememe krizini çözmeye yetmiyor. Süleyman Demirel'den yeni yetme genel başkan Erkan Mumcu'ya, sermayenin politik temsilcilerinin başkanlık sistemine geçişi öngören canhıraş yakınmalarının özünü en dobra biçimde Rahmi Koç şöyle ifade etmişti 30 Aralık 2004 günü *Hürriyet* gazetesinde yayınlanan demecinde: "En iyisi akıllı bir diktatör. Ama, bu devirde mümkün değil. İkinci en iyi ise başkanlık sistemi."

AKP, şimdi, sadece, egemenlerin uzun zamandır gündeminde olan, kotarmak için fırsat kolladıkları bir imkanı, elbette kendine yontarak, gündeme taşıyor. Bu hamlenin tutup tutmamasının önemi yok. Önemli olan, düzenin, çözemediği yapısal sorunlarının ağırlığı altında, er ya da geç bu yola tevessül edeceği gerçeği. Bu genel yönelişin adı, tek kelimeyle, bir diktatör arama sürecidir. Halkın bu diktatörü seçmesinin yeğlenmesiyle, egemenlerin, vesayetçi bir darbe yerine, "meşruiyet" denen incir yaprağına ihtiyaç duymalarındandır. Bu gidişin, konjonktüre göre,

"En iyisi diktatörlük" diyenlere karşı, "Kurtuluş sosyalizmde!" şiarına bağlı olanların bayrağını yükseltmenin zamanıdır; ortak aklın harekete geçirilmesiyle, Marksizm'in zenginliği ve yaratıcılığıyla, devrimci pratiğin teorik yenilenmesiyle, mücadele içinde ortaklıkların örülmesiyle ve örgütlü biçimde.

şarlattan bir halife Padişah'ın ya da demagog bir faşistin sistemi korumak üzere görevlendirilmesiyle sonuçlanacağı kesindir; zaten amaç da budur. Sermaye açısından, en kötü ihtimalle, bu sistem, askeri bir diktatörlüğe zemin ve bahane sağladığı için de makbuldür.

Bugün bu gidişe karşı olanların gücü abartılmamalı, niyetleri de sorgulanmalıdır. CHP önderliğindeki "sol"un, Ecevit türü karizmatik bir popülisti ürettiği, bir emekli generalin pazarda prim yaptığı ya da düzen krizinin dayattığı bir anda bu istikamete çark etmesi kaçınılmazdır. Statüko içinde ayrıcalıklı konumlarını korumak derdindeki sol-liberallerin ise, ciddiye alınacak bir yanları zaten yoktur. Güçlü bir laik demagog ya da borazan sesi onları susturmaya, hatta sesin olduğu yere doğru uygun adım koşturmaya yeterlidir. İşçi sınıfının ve onun politik temsilcilerinin, yani devrimci sosyalistlerin de bu süreci durdurmaya güçlerinin

yetmeyeceği bellidir.

Kolaylığı seçenler, Allende'den Morales'e, Güney Amerika'ya bakarak heveslenebilirler ama unutmamak gerekir ki, bu "sosyalist başkanlar"ın ardında, her eğilimden Marksistler'in, devrimci demokratların, gerilla hareketlerinin, proletarya sosyalistlerinin uzun yılların örgütlü-partili mücadeleleri vardı. Üstelik, parlamentolarda temsil gücüne kavuşmuş bir politik geçmiş sözkonusuydu. Bugün Türkiye'de devrimciler, sembolik anlamda bile bir aday çıkarma olanağına sahip olamazlar çünkü "seçim" adaylığın parlamento içinde hapsedilmesiyle zaten denetim altına alınmış olacaktır.

Bu süreç elbette görmezden gelinemez. Henüz kendi içindeki güç ve işbirliğini kotaramamış, politikada kendi ittifaklarını saptayamamış, bunun için öneri ve koşullarını belirleyememiş devrimci Marksist sosyalistlerin, bu "yeni" gündem karşısında da yapabilecekleri fazla şey yoktur. Ama hayat, sadece egemenlere değil, devrimcilere de değişimi dayatıyor. Egemenler, çoğu zaman esnek bir uyarlamaya geçiş yapıyorlar çünkü bunu yapamadıklarında kaybedeceklerini biliyorlar. Benzer bir "yeniden derleniş" devrimciler bakımından da gündemdedir.

"En iyisi diktatörlük" diyenlere karşı, "Kurtuluş sosyalizmde!" şiarına bağlı olanların bayrağını yükseltmenin zamanıdır; ortak aklın harekete geçirilmesiyle, Marksizm'in zenginliği ve yaratıcılığıyla, devrimci pratiğin teorik yenilenmesiyle, mücadele içinde ortaklıkların örülmesiyle ve örgütlü biçimde.

Bugün değilse, ne zaman?..

ODTÜ'de hazırlık öğrencileri yürüdü!

ODTÜ'de hazırlık öğrencileri yaklaşık 2 haftadır ders geçme sistemindeki adaletsizliklere ve okulun uygulamalarına karşı bir kampanya yürütüyorlar.

Genel olarak sorunların ortaklaştığı noktalar dönem içerisinde 50 puan toplayamayanların okulu bırakmak zorunda kalmaları ve başka bir okula kayıt yaptırmak zorunda bırakılmaları, 65 puanı toplayamayanların ise hazırlık atlama sınavına girememeleri ve burslarının kesilmesiyle. Bu nedenle bu dönem boyunca onlarca hazırlık öğrencisi okuldan atılmamak için okulu dondurmaya tercih etti. Daha onlarca da puan toplayamamayı garantiledi...

ODTÜ'nün gerçekleştirdiği bu uygulamalarla okula İngilizce bilmeden gelenlerin okuma hakları ellerinden alınıyor. Hazırlığa alt seviyelerden başlayanlar ise konuları yetiştiremedikleri için zaten hazırlık atlama sınavına girseler de başarılı olamıyorlar.

Tüm bu sıralanan sorunlara karşı bir imza kampanyasına başlandı. 3 bine yakın öğrencinin okuduğu hazırlıkta bini aşkın imza toplayan hazırlık öğrencileri 3

Mayıs günü topladıkları imzaları rektörlüğe verdiler. Saat 11.30'da Hazırlık Bölümü'nde başlayan eylem hazırlıktaki kantinlerin ve binaların dolaşılmasıyla sürdü. "Burslarımız kesilmesin!" ve "50 puan sınırı kaldırılсын!" pankartlarını taşıyan öğrenciler, "Eğitim hakkımız engellenemez!", "Okuldan atılmak istemiyoruz!", "Burslar haklıdır kesilemez!", "Hazırlığımız, haklıyız, kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını attılar. Hazırlık binasından çıkılarak önce yemekhaneye gidildi ve yemek yiyen öğrencilere çağrı yapıldı, çağrı alkışlarla karşılandı. Yemekhaneden çıkılarak rektörlüğe gidildi.

Rektörlük önünde öğrencilerin karşısına jandarma panzeri ve robokoplar çıktı. Her zaman olduğu gibi rektörlük jandarmanın arkasına sığındı. Hazırlık öğrencilerini temsilen 4 öğrenci binaya girerek toplanan dilekçeleri teslim ettiler. Eylem "dilekçelerimizin takipçisi olacağız" sözleriyle son buldu.

ODTÜ Ekim Gençliği

İÜ'de faşist saldırıya yanıt...

İstanbul Üniversitesi'nde sözde '3 Mayıs Türkçülük Bayramı' nedeniyle üniversiteye dışarıdan insan sokarak kutlama yapmak isteyen faşist grup okuldaki sol, muhalif, devrimci öğrencilere satırlarla saldırdı.

Faşistlerin satırın yanı sıra silah da kullandığı saldırı sırasında iki öğrenci çeşitli yerlerinden yaralandılar. Saldırının ardından üniversite öğrencileri İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs girişinde faşist saldırıyı kınamak üzere toplandılar. Saat 15.00'te giriş kapısında toplanan öğrencilerin bir kısmı üniversite içerisinden "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarıyla çıktılar. Toplanmanın ardından yapılan açıklamada faşist saldırı teşhir edildi.

"Türkeş'in itleri yıldırılmaz bizleri!", "Silah dışarı bilim içeri!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Beyazıt faşizme mezar olacak!" sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 40 üniversite öğrencisi katıldı. Açıklamada; "Üniversitemizde silahlı-satırlı saldırılara son!", "Satır dışarı, bilim içeri, üniversiteler bizimdir!" dövizleri taşındı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kayıkçı kavgasında yeni perde: Çankaya savaşları mı, sistem savaşları mı?

Yüksel Akkaya

İşçilerin “Çankaya’nın şişmanı, işçilerin düşmanı” dediği “çapsız” T. Özal bile Cumhurbaşkanı olurken, sayısal açıdan daha iyi bir yerde olan “Ananı da al git” demekle çok nam salmış olan Kasımpaşalı, attan düşmeyi becermiş buş kılıklı bir “civan”ın partisi Cumhurbaşkanı’ni seçemedi!.. Seçemedi mi? Soru önemlidir. AKP, isteseydi, pekala bir “Cumhurbaşkanı” seçerdi, ancak sorun bir cumhurbaşkanı seçmenin ötesinde olsa gerek. Bütün faturanın “gariban, mahçup gülüslü” mesir macunu peşinde koşturan “ağbi” Bülent Arınç’a çıkarılması olsa olsa bir aptallıktır, ya da, akıl tutulması. AKP, iktidarı döneminde iyice güçlenmiş olan, dünyanın sayılı zenginleri arasına girmiş olan, zenginliklerine zenginlik katmış olan, sermayenin has çocukları olan kapitalistler elbette ki bu iktidarın sürmesini isterler. Ancak, Uzangiller’den kurtulurken İslami sermayenin pastadan istediği payın makulluğu çerçevesinde bu mümkün olur(du). Bu “seküler” burjuvazinin talebi. Lakin, 1923-1950 arasını kendisini korumak, 1950-1970 arasını kıpırdanma, 1970-1980 arasını ben de varım ile geçiştiren İslami sermaye 1980’li yıllardaki palazlanmasına koşut olarak, artık hem daha fazlasını istiyor, hem de sistemi dönüştürmek istiyor. Bir tür 1923’ün rövanşını oynuyor ve “güç” kendisinde iken kuralları da yazarak “gizli” bir İran Devrimi’ni hayata geçirmek istiyor. Son meydan muharebesi olmasa da “Çankaya savaşları” laiklik üzerinden sondan önceki önemli “muharebeler” oluyor. Bu durumda kimin ne kadar “içten” olduğunu anlamak için savaş teorisinin ustasına bir göz atmak gerekiyor. Sorun bir savaş ise mutlaka C. V. Clausewitz’e başvurmakta yarar vardır. Hatta, Clausewitz’in hacimli ama bir o kadar da yetkin Savaş Üzerine kitabından alıntılar ardarda sıralayarak, kısa bir yorumla yetinmek de gerekebilir.¹

“Savaş, çok genişletilmiş bir düellodan başka bir şey değildir. Pek çok sayıda tek tek düelloocularardan oluşan bir birliği düşünmek yerine düello yapan iki kişiyi gözümüzün önüne getirecek olursak daha iyi yapmış oluruz. Bunlardan her biri, fiziksel gücüyle

diğerine kendi iradesini kabul ettirmeye çalışır. O’nun ilk amacı, düşmanı mağlup etmek ve böylece daha sonra herhangi bir mukavemette bulunamayacağı bir duruma sokmaktır.”

“O halde savaş, düşmanı irademizi kabule zorlamak için bir kuvvet kullanma eylemidir (altını çizen Y.A.)”

“Kuvvet, kuvvete karşı koymak için bilim ve sanatın buluşlarıyla donanır (Buna bugün için çok gelişmiş olan iletişim araçlarını da koymak mümkündür. Y.A.). (...) O halde kuvvet, yani fiziksel kuvvet (çünkü, devlet ve kanun kavramının dışında moral kuvvet diye bir şey yoktur), düşmana irademizi zorla kabul ettirmenin aracıdır (C.V.C.’in kitabını yazdığı 19. yüzyıl sonunda belki moral kuvvet olmayabilirdi, ancak 21 yüzyılın başında moral kuvvet diye bir şey olduğunu ve çok da önemli olduğunu kabul etmek gerekir (mi?) Y.A.). Bu amaca güvenle ulaşabilmek için düşmanı silahtan arındırmak zorundayız ve bu da, kavrama göre savaş hareketinin asıl hedefidir. Bu hedef, amacın yerini alır ve onu, bir bakıma savaşa ait olmayan bir şeymiş gibi kenara iter.”

“Eğer düşmana irademizi kabul ettirmek istiyorsak, onu, kendisinden beklediğimiz fedakarlıktan daha sakıncalı bir duruma sokmamız gerekir. (...) savaş hareketinin hedefi, daima düşmanın silahtan arındırılması ya da mağlup edilmesidir (...) Düşmanı mağlup etmediğim sürece, onun beni mağlup etmesinden korkma zorundayım.”

“Düşmanı mağlup etmek istiyorsak, gayretimizi, düşmanın karşı koyma gücüne uydurmak zorundayız. (...) düşmanın karşı koyma gücünü, oldukça iyi tahmin edebileceğimizi kabul edersek kendi gayretlerimizi de buna göre ayarlayabilir ve gayretlerimizi, ya üstünlüğü sağlayacak kadar büyük tutar, ya da, buna gücümüz yetmediği takdirde, olanak oranında büyük tutarız. Fakat düşman da aynı şeyi yapar. O halde, yalın bir tasarı olarak tarafları tekrar aşırılığa iten yeni bir tırmanma başlayacaktır.”

“ (...) bugün ne olduğuna bakarak yarın ne olacağı öğrenilebilir. Harp hiçbir zaman birden bire çıkmaz: yayılması bir anda olacak iş değildir. Bu nedenle düşman taraflardan her biri, diğeri hakkında daha çok, ne yapması gerektiğine göre değil, ne olduğuna, ne yaptığına bakarak bir hükme varır” (Altını çizen Y.A.).

“ (...) ihmal hiçbir şekilde telafi edilemez. Fakat uygulamada kendi hazırlıklarımız için, olsa olsa, bilebildiğimiz kadarıyla düşmanın hazırlıkları bir ölçek olabilir ve bütün diğerleri yine soyutluğa karışır gider. Fakat kesin sonuç, yavaş yavaş gelişen birkaç eylemden oluşuyorsa doğal olarak ilk eylemlerin görüntüleri sonraki eylemler için bir ölçü olabilir ve böylece burada da soyutun yerini gerçekler alır ve aşırılık çabalarını yumuşatır”.

Bun alıntılarını mutlaka çoğaltabiliriz. Ancak, bu kadar alıntı bile “Çankaya savaşlarını” anlamamıza yardımcı olacaktır. Eylülist dönemin çocuğu olan Tayyipgiller, şimdi “boynuz kulağı geçer” kuralı gereğince daha fazlasını istiyor. Eylülistler, buna köklü bir itirazda bulunmamakla birlikte, bizim çizdiğimiz “laiklik” içinde kalırsanız “iyi olur” diyor. Sorun da bu “sınır”ın tespitinde yatıyor. Şimdi “Çankaya savaşları” olarak “açığa” çıkan, ancak “sisteme” yönelik değişimin düzeyine bir itiraz ile cismanileşen bu süreç çok büyük ölçüde bir kayıkçı kavgasından başka bir şey değildir. Zira, savaş teorisinin tüm zamanların en yetkin yazarı C. V. Clausewitz’in tespiti ile taraflar bir savaş ilanından çok, bir güç yoklamasında bulunuyor. Bu nedenle, bir savaşın kesin zaferi çerçevesinde taraflardan birinin diğerini yok etme “sorunu” yok. “Pazarlık” ürkütme, bir adım geri çekilme, “yumuşatma” üzerinden sürüyor. İki kayıkçı, hükümet ve Genelkurmay çok büyük ölçüde “mutabık” kalmış durumda. Zira, “piyasalar” hiç tınmadı!.. Oysa, bir “Anayasa kitapçığının atılmasından” daha önemli idi mesele. Demek ki, asıl operasyon, çok eskiden yapılmış, şimdi bir revizyon ihtiyacı duyulmuş.

İslami sermaye pastadan istediği paydan bir parça feragat edecek, AKP daha “merkeze” çekilecek, ordu “tali” işlerden bir parça uzaklaştırılacak. Bu durumda işçi sınıfının payına da daha fazla sömürü ve yoksulluk düşecek. Ne zaman mı? Hemen ilk seçimden sonra. İster AKP “iktidarında”, ister “büyük miting koalisyonları iktidarında”. Değişen tek şey “sistemin bir süre daha selameti” olacak.

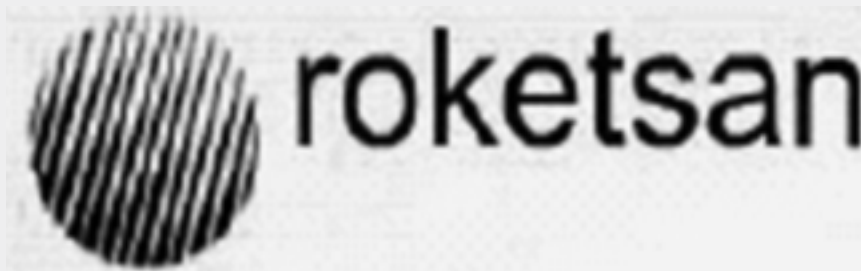
Bütün bu gelişmeler de gösteriyor ki işçi sınıfı kendi kaderine sahip çıkıp, geleceğini belirleme iradesini göstermedikçe, onun adına kayıkçı kavgaları hep yapılacak; lakin her seferinde kaybeden işçi sınıfı olacak. O zaman, kayıkçı kavgasında safları netleştirmek görevi sınıfın kendisi kadar, ona önderlik edenlere düşüyor. Zira, laikler de kazansa, İslamcılar da kazansa bu sistem savaşlarını hep kaybeden işçi sınıfı olacaktır. İran mı iyidir, Fransa mı sorusu hem anlamlı hem de anlamsızdır!.. İslamcılar ve laikler bu soruyu sorarken bir Latin Amerika’ya bakmak kötü olmaz tabii. Küba’ya da... Kuşkusuz, daha iyi bir sosyalist dünyanın inşa edilebileceği düşsel bir yere, örneğin T. More’un Ütopya’sının çok daha sosyalist kimlikli “adasına”...

¹) C. V. Clausewitz, Savaş Üzerine, (Çev. H.F. Çeliker), Özne Yayınları, İstanbul, 1999.

“Katil Roketsan Beytepe’den defol!”

Hacettepe Üniversitesi
Beytepe Kampüsü’nde
İletişim Topluluğu
tarafından düzenlenen
“Kariyer günleri”
konferansına çağrılan ve
aynı zamanda
sponsorluğunu yapan
Roketsan, Beytepe
öğrencileri tarafından
protesto edildi

5 gün boyunca devam edecek olan konferansın 3. günü olan 2 Mayıs günü saat 10.30’da başlayan oturumda önce Roketsan halkla ilişkiler müdürü kısa bir konuşma yaptı. Ardından yaptıkları roketleri ve füzeleri tanıtmak üzere mühendislerden biri söze başladı. Bu insanlıktan yoksun mühendisin “yıllardır bu sektördeyim ama hala bu roketler uçtukça heyecan duyuyorum” demesi üzerine konuşmasını keserek “bu roketleri nereye

atıyorsunuz da bu kadar heyecan duyuyorsunuz” diye sorduk. Sloganlarla oturumu terkettik. Ardından tekrar toparlanarak konferansın yapıldığı yere kalabalık bir şekilde giderek protestomuza devam ettik.

Sık sık “Katil Roketsan Beytepe’den defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Bijî bratiya gelan!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!” sloganları attık. Beytepe’de bir daha böylesi konferanslara izin vermeyeceğimizi söyleyerek eylemimizi bitirdik.

Beytepe Ekim Gençliği

Seçimler ve

Cumhurbaşkanlığı seçimi, düzen siyasetindeki iç dalaşmanın düğüm noktalarından biri durumundaydı. Birbirinden önemli bir dizi siyasal gelişmenin peşpeşe yaşandığı bu yoğun süreç, taraflar arasında tam bir hesaplaşmaya tanıklık etti. Merkezinde generallerin durduğu cephenin çok yönlü müdahale ve engelleme girişimleri sonucunda Cumhurbaşkanı seçim süreci, düzen siyaseti tam anlamıyla tıkanıp, Cumhurbaşkanı seçilemedi ve nihayetinde erken seçim kararı alındı.

Buna göre 22 Temmuz 2007 tarihinde sandıklar kurulacak ve erken genel seçimler gerçekleştirilecek. Tüm gelişmeler, şu andan itibaren başlayan seçim sürecinin düzen güçleri arasındaki gerici dalaşmanın yeni zemini olacağını gösteriyor. AKP cephesi seçimden daha da güçlenerek çıkmanın hesaplarını yaparken, ordunun emir ve komutası altındaki "laik cephe" ise farklı siyasal alternatifler ortaya çıkartarak AKP'nin meclisteki hakimiyetine son verme peşinde. Bu da işçi ve emekçilere çift taraflı bir tuzak kurulmakta olduğunu, her iki tarafın da işçi ve emekçileri kendi saflarına kazanmak için tam bir yalan bombardımanına başlayacaklarını göstermekte.

3 Kasım 2003 seçimlerinde diğer düzen partilerinin sandığa gömülmesi nedeniyle, düzen siyasetinde sermayeye hizmet konusunda AKP tam anlamıyla rakipsiz kalmıştı. Bu da ona siyasal planda küçümsenmeyecek bir güç kazandırıyor. Generallerin merkezinde durduğu "laik cephe" bu kez benzer bir durumun yaşanmaması için şimdiden kolları sıvamış durumda. Bu çerçevede hayata geçirilen operasyonlar sonucunda önce "merkez sağ partiler" olarak tanımlanan DYP ile ANAP birleştirildi ve Demokrat Parti kuruldu. Daha sonra ise sıra "merkez sol"u yeniden adam etmeye geldi. Daha düne kadar hiç hesapta yokken CHP ile DSP'nin birleştirilmesi gündeme geldi. Ordu destekli "sivil güçler" tarafından düzenlenen mitingler ve son günlerde hız kazanan bir medya kampanyası sayesinde bu alanda da somut başarılar elde edildi. Son açıklamalar CHP ile DSP'nin Temmuz ayındaki seçimlere CHP çatısı altında birlikte gireceği, seçim sonrasında da tek partiye dönüşme yolunda adımlar atılacağı yönünde.

Düzen solunda seçim manzaraları

Henüz bir erken genel seçim gündemde yokken, generaller bu denli açık bir biçimde siyaset alanını düzenlemeye girişmemiş iken ve düzen solunda yer alan CHP ve DSP'nin ordunun komuta ve kontrolü altında oldukları bu kadar net bir biçimde görülmezken kuşkusuz ki soldaki manzara daha değişti. Bundan çok değil iki ay önce, DSP, SHP ve 10 Aralık Hareketi'nin oluşturacağı bir seçim ittifakı, CHP dışındaki düzen solunun başlıca gündemi durumundaydı. DİSK yönetiminin bu işin içinde olması sınıfı ve emekçileri bu "sol alternatif"e yedeklemenin başlıca kozlarından birini oluşturuyordu. Ecevit hükümeti döneminde sermayeye uşaklığın, emekçilere düşmanlığın pek çok örneğini sergilemiş olan DSP ise bu kirli geçmişini emek kurultayları düzenleyerek, emekçilere dönük talepler formüle ederek, kısacası işçi ve emekçi yığınlarına göz kırparak silme telaşı içindeydi.

CHP'nin son bir iki aydır generallerin siyasal

Baskın şeklinde gündeme gelen ve işçi sınıfı ile emekçilere kurulan büyük bir tuzak niteliği taşıyan 22 Temmuz erken genel seçimleri bu bakımdan devrimci güçlerin önünde önemli bir sınav olarak durmaktadır. Devrimci güçlerin hemen bir çok konuda ortak refleksler gösterirken, seçimler konusunda farklı tutum ve taktiklere sahip olmaları burada bir zorluk alanı olarak karşımıza çıkmaktadır kuşkusuz. Ve üstelik bu konudaki tartışmaları tüketebilmek, ortak bir politika belirleyebilmek için çok fazla zaman da yoktur.

plandaki sözcülüğüne ve temsilciliğine soyunması, DSP'nin de gelinen süreçte ona eklenmesiyle şimdi düzen solunda yeni bir manzara ortaya çıkmış bulunmaktadır. DİSK yönetiminin başını çektiği 10 Aralık Hareketi'nin Ocak ayında yaptığı "solda yenilenme ve bütünleşme çağrısı"nın gelinen yerde hiçbir hükmü kalmamıştır. Zira bu çağrının muhataplarından olan CHP değme faşist partiye dahi taş çıkartacak bir siyasal çizgiye geçmiş, "sol" ya da "solculuk" ile olan biçimsel bağlarını dahi kaldırıp bir kenara atarak doğrudan doğruya generallerin sözcülüğüne soyunmuştur. Gene 10 Aralık Hareketi'nin "bütünleşme" projesinde temel bir yer tutan DSP ise bu süreçte CHP'nin bir eklentisi haline gelmiştir. "Bütünleşme" projesinin bir diğer ayağını oluşturan SHP ise belki fiilen değil ama politik çizgi olarak CHP-DSP ikilisinin yanında yer almaktadır. SHP, CHP-DSP ikilisini generallerin sözcülüğüne soyundukları için eleştirmek bir yana, kendisinin de bu ittifak içine dahil edilmesi gerektiğini söyleyip durmaktadır. CHP-DSP birleşmesinin dışında tutulan ve buna çok kızdığı anlaşılan SHP Genel Başkanı Murat Karayalçın "*SHP'nin ve 10 Aralık Hareketi'nin içinde yer almadığı bir birliktelik halkımıza sol seçenek diye sunulamaz*" diyerek solculuktan, "sol seçenek"ten ne anladığını da ortaya koymuş olmaktadır. Murat Karayalçın'a ve partisine göre, eğer kendileri ile 10 Aralık Hareketi de içinde yer alacak olurlarsa, bugün CHP-DSP tarafından oluşturulan birlikteliği "sol seçenek" olarak adlandırmak mümkündür. Bu arada belirtelim ki, hafta sonunda İzmir'de gerçekleştirilecek "Cumhuriyet mitingi"nde gösterecekleri performans üzerinden SHP'nin de bu ittifaka dahil edilmesi pekala olanaklıdır. Bunun için ellerinden gelen çabayı göstereceklerinden de kuşku duyulmamalıdır.

Bu cemaatte belirsizliğini koruyan, Süleyman Çelebi ve ekibinin yani 10 Aralık Hareketi'nin bundan böyle nasıl bir tutum takıncaklarıdır. Tandoğan Mitingi'ne katılmayan ve bunu da az-çok mantıklı şekilde gerekçelendiren Süleyman Çelebi ekibinin özünde ondan hiçbir farklılık taşımayan Çağlayan mitingine katılması belki bir ön işaret olabilir. Pekala, Süleyman Çelebi ve ekibi de bir süre sonra CHP listelerinden milletvekili adayları olarak karşımıza çıkabilirler ve bunu kendilerince gerekçelendirebilirler. Fakat dediğimiz gibi henüz ortada netleşen bir şey de yoktur.

Kürt hareketi seçime bağımsız adaylarla giriyor!

Bugün esasta DTP tarafından temsil edilen Kürt hareketinin seçimlerde nasıl bir politika izleyeceği yakın zamana kadar tartışma konusuydu. DTP, geçen seçim dersleri üzerinden bu kez reformist partilerle bir "blok" oluşturma fikrine pek sıcak bakmıyor, bunu yerine düzen siyaseti içerisinde kendine müttefikler bulmaya çabalyordu. Geçen yıl bir ara gündeme gelen erken seçim tartışmaları sırasında bu niyet açıkça ortaya da konulmuştu. Düzen siyaseti içerisinde bir müttefik bulunamaması durumunda ise seçimlere bağımsız adaylarla katılmak, bu sayede hiç değilse Kürdistan'daki illerden milletvekili çıkartıp meclise göndermek ağır basan fikirlerden biri durumundaydı.

DTP'nin bu konudaki eğilimleri belli olduktan sonra Kürt hareketinin önünü kesmek, bağımsız milletvekilleriyle meclise girmesini engellemek için Seçim Yasası'nda değişiklikler yapılması gündeme geldi. Fakat farklı nedenlerden dolayı, bu konudaki girişimlerden sonuç çıkmadı. Seçim Yasası'nda bu yönde değişiklikler yapılmadı.

Artık bu saatten sonra seçim yasalarının Kürt hareketinin önünü kesmek için değiştirilemeyeceğini hesap eden DTP bugünlerde Diyarbakır'da iki gün süren uzun bir toplantı yaptı. Bu toplantı sonucunda da seçimlere bağımsız adaylarla girme politikasını kesinleştirmiş oldu. Türkiye'de yaratılan kamplaşmaya karşı üçüncü bir cepheyi örmeye çalıştıklarını ifade eden DTP yöneticilerinin açıklamalarından Kürt hareketinin Kürdistan'daki kentlerde kendi adaylarını çıkartacağı, Ankara, İstanbul, İzmir, Adana gibi kentlerde ise kendi adaylarının yanı sıra ÖDP, EMEP ya da SDP gibi partilerin önereceği adayları desteklemeyi planladığı anlaşılıyor. Fakat bu, DTP'nin söz konusu partilerle merkezi bir seçim ittifakı kuracağı anlamına gelmiyor.

Reformist solda belirsizlik, tabanda arayış

Ani seçim kararı en çok da reformist cemahtaki sol partileri hazırlıksız yakalamış görünüyor. Bundan önceki seçime DTP'nin çatısı altında giren EMEP ve SDP'nin bu kez seçimlerde nasıl bir politika izleyecekleri henüz netleşmiş değil.

sol hareket

Genel planda, ÖDP'nin düzen solundaki partilerle seçim ittifaklarına kapalı olmadığı biliniyor. Hatta 10 Aralık Hareketi'nin "bütünleşme" çağrısının muhataplarından birinin de ÖDP olduğu, ÖDP içerisinden de bu çağrıya sıcak yaklaşanların bulunduğu bilinmekteydi. Fakat düzen siyasetinde son iki aydan bu yana yaşanan deprem sonucunda 10 Aralık Hareketi'nin çağrısı da, ÖDP'yi de kapsayan ittifak projeleri de ciddi hasar gördü. ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, bu konuda yaşadıkları sıkıntıyı geçtiğimiz günlerde Giresun'da yaptığı bir konuşmasında şu sözlerle ifade etmekteydi;

"Solda birlik olmak, halkın sorunlarına verdiğimiz yanıtlarda birlik olmaktır. Bu yanıtlarda birlik miyiz? 301. maddeyi savunan CHP karşısında, 301. maddeye karşı olan bir ÖDP var. Kuzey Irak'a derhal müdahaleden yana olan bir DSP ve CHP milliyetçiliği karşısında, ÖDP'nin 'yurtta barış dünyada barış' politikası var. Dolayısıyla solun sağlaşması var. (...)

Türkiye'de sol adlı partiler o kadar sağlaşı ki 12 Eylül hukukunu savunma durumuna düştüler. Halbuki statükoculuktan sol olmaz, sol statükocu olmaz, sol değişim ve dönüşümden yanadır."

Belirttiğimiz gibi henüz EMEP'in de seçimlere nasıl gireceği netleşmiş değil. Geçtiğimiz seçimlerde DEHAP listelerinden seçime giren, bu sayede meclise milletvekili sokabileceğini hayal eden EMEP şimdilerde bu tür düşler kurmak konusunda bir hayli zorlansa da gönlü gene de benzer bir "blok" içerisinde yer almaktan yana. Ender İmrek'in 9 Mayıs tarihli *Evrensel*'de yayınlanan "Seçimler ve birlik sorunu" başlıklı yazısı bu konuda belli ipuçları veriyor.

Ender İmrek yazısında "Darbecilere karşı, AKP'nin gerici, dinci ve şoven politikalarına karşı halkın gerçek seçeneği"ni oluşturmak gerektiğinden söz ediyor. Bunun adını da "*Emek, barış ve özgürlük seçeneği*" koyuyor. "*Birleşik demokratik halk seçeneği*"ni kurmak için de EMEP, DTP, ÖDP ve SDP gibi partilere büyük bir sorumluluk düştüğünü, "*Barış, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm mücadelesindeki bütün güçler*"in büyük bir sorumluluk altında olduğunu, büyük bir platform yaratarak sürece "tam ortasından" müdahale etmek gerektiğini söylüyor. Saydığı siyasal partiler dışında bu büyük birliğe kimlerin dahil olması gerektiğini de "*Sendikalara; DİSK, KESK ve TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalara, TMMOB, TTB gibi meslek odalarına, TYS, TGS gibi yazar ve gazeteci örgütlerine, öğretim görevlilerine, aydın ve sanatçılara, Alevi derneklerine, işçi ve emekçilere, Türkiye'nin bağımsızlığından, özgürlüğünden ve halkların kardeşliğinden, gerçek laiklikten yana olan tüm güçlere büyük sorumluluk düşüyor*" diyerek belirtmiş oluyor. "*Bağımsız adaylar ya da diğer seçenekler*" üzerinden bir "*yarma hareketi*" başlatılması gerektiğini savunuyor.

DTP'nin bağımsız adaylarla seçime gireceğinin nerdeyse kesinleştiği bir zamanda Ender İmrek'in birlikte davranması gereken güçler arasında DTP'yi de sayarak "*Bağımsız adaylar ya da diğer*

seçenekler"den söz etmesi elbette ki bir rastlantı değil. Ender İmrek'in 5 Mayıs'ta gene *Evrensel*'de yayınlanan ve aynı konuyu işleyen yazısında "bağımsız adaylar" politikasına dair hiçbir şey söylenmemiş olması da ayrıca dikkate değer. Dolayısıyla bu sözler EMEP'in DTP'den belli beklentiler içinde olduğunu, kendi seçim taktiklerini de bu konudaki isteklerine olumlu ya da olumsuz bir takım yanıtlar aldıktan sonra netleştireceğini gösteriyor.

Reformist solun bir diğer temsilcisi TKP ise ittifak görüşmelerine kapalı olmadığını fakat parti olarak kendi adaylarıyla seçime gireceğini açıklamış bulunuyor.

Geçen seçimlerde barajı aşma sorununun temel bir engel olduğunun anlaşılmasından sonra bağımsız adaylarla seçime girme fikrinin sadece DTP'yi cezbetmediğini, ilerici, sol çevrelerde bağımsız ortak adaylar üzerinden seçime girme fikrinin belli bir yaygınlıkta sahiplenildiğini de vurgulamak gerekir. Şu günlerde internet üzerinden yürütülen bir ortak aday kampanyasının varlığı da bunu göstermektedir. www.ortakaday.net adlı internet sitesinden yürütülen ve kısa zamanda epeyce bir katılımcının imza koyduğu anlaşılacak kampanyanın çağrı metninde "*Bu seçimlerde solda birleşik bir alternatif yaratmaya her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Egemenlerin bizi, yanı başımızdaki savaş cehennemine sokmaya çalıştıkları, ırkçılığın körüklendiği bir dönemde emekçiler ve ezilenler için gerçekçi, birleşik bir alternatif yaratmak yaşamsal*" deniliyor. Gene çağrı metninde "*biz aşağıda imzası olanlar, hiçbir savaş iznine, özelleştirmeye, ayrımcı yasaya oy vermeyeceğini, bunlara karşı TBMM'de bizleri temsil edeceğini ilan eden, patronların, generallerin, bürokratların, atanmışların, IMF'nin değil; ezilenlerin ve emekçilerin sesi olmaya söz verecek emekten, kardeşlikten, özgürlükten ve barıştan yana olan ortak bağımsız adaylar aracılığıyla seçime hazırlanmak istiyoruz*" ifadesi yer alıyor. Kampanya çağrı metninde dile getirilenlerle ilgili pek çok şey

söylemek elbette ki mümkün. Fakat kampanyanın kendisini, ilerici ve sol güçlerin tabanında seçimlere de ortak müdahale konusunda belirgin bir isteğin ifadesi saymak gerekiyor. Bunun, ortak iradenin zaferi olarak şekillenen 1 Mayıs'la hemen aynı günlerde ortaya çıkması ise bir tesadüf sayılmamalı.

Asıl sorumluluk devrimci güçlerin omzunda!

Devrimci güçler, son birkaç yıldır, siyasal süreçlere ortak müdahale konusunda anlamlı örnekler ortaya koyuyorlar. Bunun akıllarda en çok kalan iki örneği, içini boşaltma çabalarına karşı 8 Mart'ın sahiplenilmesi ve yeniden kazanılması ile devrimci 1 Mayıs'ları yaratma çabasıdır. Bu her iki konuda da devrimci güçler kayda değer bir ortak başarı elde etmişlerdir. Bu başarılar aynı zamanda daha ileri ve güçlü adımlar için döşenen bir zemin niteliği taşımaktadır.

Baskın şekilde gündeme gelen ve işçi sınıfı ile emekçilere kurulan büyük bir tuzak niteliği taşıyan 22 Temmuz erken genel seçimleri bu bakımdan devrimci güçlerin önünde önemli bir sınav olarak durmaktadır. Devrimci güçlerin hemen bir çok konuda ortak refleksler gösterirken, seçimler konusunda farklı tutum ve taktiklere sahip olmaları burada bir zorluk alanı olarak karşımıza çıkmaktadır kuşkusuz. Ve üstelik bu konudaki tartışmaları tüketebilmek, ortak bir politika belirleyebilmek için çok fazla zaman da yoktur.

Ancak işçi sınıfına ve emekçilere kurulmuş çift dişli bir tuzak niteliğindeki seçim oyununu bozabilecek tek güç de gene devrimci güçlerin müdahalesinden başka bir şey değildir. Elbette devrimci güçler, tek bir politika üzerine ortaklaşmalar da seçim sürecinde kendi saptadıkları taktiklerle işçi ve emekçileri sermayenin yalanlarına karşı uyarma, onlara tutum aldırma yönünde çabalar ortaya koyacaklardır. Bunların büyük bir değerinin olduğu da tartışmasızdır.

Silahlanma doludizgin

Basel'de 6 Mayıs anması

6 Mayıs Pazar günü saat 14.00'te Denizler'in şahsında '71 devrimci önderlerini anmak için bir etkinlik düzenledik. Artık neredeyse her yıl geleneksel hale getirdiğimiz anma etkinliği bu yıl 70 kişilik bir katılım ve asgari bir başarıyla gerçekleşti.

Etkinliğe devrim, sosyalizm ve ulusal kurtuluş mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına saygı duruşuyla başladık. Dönemin sosyal mücadelelerini konu eden sinevizyon gösterimi ile devam ettik. Genç yoldaşlarımızın Deniz'in, Hüseyin'in ve Yusuf'un mektuplarını onların duvara yansıtılan resimleri eşliğinde okuması salonda belli bir heyecan ve coşku yarattı.

Bir yoldaşımızın '60'larda başlayan ve gelişerek radikalleşen sosyal mücadelenin devrimci bir akımın çıkışını hazırladığını dile getirdi. Bu dönemin burjuva sosyalizmi dönemi olduğunu, '71 devrimci çıkışıyla bunun kapandığını, '71 devrimci hareketinin geleneksel reformist harekette bir kopuş olduğunu, devlete ilk defa devrimci bir başkaldırı yapıldığını, devrim bayrağının yükseltildiğini dile getirdi. Solda tasfiyeciliğin ve konum değişikliğinin yaşandığı bir dönemde bu devrimci mirası savunmanın anlam ve önemini vurguladı. Bu mirastan geldiklerini belirten kimi akımların ise devrimi terkederek gerisin geri parlamenter çizgiye kaydıklarını, dolayısıyla Denizler'in davalarını terkettiklerini söyledi.

Türkiye'de burjuva sosyalizmi ve küçük burjuva sosyalizmi döneminin yaşandığını, yeni dönemin ancak işçi sınıfı temelinde proleter sosyalizm dönemi olarak yaşanacağını ve partimizin bunu temsil ettiğini belirtti.

TKİP Basel taraftarları

Denizler ve '71 devrimci önderleri anıldı

'71 devrimci önderlerinden Denizler, İbolar, Mahirler yığıtlıkları fedakarlıkları ve davaya adanmışlıklarıyla 35 yıl sonra da Türkiye devrimci hareketine ve gençliğine yol göstermeye devam ediyorlar.

Onları yeni kuşaklara anlatmak devrimci bir görev ve sorumluluktur. Bu nedenle İsviçre Lozan'da "Denizler ve '71 devrimci hareketi" konulu bir etkinlik düzenledik. Etkinliğimizi İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) ve İsviçre Göçmen İşçiler Federasyonu (İGİF) olarak ortak düzenledik.

70 kişinin katıldığı etkinlik iki bölüm halinde gerçekleştirildi. Birinci bölümde Denizler ve '71 devrimci önderlerinin kısa öz geçmişleri anlatıldı, mektupları okundu, şiir dinletisi ve sinevizyon gösterimleri gerçekleştirildi. İkinci bölümde Denizler ve '71 devrimci hareketi üzerine bir sunum yapıldı. Panel bölümünde yapılan konuşmada şunlar söylendi, "71 devrimci önderlerinin bize bıraktığı en temel devrimci miraslardan biri, savundukları ve inandıkları fikirler uğruna gerektiğinde ölümü yığıtçe kucaklamalarıdır. İkincisi emperyalizmin halkları köleleştiren egemenliğine karşı halkların kardeşliğini savunan net antiemperyalist tutum ve pratikleridir. Üçüncüsü Denizler ve bir bütün olarak '71 devrimci hareketinin bize bıraktığı en önemli miras, burjuva parlamentarizmine ve kendi dönemlerinde egemen olan burjuva reformizmine karşı aldıkları net devrimci duruştur. Yeni bir seçim arifesinde olduğumuz bugünlerde Denizler'in bu devrimci mirasını geçmişte olduğu gibi bugünde kendi parlamenter emellerine alet etmek isteyenler olacaktır. Ancak devrimci hareket buna asla izin vermemelidir".

BİR-KAR ve İGİF adına konuşmaların yapıldığı panel 2 saat sürdü.

Panel kitle tarafından ilgiyle izlendi.

Bir-Kar Lozan

Bütçesinden askeri harcamalara en çok pay ayıran devletlerin sıralamasını yayınlayan *The Economist* dergisi, Türk devletinin 4'üncü sırada yer aldığını yazdı. Derginin haberine göre, Türk devleti yılda 11.7 milyar dolarlık askeri harcama yapıyor, bu ise bütçenin yüzde 3.6'lık kısmına tekabül ediyor.

Dergi resmi rakamları temel alarak savaş aygıtlarına bütçelerinden en çok pay ayıran devletleri sıralamış. Ancak bu bilgi yanıltıcıdır. Zira Türk sermaye devletinin militarist kurumlara yaptığı harcamalar hiç de açıklanan resmi bütçedeki rakamlardan ibaret değildir. Örtülü ödenek, fonlar, vakıflar, tüketimi yaygın olan tekel maddelerinin satışından alınan devasa paylar, "şans oyunları" diye adlandırılan toto, loto, piyango, at yarışlarından elde edilen haddi hesabı bilinmeyen kaynakların tümü savaş aygıtının hizmetine sunulmaktadır. Başka bir ifadeyle, hem sermaye düzeninin bekçiliğini, hem de emperyalizmin tetikçiliğini yapan Türk ordusunun yaptığı harcamaların miktarını, dolayısıyla bütçeye oranını, generaller kastı hariç kimse bilmiyor. Bu hesaplar kamuoyuna açık olsaydı, Türk devleti muhtemelen sıralamada birinci olurdu. Türk ordusunun özellikle ABD ve İsrail silah tekellerine verdiği milyar dolarları bulan yeni silah alımı ihaleleri, İsrail tekellerine verilen tank ve diğer silahların modernizasyonu ihaleleri, ordu uzantılı HAVELSAN, ASELSAN şirketlerine ürettirilen silahlar, Otokar vb. özel şirketlerden yapılan silah alımları... Örneğin Otokar şirketi 2012'de Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na "yeni nesil muhabere tankı" üretme projesini bir süre önce başlatmıştı. Otokar Genel Müdürü Serdar Görgüç, projenin 500 milyon dolara malolacağını açıklamıştı. Bu devasa silahlanmanın bütçenin yüzde 3.6'lık kısmıyla karşılanmasının mümkün olmadığı açıktır.

Yıllardan beri Amerikan silah tekellerinin "yağlı müşterisi" olan Türk ordusu, şimdide havadan havaya fırlatılan Sidewinder füzesi almaya hazırlanıyor. Washington'dan yapılan açıklamada, ABD Savunma Bakanlığı'nın (Pentagon), Türkiye'ye 105 adet havadan havaya fırlatılan Sidewinder füzesi satılması için Kongre'ye bildirimde bulunduğu belirtildi. Açıklamada, satışın, 105 adet AIM-9X Sidewinder füzesini, 78 adet fırlatıcıyı ve ilgili diğer sistem ve hizmetleri kapsamının planlandığı kaydedildi. Isıya karşı hassas olan Sidewinder füzeleri, savaş uçakları ve bazı savaş helikopterleri tarafından hava hedeflerine karşı kullanılıyor.

Pentagon'un silah satışlarından sorumlu birimi olan Savunma Güvenlik İşbirliği Ajansı (DSCA) tarafından yayımlanan yazılı açıklamada, satışın bedelinin 71 milyon dolara ulaşabileceği ifade edildi.

ABD'de açıktan yapılan silah satışları formalite icabı Kongre'ye bildiriliyor. İki hafta içinde Kongre'den bir itiraz gelmezse, satış izni otomatik olarak veriliyor. Kongre koltuklarında oturanların tümü büyük Amerikan tekellerinin uşağı olduğu için, silah satışlarına itiraz edildiği pek görülmemiştir.

"Yağlı müşteri" Türk ordusu olunca itirazın sözü bile edilmez. Zira söz konusu olan NATO'nun ikinci büyük savaş makinesidir. DSCA'nın açıklamasında da ifade edildiği üzere, "Türkiye bölgede barış ve istikrarın sağlanmasında ABD'nin ortağıdır." Afganistan, Irak örnekleri bölgede "barış ve istikrar"ın nasıl sağlandığını gösteren çarpıcı örneklerdir. Dolayısıyla ABD emperyalizminin ortağı olanların misyonunu tek kelimeyle ifade etmek gerekirse bu, bölge halklarına karşı tetikçiliktir!

Şarm-el Şeyh'te çifte konferans

Mısır'ın Kızıldeniz kıyısındaki Şarm-el Şeyh kasabası, 2-4 Mayıs tarihleri arasında peşpeşe gerçekleşen Irak gündemli iki konferansa ev sahipliği yaptı.

Açıklandığına göre, G-8, BM temsilcileri dahil 60'ı aşkın ülke temsilcisinin katıldığı ilk konferansta "Irak'ın yeniden yapılandırılması, Irak'ta demokratik sürecin geliştirilmesi, Irak halkının ekonomik sorunlarının hafifletilmesi" gibi konular ele alındı. Bunun akabinde gerçekleşen ikinci konferansta ise Irak'a komşu ülkelerin de dahil olduğu toplam 22 ülke bakan düzeyinde temsil edildi. Türkiye'yi Devlet Bakanı Mehmet Aydın'ın temsil ettiği ikinci konferansın gündemi ise, "Irak'ta güvenlik sorunları" olarak açıklandı.

Ankara'daki Amerikancılar Mısır'da düzenlenen konferanslara pek önem vermedi, ya da öyle görünmek durumunda kaldılar. Bu ilgisizliğin bir nedeni egemenler arası rant paylaşımı etrafından dönen çatışmaların "kriz" boyutuna varması. Bir başka nedeni ise, İstanbul'da yapılacak öne sürülen bu konferansın Mısır'a taşınmış olmasıdır. Zira sermaye iktidarının çok istemesine, dahası ABD emperyalizminin de tam destek vermesine rağmen, Bağdat'taki kukla yönetim konferansların İstanbul'da yapılmasına engel olmayı başardı. İşbirlikçi Türk egemenlerinin bu konuda hüsrana uğraması, "bölgenin en etkin gücü" gibi söylemlerin büyük ölçüde temelden yoksunluğunu da bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Irak'ın yeniden yapılandırılması, istikrar ve refaha kavuşturulması için düzenlenen ilk konferansta konuşan Irak "başbakanı" Nuri El Maliki, 50 milyar dolara varan dış borçlarının silinmesini istedi. Bu çağrıya Çin dışında olumlu yanıt veren olmadı. Borçlarını sildiremeyen Nuri El Maliki, 30 milyar dolarlık borç miktarının silinmesi için müzakerelere başlanacağı yönündeki vaatle idare etmek durumunda kaldı. Ancak dahası da var. "Uluslararası toplum", "Irak'ta demokratik sürecin ilerlemesi karşılığında" ülkeye milyarlarca dolar yardım verilmesi, borçlarının

hafifletilmesi" gibi vaatlerde de bulundu.

Irak'ta emperyalist orduların 170 bin işgalci askeri ile "özel güvenlik" şirketlerine mensup 25 bin kiralık katilden oluşan bir ordu var. Başta CIA ve MOSSAD olmak üzere birçok istihbarat örgütü ülkede cirit atıyor. El Kaide örgütü militanı olduğu söylenen caniler, işgalin vahşeti yetmiyormuş gibi Iraklıları bombalı saldırılarla kitlesel şekilde katlediyor. İşgalcilerle soysuz işbirlikçilerinin körüklediği mezhep çatışmaları vahim bir hal almış durumda. İşgal orduları Bağdat'ı üstü açık hapishanelere çeviren tecrit duvarları örüyor. Katledilen Iraklılar'ın sayısı 1 milyona yaklaşırken, 4 milyon Iraklı ülke içinde veya dışında mülteci durumuna düşürüldü.

Irak'ın tablosu bu iken, dahası Irak'ı bu duruma düşürenler "uluslararası toplum"un lideri ABD emperyalizmi ile çömezi İngiliz emperyalizmi iken, Bağdat'ta işgalcilere tabii kukla bir yönetimden "Irak'ta demokratik süreci ilerletmesini" istemek, hele ekonomik yardımı bu şarta bağlamak tam bir küstahlık ve pervazsızlık örneği. Böylesi bir küstahlık ve pervazsızlık, ancak binlerce yılın birikimlerinden süzülen insanlığa ait bütün değerlere düşman olan kapitalist/emperyalist düzenin efendilerinden beklenebilir. Bu arada "Irak Ortak Vizyon Girişimi" adlı ekonomik plana onay veren konferans katılımcıları da, emperyalist işgalcilerin bu iğrenç suçlarının ortağı olmuştur ki, ABD'nin temel amaçlarından biri de bu suç ortaklığını pekiştirmektir.

Güya Irak'taki güvenlik sorunlarının masaya yatırıldığı Şarm-el Şeyh'in ikinci konferansı da ilkinden pek farklı olmadı. Konferansa katılan İran Dışişleri Bakanı Manuçehr Muttaki'nin işgali mahkum eden, emperyalist orduların çekilmesi için net bir takvim açıklanması gerektiğini savunan tutumu dışında, 21 ülke temsilcisinden işgalin adını bile anan olmadı. Böylesi gerici, ezilen halklara düşman bir zihniyetin temsilcilerinden Irak halklarının vahim boyutlara varan sorunlarının çözümüne katkı sunması beklenebilir mi?

Medyaya yansıyan haberlere bakılırsa, ikinci

konferansta Irak'ın güvenlik sorunlarından çok, ABD Dışişleri Bakanı'nın Suriyeli muadiliyle yaptığı görüşme, İranlı bakanla görüşüp görüşmeyeceği gibi konular daha çok ilgi gördü. Sonuçta ABD'li bakan değil ama çömezi İngiltere Dışişleri Bakanı Margaret Beckett, Manuçehr Muttaki ile görüştü.

"Güvenlik" konulu konferanstan geriye, ABD emperyalizminin bilinen tehdit ve telkinlerinin tekrarlanmasından başka bir şey kalmadı. "İran'ın, Irak'taki militanlara silah akışını durdurması, Suriye'nin sınır kontrolünü daha sıkı tutup yabancı militanlar'ın Irak'a girişini engellemesi" gerektiğinin savunan ABD dışişleri bakanı, Irak'ın komşularından bu konuda somut adımlar beklediğini söyledi.

Irak'ı harabeye çeviren işgalin baş sorumlularından biri olan Condoleezza Rice'ın Suriye ve İran'a dair anlamsız sözleri tekrarlaması, Irak'taki vahim tablodan Suriye'den sızan "yabancı militanlar" ve İran'dan sevk edilen "ağır silahlar"ın sorumlu olduğunu öne sürüyor. Güya bu manevra ile Irak'ın işgali ve vahşette sınır tanımayan işgal ordularının bu ülke halklarına karşı işledikleri ağır suçların üstü örtülecek.

Oysa böylesi bir girişimin çaresiz bir çırpınıştan öte bir anlamı yoktur. Zira artık tüm dünya vahşi işgalin Irak'ı harabeye çevirdiğini bilmektedir. Bu durumda İran ya da Suriye'ye yöneltilen suçlamalar, ancak iflas etmeye mahkum olan büyük Ortadoğu/büyük İsrail projesinin psikolojik savaş ayağının bir parçası olabilir.

Bilindiği gibi halklar hiçbir zaman emperyalist veya gerici işgalleri meşru kabul etmemiştir. Tersine, yabancı orduların istilasına uğrayan halkların hemen tümü işgale karşı direnmiştir. Elbette bu kural Irak için de geçerlidir. Dolayısıyla ne konferanslar, ne yaygın medya ağı üzerinden sürdürülen psikolojik savaş, ne de soysuz işbirlikçilerin beyhude çabalar, hiçbiri işgali meşrulaştırmaya yetmeyecektir. Meşru olan direniştir ve halkların, işgal ordularını ülkelerinden def edene kadar direnmeye devam edeceğinden kuşku duyulamaz.

Almanya: Metal iş kolunda uzlaşma Telekom'da grev oylaması

Almanya'nın Baden-Württemberg eyaletinde başlayan metal ve elektro endüstrisini kapsayan TİS görüşmeleri bu yıl beklenenden hızlı sonuçlandı. IG Metal ile metal patronlarının örgütü 4 Mayıs günü uzlaşmaya vardılar.

Bu yılki toplu sözleşmelerde ücret artışı talebi %6,5 idi. Varılan anlaşmaya göre 19 ay içinde iki etapta düşünülen oran ile metalciler yıllık ortalama %3,7 artış alacaklar. Bu ilk bakışta başarı gibi görünse de dikkatle incelendiğinde öyle olmadığı görülecektir. Sendikacılar metal işçilerini bir kez daha anlaşma masasında satmaya hazırlanıyorlar.

Çünkü metal işçilerinin taleplerinin kabul edilmesi için yeterli koşullar oluşmuştu. Uzunca bir süredir metal işletmelerinde bantlar ve makinalar fazla çalışıyor, buna rağmen gelen talebi karşılamakta dahi zorlanıyorlardı. Bu nedenle patronlar üretime kısa bir süre ara vermeyi dahi kabullenemezdi. Birkaç gün içinde yaşanan yaygın grevler metal patronlarını zor durumda bırakmaya yetti. Yeni siparişleri karşılamaya yetecek üretim kapasitesi kalmamış durumdaydı. Grevin sürmesi onların daha büyük ekonomik kayıp vermesi

anlamına geliyordu. Bu koşullarda işçilerin taleplerinin büyük oranda karşılanması olanaklıydı.

Ayrıca işçiler, geçmiş yılların deneyimi ışığında, fabrikanın kapanmaması için haklarından feragat ettikleri halde kapatıldığını, ücretlerin düşürüldüğünü biliyorlardı. Bu bilinç ve öfke metal işçilerinin bu yıl daha kitlesel, daha öfkeli, daha mücadeleci bir tarzda sokağa çıkmalarına neden oldu. İşçilerin bu kararlılığı ve kitleselliği olası bir greve hazır olduklarının da göstergesi oldu. Sendikaları ürkün de bu oldu. Çünkü sendikalar toplu sözleşmelerde "sosyal uzlaşma" rolünü ve "tatmin etme" görevlerini çok ciddiye alıyorlar.

Almanya tarihinin en yaygın grevi

Almanya, metal işçilerinin eylemleri ile, tarihinin en yaygın uyarı grevlerine sahne oldu. 2 ve 3 Mayıs günleri 400 binin üzerinde metal işçisi şalteri indirdi, bantları durdurdu ve eyleme çıktı. DaimlerChrysler gibi fabrikalarda 2 saatliğine iş bırakan işçiler makinaların başına dönmeyerek tüm gün greve gittiler.

Daha fazla ücret talebi birçok işyerinde hem kendilerinin, hem de farklı branşlardaki işyerlerinin korunması mücadelesi ile de birleştirildi.

Rüsselsheim'de 6 bin, Bochum'da 200 Opel işçisinin iş bırakma eylemine Eisenach'taki Opel işçileri de katıldı. Mücadelelerini Avrupa çapında eylem günü olarak sürdürdüler. İşçiler Antwerpen'de 1400 işyerinin yok edilmesini protesto etmek için birkaç saatliğine greve gittiler.

Birçok VDO işletmesinde ise uyarı grevleri 24 saatlik grevlere dönüştü ve tüm vardiyalar iş bıraktı. VDO çalışanları da Siemens'in planlarına karşı işyerlerinin korunması için mücadele ediyorlar.

Birçok kentte Telekom çalışanları metal işçileriyle dayanışma içine girdi. Kapanma tehlikesi olan 50 bin işyerinin korunması için metal işçileri sokağa çıktı. Ver.di Sendikası Telekom'da 30 Nisan'dan 3 Mayıs'a kadar işyerlerinin kapanmaması için grev oylamasına gidileceğini açıkladı. Metal işçilerinin taşıdığı grev bayrağı şimdi Telekom işçi ve emekçilerinin elinde dalgalanıyor.

Siyonist rejimin sarsıntıları sürüyor!

ABD emperyalizmi, halkları köleleştirme seferinin Lübnan ayağını Ortadoğu'daki vurucu güçlerinden İsrail'e havale ederek Lübnan halklarının direnişini kırabileceğini sanmıştı. Washington'dan gelen emir ve "Uluslararası toplum"un tam desteği ile vahşi bombardımana başlayan İsrail savaş makinesi de, kısa sürede direnişin üstesinden gelerek yeni bir zafer kazanacağını hesaplamıştı. Hatta saldırı başladığında hedeflenen sonuca ulaşmak, yani direnişi ezmek için iki haftanın yeterli olacağı, siyonist rejim sözcüleri tarafından dile getirilmişti. Bombardımanı izleyen ABD, AB, BM gibi dünya gericiliğinin merkezi olan güçlerin beklentisi de aynı yöneydi.

Bilindiği gibi 14 değil 34 gün süren vahşi bombardımana rağmen, siyonist ordunun "yenilmez güç" olduğu efsanesi, Lübnan direnişinin isabetli darbeleri ile yerlebir edildi. Aradan geçen süreç gösterdi ki, Lübnan direnişinin başarısı salt İsrail ordusunu hezimete uğratması değildir. Daha da önemlisi siyonist rejimi bir bütün olarak politik ve moral yönden ciddi bir yıpranma sürecine sevk etmiş olmasıdır. Siyonist rejim, savaş aygıtının başındaki şefleri harcıyarak işin içinden sıyrılmaya çalışmış, ancak İsrail'deki son gelişmelerin de gösterdiği gibi bu girişim beklenen sonucu yaratamamıştır.

İsrail Başbakanı Ehud Olmert'in atadığı soruşturma komisyonu, altı aylık bir çalışma sonucu hafta başında açıkladığı Winograd Raporu ile siyonist başbakanı da mahkum etti.

Raporu değerlendiren Hizbullah lideri Hasan Nasrallah, "İsrail yenilgisinin net bir deklarasyonudur. 'Başarısızlık' kelimesi 100'den fazla kez yazılmış" dedi.

İrkçi-siyonist rejimin yenilgisinin resmen teyit

edilmesi üzerine, Ehud Olmert ile Savunma Bakanı ve İşçi Partisi başkanı Amir Peretz'in istifa etmesi istendi. Hükümet üyeleri ve Ehud Olmert'in başında bulunduğu Kadima partisi dahil, birçok çevre ikilinin istifa etmesi için baskı yapmaya başladı. Bu arada Başbakan'ın koltuğuna göz diktiği söylenen Dışişleri Bakanı Tzipi Livni'de, yaptığı açıklamada "O'nun gitmesi gerekiyor. Başbakan'a istifa etmesinin en iyi şey olacağını düşündüğümü söyledim" dedi. Ancak istifayı reddeden siyonist başbakanın, Dışişleri Bakanı'yla yürüttüğü pazarlık sonucunda anlaşmaya vararak birlikte çalışmaya devam etme kararı aldığı bildirildi.

Yapılan kamuoyu yoklamalarına göre İsraililer'in

yaklaşık yüzde 70'i Başbakan'ın istifa etmesini isterken, Başbakan'ın istifası talebiyle Tel Aviv'de yapılan gösteriye ise 100 bini aşkın kişinin katıldığı belirtildi. Görünen o ki, Olmert-Peretz ikilisi bir süre sonra istifa etmek zorunda kalabilir.

Olmert-Peretz ikilisine muhalefet edenlerin zihniyeti, İsrail'in durumunun ne kadar vahim olduğunu ortaya koydu. Mesele, Tel Aviv eylemini organize eden güçlerin Ehud Olmert'ten de ırkçı-siyonist olmasıdır. Kaldı ki, bu güçlerin Olmert-Peretz ikilisini istifaya çağırmasının nedeni, Lübnan halkları üzerine bomba yağdırılması veya yüzlerce çocuğun katledilmesi değil, İsrail savaş makinesinin Lübnan direnişi karşısında hezimete uğraması, bu hezimetten ikiliyi sorumlu tutmalarıdır.

Yüzlerce Lübnanlı çocuğun baş cellatlarından biri olan Ehud Olmert'e tepki gösterenlerin daha da ölümcül saldırganlığın taraftarı olması, ırkçı-siyonist zehirle sersemletilen İsrail toplumunun, varılan yerde ciddi bir ahlaki çöküşe sürüklendiğini de göstermektedir. Bundan dolayı tüm acımasızlığına rağmen Ehud Olmert'in görevine devam etmesini isteyenler de var, zira ondan da ırkçı-siyonist zihniyeti temsil eden güçlerin başa geçmesinden endişe ediliyor.

Lübnan direnişinin darbeleriyle sarsılan sadece Ehud Olmert hükümeti değil, bir bütün olarak siyonist rejim ve onun hamisi emperyalist güçlerdir. Hezimetin tek sorumluları da Ehud Olmert-Amir Peretz ikilisi değil, fakat ırkçı-siyonizmin halklara düşman, çağdışı niteliğidir. Bu zihniyeti temsil edenler, sınırsız zulüm ve silah üstünlüğüne dayalı bazı başarılar elde etse de, halkların direnişini kırabilme gücünden yoksundur. Bundan dolayı zorbalığın "başarı"ları geçicidir, kalıcı zafer ise direnen halkların olacaktır.

RAF eski üyesi Christian Klar serbest bırakılmadı!

Almanya'da RAF üyesi Chrisitan Klar'ın af yoluyla salıverilmesi konusu üzerine haftalardır süren tartışmalar Cumhurbaşkanı Horst Köhler'in, Klar'ı affetmediğini açıklamasıyla 8 Mayıs günü noktalandı. Christian Klar 24 yıldan beri tutuklu bulunuyor ve bu durumda 2009'un başına kadar cezaevinde kalacak

Alman yasalarına göre uzun süre cezaevinde kalan mahkumları affetme yetkisine sahip olan Cumhurbaşkanı kısa bir süre önce Klar ile aynı davadan ömür boyu hapis cezasına çarptırılan Birgitte Monhaupt'u affetmişti

Köhler, Klar ile birlikte, 1993'tek bu yana cezaevinde tutulan ve ömür boyu hapse mahkum edilen Brigot Hogefeld'in affedilmesini de kabul etmedi.

Cumhurbaşkanlığı Basın Dairesi tarafından yapılan açıklamada, Federal Adalet Bakanlığı, yetkili mahkemeler, Federal Savcı, cezaevi yönetimi ve güvenlik birimlerinin verdiği raporların incelenmesinin yanında; Köhler'in "4 Mayıs günü Klar ile buluştuğu" belirtilerek, "bütün bu görüşmelerden sonra affetmemenin en uygun yol olduğu kanaatine varıldığı" ifade edildi.

Klar'ın affedilmemesinin ardında yatan asıl gerçek onun Ocak ayında Berlin'de Rosa Luxemburg Konferansı'na gönderdiği

mesajında yeralan kapitalizm eleştirisi. Onun serbest bırakılmasını istemeyen kesimler mesajında Klar'ın kapitalizme ve küreselleşmeye karşı söylemleri olduğunu, daha akıllanmadığını, eski düşüncelerinden vazgeçmediğini savunarak karşı bir kampanya başlatmışlardı.

CDU/CSU, FDP gibi muhafazakar partiler, 24 yıldır cezaevinde olan ve halen savunduğu düşüncelerden ötürü pişmanlık duymayan birisinin serbest bırakılmasının kabul edilemeyeceğini sık sık yinelediler. Cumhurbaşkanı'ndan gelecek bir af kararı, Almanya'daki muhafazakârları, Klar'ın hiçbir pişmanlık belirtisi göstermediği gerekçesiyle öfkelendirebildi ve eski İMF başkanı kendinden bekleneni yaptı.

Christian Klar tutsak edildiği hapisneden Rosa Luxemburg Konferansı'na gönderdiği mesajında kapitalist sisteme karşı açlığın, sömürürün ve savaşın olmadığı bir toplumsal düzeni savunmasından dolayıdır ki Alman sermayesi ve onun devleti tarafından tehlikeli görüldü, görülüyor. Bu karar asla Almanya'da '70'li ve '80'li yıllarda silahlı mücadele veren son RAF tutsağına karşı verilmiş bir karar olarak algılanmamalı. Bu Alman devletinin genel olarak kapitalizme karşı başka bir dünya istemini yükselten herkese karşı açtığı bir savaş ilanı olarak anlaşılmalıdır.

TİB-DER'e gözaltı terörü!

Denizler'i anma etkinliğine çağrı amacıyla hazırlık yapan TİB-DER yöneticileri devletin terörüne maruz kaldılar. 4 Mayıs günü anma etkinliğine çağrı ozalitleri İçmeler, Aydıntepe istasyonları ile Tersaneler Caddesi'ne astık. Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu ve yönetim kurulu üyesi Cahit Atalay 5 Mayıs günü yine anmaya çağrı yapan el ilanlarını İçmeler ve Aydıntepe istasyonlarına dağıtırken önce resmi, ardından sivil polislerin müdahalesiyle karşılaştı. Arkadaşlarımız polislerin saldırgan tavrı karşısında sert bir tutum sergilediler.

Arkadaşlarımız zorla Tuzla Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. Gözaltına alınma gerekçeleri ise bir gün öncesinde anmaya çağrı yapan ozalitlerin asılmasıydı. Tersane işçilerinin yoğun olduğu saatlerde gerçekleşen bu müdahalenin amacı işçilere korku salmak, TİB-DER'in faaliyetini sekteye uğratmaktır. Ancak her türlü baskı ve zorbalık bizleri mücadelemizden alıkoyamayacaktır.

TİB-DER susmadı, susmayacak!

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Blair yerel seçimlerde hezimete uğradı

Neo-faşist çetenin şefi Bush ile birlikte emperyalist savaşa en büyük desteği veren İngiltere Başbakanı Tony Blair, bu tutumuyla İngiliz halkına olmasa da, Britanya tekellerine büyük hizmetlerde bulunmuştur. Bush'un "fino köpeği" ünvanını kazanan İngiltere Başbakanı'ndan Irak halkları şahsında insanlığa karşı işlediği ağır suçların hesabı henüz sorulmadı. Ancak Irak işgalinden sonra yapılan ilk yerel seçimlerde partisi hezimete uğradı.

İngiltere, İskoçya ve Galler'i kapsayan yerel yönetim seçimlerinden çıkan sonuçlar, fino köpeği başkanlığındaki İngiliz İşçi Partisi'nin birçok bölgede güç kaybettiğini ortaya koydu. Galler'deki bölgesel meclis ile İskoçya'nın Galler'e kıyasla daha geniş yetkileri olan bölgesel parlamentosu üyelerinin de belirlendiği seçimlerde, özerk kabul edilen bu iki bölgede de İşçi Partisi güç yitirdi.

Ana muhalefetteki Muhafazakar Parti, belediye meclislerindeki etkisini genişletirken, Liberal Demokrat Parti de yerel yönetimlerdeki gücünü arttırdı. İşçi Partisi ise, daha önce çoğunluğa hükmettiği birçok belediye meclisinde geri plana düştü.

Blair'in partisi, İskoçya ve Galler'de düzenlenen yerel ve bölgesel seçimlerde de ciddi kayıplara uğradı. Seçimlerde İskoçya'da ilk kez bağımsızlık yanlısı İskoçya Ulusal Partisi (SNP), İşçi Partisi'ni geride bıraktı. 129 üyeli İskoçya Parlamentosu'nda İskoçya

Ulusal Partisi'nin (SNP) 47, iktidardaki İşçi Partisi'nin ise 46 sandalye kazandığı bildirildi.

Böylece İşçi Partisi'nin, İskoçya siyasetinde 50 yıldır kesintisiz süren egemenliği de son bulmuş oldu.

İşçi Partisi Galler'de de oy kaybetti, 60 üyeli bölge parlamentosundaki sandalye sayısı 29'dan 26'ya indi.

İngiliz basını, seçim sonuçlarının, seçmenin "Blair ile ilgili son hükmü" olduğunu yazarken, Blair ve avanesi seçim yenilgisinin hezimet olmadığını iddia ediyor. Irak işgalini savunabilecek kadar soysuz olan fino köpeği ile avanesinin bu yüzüzlüğü hiç de şaşırtıcı değil. Ne de olsa Britanya tekellerinin hizmetkârı olan bu düşkünler takımı, Irak'ı harabeye çeviren vahşi işgali halen savunabiliyorlar.

Britanyalı seçmenlerin diğer partilere yönelmesi, Blair'in başında bulunduğu gerici partiyi bir tür cezalandırmak anlamına gelse de, bu yönelimin kayda değer bir değişikliğe yol açması beklenmiyor. Zira seçimlerden güçlenerek çıkan partiler de en az İşçi Partisi kadar gericidir. Bu yönelimin yol açabileceği farklı bir gelişme, İskoçya ve Galler'de milliyetçi eğilimin güçlenmesi, giderek bağımsızlık talebinin yaygınlaşması olabilir.

İcraatın başında bulunan bir partiyi cezalandırmanın diğer sonucu, aynı programı uygulayacak bir başka sermaye partisinin başa geçmesine zemin hazırlamaktır. Yani burada aktörler değişmektedir ama program aynıdır. Zira tüm düzen patilerinin temel misyonu burjuvaziye hizmet etmektir. Demek ki, bu türden hükümet değişikliklerinin kapitalist düzenin değişimiyle hiçbir ilgisi yoktur. Dolayısıyla düzenin her gün yeniden ürettiği sorun ve çelişkilerin çözümüne de kayda değer bir katkı sunması beklenemez.

Bu çürütücü kısır döngüyü kırmanın yolu, emekçilerin düzen karşıtı tepkilerini seçim sandıklarına gömmekten vazgeçip, meşru/militan mücadelenin diliyle konuşabilmeleridir. Ancak o zaman şu veya bu sermaye partisinin peşinde sürüklenmekten kurtulup, bir sistem olarak kapitalizmle hesaplaşmanın yollarını aramaya başlayabilirler.

Wuppertal'de 1 Mayıs

Bu yıl Wuppertal'de gerçekleştirilen 1 Mayıs mitingi, Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) 1 Mayıslar'ın içini boşaltma ve icazetli bir hale getirme çalışmasına rağmen iyi geçti.

Özellikle yabancıların katılımı bu sene daha yoğun oldu. Türkiyeli örgütler daha kitlesel bir katılım sağladılar. Yürüyüşe yaklaşık 1200 kişi katıldı. Bu sayı miting alanında 2 bini geçti.

DGB'nin icazeçi tutumu yürüyüşe de yansdı. Güzergahı kısa bir mesafe olarak seçmişlerdi.

Bir-Kar olarak eyleme biri kurumumuzun imzasının bulunduğu diğeri ise kapitalist barbarlığı ve sosyal, ekonomik hak gasplarını işleyen iki ayrı pankartla katıldık.

Mitingin hemen ardından kendi programımızı hayata geçirmek için hazırlıklarımızı yaptık ve 1 Mayıs şenliği yapacağımız alanı hazırladık. Saat 15:00'te başlayan programımız 20:00'ye kadar devam etti. Şenliğimizi Grup Akgüvercin ile açtık. 1 Mayıs'ın tarihçesini anlatan bir konuşma yaptık. 1 Mayıs'ı anlatan sinevizyon gösterimi yaptık. Sinevizyonun ardından sanatçı dostumuz İsmet Tercan iyi bir müzik dinletisi sundu. Alevi Kültür Merkezi'nden, NRW-TÖB'den ve Demokratik Veliler Birliği'nden gelen mesajların okunmasının ardından etkinlik sona erdi. Etkinliğe 200 işçi ve emekçi katıldı.

BİR-KAR/Wuppertal

General Motors'da iş bırakma

Belçika'da Antwerpen'deki Opel Fabrikası'nda işten atma saldırısına karşı 1.400 işçinin başlattığı grev bir haftadır sürüyor. Grevciler 3 Mayıs günü menajerlerle yapılacak görüşmelerin ertelenmesi üzerine grevlerini Salı gününe kadar sürdürme kararı aldılar.

General Motors (GM) Antwerpen'de Astra üretimini durdurdu. Tekel burada 80 bin Chevrolets üretimi yapılmasını öngörüyor. Sendikacılar 250 bin üretim kapasitesi olan bir işletme için bunun ölüm kararı demek olduğunu söylüyorlar. Yani bu sayı sadece tek vardiya çalışma anlamına gelmektedir. Avrupa'nın hiçbir yerinde tek vardiya çalışan işyeri yoktur ve Antwerpen bu durumda uzun süre ayakta kalamaz.

Enternasyonal eylem günü çerçevesinde Avrupa'nın diğer ülkelerindeki işletmelerde de iş bırakma eylemleri gerçekleşti.

Almanya'da 3 Mayıs Perşembe günü yüzlerce metal işletmesinde olduğu gibi Rüsselsheim, Bochum, Kaiserslautern ve Eisenach'daki Opel işletmelerinde de bantlar durdu. Bu fabrikalarda Opel işçileri sadece metal işkolunda süren toplu iş sözleşmeleri çerçevesinde talep edilen %6,5'lük ücret artışını değil, GM'un ücretleri düşürme ve işyerlerini yoketme planlarını da protesto etmek için iş bıraktılar.

Rüsselsheim'deki Opel işletmelerinde sabah 10.45'te bantlar durdu. Ardından 500 kişilik grup iş bırakarak işyerinin önünden bekleyen diğer işçilerle yürüyüşe geçti. Yürüyüş kolu daha sonra diğer bir kapıdan çıkan 2 bin kişilik başka bir yürüyüş kolu ile birleşerek miting alanına girdi. Miting alanında işçilerin sayısı 6 bini bulmuştu.

Rüsselsheim ile aynı saatlerde Kaiserslautern'deki Opel işçileri de işi bıraktı. Saat 12.00'de Bochum, saat 14.00 de Eisenach Opel işçileri bu çağrıya uyarak bantları durdurdular. Enternasyonal eylem günü çağrısı İsveç, İspanya ve Avusturya'daki Opel işletmelerinde de yankısını buldu. Buralardaki işçiler de iş bıraktılar. Polonya'da Gliwice'de daha fazla ücret talebi üzerine başlayan Opel işçilerinin grevi ise halen sürüyor.

Mitinglerde yapılan konuşmalarda Amerika'da GM'un 13 işletmeyi kapatacağını ve üretimi daha ucuz olan Meksika'ya taşıyacağını, Avrupa'da da Doğu'ya Ukrayna ve Rusya ya kaydıracağını açıklarken, Şanghai'de yeni bir araştırma merkezi oluşturulduğu açıklamaları yapıldı, uluslararası dayanışmanın önemi bir kez daha vurgulandı.

Bochum Opel işyeri temsilcisi "Anwerpenli işçi kardeşlerimiz tek başına bu mücadeleyi sonuna kadar götürmez, onların tüm Avrupa'da ki Opel işletmelerinde çalışan işçi kardeşlerinin dayanışmasına ihtiyacı var" diyerek tüm işletmelerdeki işçileri birleşik bir mücadeleyi örmeye çağırıldı.

Avrupa'da saldırganlaşan ırkçılığın karanlık yüzü

Avrupa'da ayrımcı yabancı düşmanı ve ırkçı politikaların hedefi haline gelen yabancılar ve mülteciler dil, eğitim, işsizlik sorunlarının yanısıra işkence ve kötü muameleye de maruz kalıyorlar. Asimilasyon uygulamaları, negatif ve pozitif ayrımcılık gibi birbiriyle bağlantılı birçok sorun da bunlara eklenebilir. Avrupa devletlerinin uyguladığı politikalara bakıldığında belki eş zamanlı olmayan ancak belirgin bir şekilde ortak eğilim halini alan bir süreçten söz etmek mümkün olmaktadır.

İngiltere'de son yıllarda ırkçı, ayrımcı ve yabancı düşmanlığına dayalı politikalar arttı. Bunlar gözaltılar, kötü muamele ve işkence uygulamalarında belirgin hale geldi. 2001 yılında İngiltere'de çıkarılan güvenlik yasasıyla yabancılar topyekün suçlu ilan edilmişlerdi. Yabancılar yönelik yaratılan korku atmosferi sonucunda halkta, göçmenleri "şüpheli" görme önyargısı oluştu. Fransa'da terörle mücadele adına çıkarılan bütün yasalarda ırkçılık resmi hale getirildi. Yabancı olmak suçlu görülme için yeterli hale geldi. Fransa'nın neofaşist bozması cumhurbaşkanı

Sarkozy'nin ayaklanan göçmenler için "serseriler, bir işe yaramayan unsurlar, pislikler" vb. hakaretler kullanması yabancı düşmanlığının devlet düzeyinde algılanma biçimini gözler önüne serdi.

Almanya'da yabancılar aleyhine yürütülen ırkçı politikaların başında anadilini konuşma yasağı, sosyal ayrımcılık gelmektedir. ırkçılığın bir diğer boyutu işgücü pazarında ortaya çıkmaktadır. Göçmenler bu pazarda giderek ayrımcı uygulamalara tabi tutulmaktadır. Almanya'da yabancılar, yabancıların işyerlerine, yaşadıkları yerlere, evlerine yönelik saldırılar tırmanmaktadır. Almanya'da ırkçı saldırganlığın toplumsal boyutu öylesine derinleşmiştir ki, ırkçılığın tanımı bile kendi içinde kategorik hale getirilerek sunulmaktadır. Akademi çevreleri tarafından, neredeyse masum ırkçılık, masum olmayan ırkçılık biçiminde tanımlar ileri sürülmekte, ırkçılık meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Bu Almanlar'a özgü tanımlamaya göre "önyargıya dayanan bilgisizlik ve korkudan beslenen aktif bir nefret olarak nitelenen açık ırkçılık" ve "en doğru görünümün altında yatan

ayrımcı kanaatler ve tutumlarla belirginleşen gizli ırkçılık" tanımları yayılmaktadır. Oysa ki ırkçılığın Almanya'daki yaygınlığının üzerini örtme en azından bir kısmını masumlaştırma çabası içinde olan bu tanımlar, koskoca bir neofaşist dalgayı örtmeyi başaramamaktadır.

Hollanda'da göçmenlerin yakındıkları sorunların başında eğitim, işsizlik, aile birleşimine getirilen kısıtlamalar, suç işleyen göçmenlerin sınır dışı edilmeleri ve göçmenlere yönelik ayrımcı uygulamalar gelmektedir. Göçmenlerin sahip olduğu haklar hemen her gün bir yenisi çıkarılan yasalarla geri alınmakta ve göçmenler üzerindeki baskılar artmaktadır. ırkçı uygulama ve politikalar İsviçre'de de gündemdedir. Birbiri ardına çıkarılan yasalarla göçmenlerin, yabancı işçi ve emekçilerin hakları budanmaktadır. Medya tarafından sistematik olarak yabancılar bütün kötülüklerin kaynağı biçiminde gösterilmektedir. Bu bilinçli yönlendirme, yabancılar aleyhine çıkarılacak yasalar için yapılan halk oylamalarında burjuvazinin istekleri yönünde sonuçların çıkmasını sağlamaktadır.

Yukarıda birkaç ülkeyle sınırladığımız örnekler bütün Avrupa ülkelerinde benzer bir şekilde yaşanmaktadır. Tekelci kapitalist Avrupa devletlerinin ırkçı ve ayrımcı politikaları, Avrupa kıtasını yabancılar ve göçmenlere karşı neofaşist bir üs haline getirmektedir. Avrupa devletlerinin ırkçı, polis devleti haline getirilmeye çalışılmasının nedenini tekelci kapitalizmin yönelimlerinde aramak gerekmektedir. Bu ayrı bir değerlendirmenin konusu olacaktır. Neofaşizmin Avrupa'da tehlikeli biçimde hortlamasına karşı göçmenler ve yabancı işçiler örgütlenerek, örgütlü güçleri ile karşı koymak zorundadırlar. İşçilerin Birliği ve Halkların Kardeşliği Platformu Avrupa'daki göçmenleri, işçi ve emekçileri örgütlenmeye, örgütlü güçleriyle ırkçı saldırganlığa karşı durmaya çağırılmaktadır.

Belçika'da Opel yönetimi grevi provoke ediyor...

Antwerpen'de bulunan Opel Fabrikası'nın kapanmasına karşı işçiler grevde.

4 Mayıs sabahı sendikalı işçiler, Opel yönetiminin kadrolu memurları işverenler federasyonunda çalıştırması üzerine eylem yaptılar. Grevci işçiler bir haftadır fabrika giriş çıkışlarını denetliyorlardı. 4 Mayıs sabahı memurların bir bölümünün mecburi tutularak başka yerde çalıştıkları ortaya çıktı.

Yıllardır fabrika kapanmasını diye işçilerin Opel yöneticilerine verdiği tavizler yetmedi. Ancak tüm bunlara rağmen Opel yöneticileri ortamı provoke etmeye devam ediyorlar. Bir ay önce 800 işçinin işten atılması sözkonusuydu. İki hafta önce yapılan açıklamada bu rakamda hata olduğu, işten çıkarılacakların sayısının 1400 olduğu açıklandı. Ardından 2008'den itibaren 200 bin otomobil üretme kapasitesi olan fabrikanın 80 bin otomobil üreteceği açıklandı. General Motors bünyesinde çıkan Chevrolet marka otomobilin üretimi 1400 işçinin daha çıkarılmasını beraberinde getirecek. 2005 yılından bu yana General Motors Chevrolet adı altında Daewoo marka araba satmaktadır. Bu ucuz sürümlü otomobil özellikle kısa sürede Doğu ülkelerinde 350 bin adet sattı. Bundan dolayı General Motors bu otomobilin üretimini uzun vadede Doğu Avrupa ülkelerine kaydırmak niyetinde.

Bundan dolayı işten çıkartılanların 1400 değil 3 bin civarında olacağı tahmin ediliyor. Geçici ve sözleşmeli işçilerin şimdiden alelacele çıkarılmak istenmesi bunu göstermektedir.

2007 yılının ilk 3 ayında General Motors'un Avrupa'da sattığı otomobil sayısı yaklaşık 554 bin adetti. Bu da net 30.8 milyon euro kâr anlamına gelmektedir. Aya vurursak da 10 milyon euro net kazanç anlamına gelmektedir.

Antwerpen'e getirilmek istenen Chevrolet modeli üretimden çekildikten sonra fabrikanın kapatılması kolaylaşacaktır. Kabaca planlanan bu saldırının arkasında fabrikanın kapatılması ve ucuz emek gücü olan ülkelerde yeniden üretime başlaması hesapları vardır. Avrupalı sermayedarların en çok dile getirdiği sorun yüksek ücretlerdir.

Farklı otomobil üreten firmalarda bu yolu izlediler. PSA Peugeot Citroën Fransa'da, Çek Cumhuriyeti'ndeki fabrikasındaki üretimi artırmak için, 4.800 işçiyi çıkartmak istiyor. Renault yeni Twingo marka otomobilini Slovanya'da üretecek. Hyundai Çek Cumhuriyeti'nde yeni fabrika inşaa ediyor. Chevrolet Kazakistan'da zaten yeni fabrika açmış durumda. Romanya'da da bir fabrika açmaya hazırlanıyor. Chevrolet'in bu planı Antwerpen Fabrikası'nın ne kadar hızlı kapanmasına bağlı.

Volkswagen geçen yıl kâr seviyesini rekor

düze çıkardı. Brüksel'deki fabrikası da kâra geçmişti. 2006 yılı için Brüksel'deki fabrikası 111 milyon euro kâr elde etti. Buna rağmen binlerce işten çıkarttı, üretimi yeniden şekillendirdi. Yöneticiler için ne kadar olursa olsun kâr artışı yetmiyor. Hep daha fazlasını istiyorlar. Büyük bir ihtimalle General Motors da Volkswagen'in izlediği yoldan gitmek istiyor.

Opel fabrikalarında yıllardan beri sendikalar arası dayanışma vardır. Örneğin 2005 yılında General Motors'un Amerika'da 30 bin işçinin işine son vereceği söylentisi çıktığında, İngiltere'de bulunan fabrikasında 900 kişinin çıkartılması karşısında Avrupa'da bulunan işletmelerde iş bırakma ve yavaşlatma eylemleri gerçekleştirilmişti. Dayanışmaya rağmen 2006 yılı başlarında Portekiz'de bulunan fabrikada 1000, Almanya işletmelerinde de 1000 kişi işten çıkarılmıştı.

Belçikalı sendikalar otomobil sektöründeki çalkantıların kısa sürede iyileşmemesi durumunda genel federal seçimden önce (11 Haziran '07) genel grevin kaçınılmaz olduğu tehdidinde bulundular. Brüksel'de ise Avrupa'da bulunan General Motors işletmelerinin işçilerin katılacağı bir yürüyüş organize etmeye çalıştığı biliniyor. Eylemin kararı önümüzdeki günlerde kesinlik kazanacak.

OPEL Antwerpen'den bir işçi

Dünyadan...

Almanya Telekom'da grev hazırlığı

Telekom bünyesinde yapılması planlanan değişikliklere ilişkin gerçekleştirilen görüşmeler gelinen noktada tıkanmış durumda. Ver.di Sendikası yöneticileri 4 Mayıs Cuma günü yaptıkları toplantının ardından 7 Mayıs günü grev oylamasına gideceğini açıklamışlardı. Telekom'un niyeti 50 bin işçiyi kapsayan müşteri hizmetleri ve call center bölümlerini servis şirketleri olarak ayırmak. Artı, iki yıl içerisinde ücretlerde %9 kısıtlamaya gitmek. Şu an servis bölümünde çalışmakta olan bir işçinin aylık 3238 Euro olan brüt ücreti iki yıl sonra 2947 Euro'ya düşürülecek. Ayrıca haftalık iş saatinin de 38'e çıkarılması hedefleniyor. Tekel buna karşılık 2011 yılına kadar çıkışları durduracağı ve ayrıca binlerce ek işçi alacağı yönünde söz veriyor.

Sendika Telekom yönetiminin bu planını hiçbir koşul altında kabul etmeyeceğini bildirmişti. Telekom yöneticileri bu uygulamaları, kendilerinin rakiplerine göre yüksek ücret ödediklerini ve bundan dolayı da rekabette zorlandıkları söylemi ile gerekçelendirmeye çalışıyor. Greve gidebilmek için yapılacak oylamada çalışanların %75'inin grevden yana oy kullanması gerekiyor. Son haftalarda yapılan uyarı grevleri ve gösteriler üzerinde bakıldığında greve gitme kararı çıkacağı kesin. Bu grev aynı zamanda Telekom'un 12 yıl önce özelleştirilmesinden bu yana ilk büyük çaplı grev olacak.

Çin'de liman işçileri 1 Mayıs'ta iş bıraktı!

Çin'in güneyindeki Shenzhen kentinde Chiwan Konteyner Terminali'nde çalışan liman işçileri 1 Mayıs'ta iş bıraktı. Eylem saat 17:00'ye kadar sürdü. Liman işçileri protestolarını terminal binasının dışında oturma eylemi ile sürdürdüler. İşçiler söz verildiği gibi mesailerinin ödenmesini istiyorlar. Bir liman kenti olan Shenzhen 11 milyon nüfusa sahip. Grev yapılan terminalde yılda 5 milyon konteyner yük indirip bindiriyor.

Fransa'da Airbus işletmelerinde grev

Fransa'da iki Airbus işletmesinde Power 8 olarak bilinen yeniden yapılanma programı çerçevesinde binlerce kişinin işten atılma planlarına ve ikramiyelerin ödenmemesi üzerine işçiler 2 Mayıs'ta greve gittiler. Saint Nazaire'de 1.000 kişi 24 saatliğine greve giderken Nantes'te de 500 kişi iş bıraktı. İşçiler 3 Mayıs günü oylama yaparak grevlerini 4 Mayıs günü yapılacak EADS toplantısına kadar sürdürme kararı aldılar.

3 Mayıs günü Hamburg'daki Airbus işletmelerinde de bir uyarı grevi gerçekleşti. Bantlar 4 Mayıs gününe kadar durdu. Airbus tekeli Hamburg'daki işletmelerde de 2.300 işyerini kapatacağını açıklamıştı.

Airbus EADS Mayıs ortasında 3 işletmenin satış görüşmelerini resmen başlatacağını açıkladı. Almanya'da Varel ve Laupheim'deki işletmeler satılacaklar arasında. Diğer 3 işletme için de ortak aranıyor. Bunlardan biri de yine Almanya'daki Nordendam. Laupheim'e silah tekeli Diehl göz koymuşken, Fransa'daki ve İngiltere'deki işletmeler için İngiliz GKN, İtalyan Alenia, Amerikan tekeli Spirit, Fransız tekeli Latécoère Favorit ve çeşitli sermaye kuruluşlarının isimlerinden söz ediliyor.

Nokia-Simens birleşmesinin ardından tensikatlar

Nokia-Siemens'in Nisan ayında birleşmesinin ardından Finlandiya'da yayınlanan günlük bir gazetenin haberine göre Nokia-Siemens 3 bin işyerini kapatacağını açıkladı. Buna göre Almanya'da 1.800, Finlandiya'da ise 1.500 işçi sokağa atılacak.

Peru'da 40 bin madencinin grevi sona erdi

Peru'da 30 Nisan Pazartesi günü 40 bin madencinin başlattığı grev hükümetin madencilerin taleplerini kabul ettiğini açıklaması ile sona erdirildi. Madenciler daha fazla ücret, emeklilik hakkının daha iyi koşullarda güvenceye alınması, sözleşmeli, taşeron vb. şekillerde istihdam edilen geçici işçilerin kadroya geçirilmesini talep etmişlerdi. Bu talepler 60 gün içinde uygulanmaya konulacak. Peru'da halen birkaç maden ocağında grev sürüyor.

Polonya işçileri mesailerini istiyor

Güney Kore elektronik tekeli LG'ye ait olan Polonya'daki Biskupice Podgórne işletmelerinde işçiler 4 Mayıs günü iki ölüm ile sonuçlanan kazadan sonra 2 saat zorla mesai yapmayı reddetti. İşçiler 8 saatlik çalışmanın ardından iş bıraktı. İşçiler ayrıca koruyucu iş elbisesi, işyerinde dinlenme saatleri isteyerek, zorla mesaiye kalma uygulamasının kalkmasını talep ediyorlar. Bu eylemin sözcüleri oldukları iddiası ile birçok işçi işten atıldı.

İşçiler günde 10 saatlik mesailer şeklinde çalışmaya zorlanırken ellerine geçen ücret aylık brüt 250-400 Euro civarında.

Romanya'da helikopter işletmesinde grev

Romanya'da devlete ait helikopter üreten İAR Ghimbay işletmesinde 700 işçi 7 Mayıs günü greve gittiler. İşçiler işletmenin satılması durumunda hiçbir işçinin atılmayacağını garanti edilmesini istiyorlar. İşletmeyi Fransız-Alman helikopter üreticisi Eurocopter almak istiyor.

İran'da gözaltına alınan işçiler açlık grevinde

İşten Atılanlar ve İşsizler Birliği resmi sözcüsü Djafar Azimzadeh yaptığı bir açıklamada İran'da 1-3 Mayıs tarihleri arasında çok sayıda işçinin gözaltına alındığını belirtti. Azimzadeh'in açıklamasına göre, başta Tahran ve Sanandaj gibi büyük şehirler de olmak üzere birçok kentte yapılan yürüyüşlerde kitleye vahşice saldıran kolluk güçleri birçok işçiyi ve ailelerini yaraladı. Bu saldırıda Vahed Sendikası Başkanı Mansour Ossanlou omuzundan yaralanırken, sendika yönetim kurulu üyesi Hayat Gheybi tutuklandı. Sanandaj'da da birçok işçi tutuklandı ve cezaevine gönderildi.

2 Mayıs tarihinde de İran İşten Atılanlar ve İşsizler Birliği yönetim kurulu üyeleri Khaled Sawari ve Sheys Amani tutuklandı.

Kendilerine karşı sürdürülen bu vahşi saldırıyı protesto etmek için tutuklanan işçiler açlık grevine gittiler. Açlık grevine 3 haftadan beri tutuklu bulunan işçi önderi Mahmoud Salehi çağrı yaptı.

Berlin'de 1 Mayıs

Berlin'de her yıl olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da farklı gösteriler ve etkinlikler gerçekleşti. Sabah saat 10.00'da DGB sendikacılarının çağrısıyla Wittenbergplatz'ta başlayan yürüyüş saat 11.00 civarında Brandenburger Tor'daki miting alanında son buldu. Yürüyüşe katılan 5 bin işçi ve emekçinin sayısı miting alanına varıldığında 10 bini buldu. Genel olarak eylem son derece cansız ve ruhsuz geçti. Yapılan konuşmalarda hiçbir ciddi tepki ortaya konmadı. Türkiyeli devrimci örgütler de ağırlıklı olarak gösteride pankartlarıyla yerlerini aldılar (TKP/ML, MLKP, HÖC, SEH, KP.İÖ, Yaşanacak Dünya Gazetesi ve sembolik düzeyde de olsa PKK ve Anadolu Alevileri Dernekleri Federasyonu katıldılar).

Bizler TKİP taraftarları olarak bu yıl iyi bir ön hazırlık süreci yapmamıza rağmen istediğimiz düzeyde bir katılım gerçekleştiremedik. Berlin'in üç ayrı semtinde Almanca ve Türkçe afişlerimizi yaygınca kullandık, bildiri dağıtımının yanısıra birçok insana ulaşarak yürüyüşe katılmaları yönünde çağrıda bulduk. Yürüyüşte "Sosyal saldırılara, ırkçılığa, emperyalist saldırganlığa karşı ortak mücadele!/TKİP" imzalı Almanca pankart açtık. Eyleme 40 kişilik bir kortejle katıldık.

TKİP taraftarları/Berlin

Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun 1 Mayıs değerlendirmesi...

Taksim'de 1 Mayıs yasağına fiili olarak son verilmiştir!

2007 1 Mayıs'ı birçok olumlu yönüyle tarih sayfalarında yerini almıştır. Bir ay öncesinden başlayan irade savaşı 1 Mayıs'a kadar adeta her gün sürmüş, sonucunda 1 Mayıs sabahı kazanan işçiler, emekçiler olmuştur.

2007 1 Mayıs'ının Taksim'de yapılması İstanbul Valisi tarafından yasaklandı. "Taksim'e çıkanlar bedelini öder" tehditleri arasında terör estirildi. Taksim'e çıkmak bir yana "Taksim" deyiz" demek bile yasaklandı. Afişler toplatıldı, imza standlarına, basın açıklamalarına müdahale edildi, insanlar gözaltına alındı.

Devletin estirdiği teröre rağmen, işçilerin, emekçilerin ve 1 Mayıs'ı örgütleyen tüm güçlerin ısrarla Taksim'e yönelmesi, saatlerce süren çatışmalarda yılmadan, korkmadan büyük bir cüret ve inançla Taksim'i her sokaktan zorlaması ve parçalı da olsa kitlelerin Taksim'e çıkması önemli bir kazanımdır. 60'a yakın kurumun aldığı kararın arkasında durması, bu irade birliğinin her türlü tehdide karşı haklı ve meşru taleplerini savunması ülkemiz siyasi tarihinde eşine az rastlanır örneklerden biri olmuştur.

Bu kazanım, Taksim'de sokak sokak çatışmalarındır. Bu kazanım, Okmeydanı'nda, 1 Mayıs Mahallesi'nde, Karaköy'de, Fındıklı'da, Kabataş'ta, Beşiktaş'ta, Barbaros Bulvarı'nda, İstiklal Caddesi'nde ve İstanbul'un birçok yerinde polislin azgınca saldırılarına karşı ısrarla barikatları zorlayan, Taksim'e yönelen devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerindir. Bu kazanım, Türkiye'nin dört bir yanından Taksim'e gelmek için yola çıkan, önleri kesildiğinde Kurtköy'ü bir direniş mevzisine dönüştürenlerindir. O gün kalbi Taksim coşkusuyla atan, Taksim'i bir irade savaşı olarak gören ve bu bilinçle, inançla Taksim'e yüklenen tüm güçlerindir.

2007 1 Mayıs'ı göstermiştir ki, hiçbir hak bedelsiz kazanılmaz. Bu ülkede bedel ödemedi kazanılan tek bir hak yoktur. Ve hak almak öncelikle mücadelenin meşruluğuna inanmaktan geçer. Kitleler kendi güçlerine güvendiği sürece, fiili ve meşru bir mücadele hattı izlediği sürece kazanımları daha da büyük olacaktır. Çünkü statükoyla, icazetle verilmeye çalışılan "mücadele"yle işçilerin, emekçilerin mücadelesi gelişmez, tersine geriler. 2007 1 Mayıs'ı kitlelerin taleplerinin yasalarda sınırlandırılmayacağını çok net bir şekilde göstermiştir. Mücadelenin meşruluğunu, taleplerin haklılığını ne panzerler, ne gaz bombaları ne coplar, ne de yasaklar engelleyebilmiştir.

İstanbul 1 Mayıs günü yasağın şehre dönüştürülmüş, çok yalın haliyle devlet terörü uygulanmıştır. Toplu taşıma araçlarının seferleri iptal edilmiş, köprüler tek şeride düşürülmüş, insanlar işine, okuluna gidememiş, bir bütün olarak İstanbul halkı mağdur edilmiştir. Resmi olarak 1051, toplam 4000 devrimci demokrat, yurtsever çeşitli biçimlerde gözaltına alınmıştır. Gaz bombasıyla, mermiyle, copla yaralanan insanlarımızın sayısı belli değildir. İbrahim Sevindik isimli insanımız, kahvede otururken polislin kullandığı gazdan etkilenerek yaşamını yitirmiştir. Bu bir vahşettir, devlet terörüdür. İşte tüm bu saldırganlığa rağmen yılmayan, devlet terörüne boyun eğmeyen kitleler Taksim'e çıkma iradesini

göstermişlerdir. Önemli olan, altı çizilmesi gereken budur. Taksim 1 Mayıs alanıdır!

İçişleri Bakanı ve vali '77'de olduğu gibi provokasyon ihbarı aldık" diyorlar. Ve uyguladıkları terörü bununla açıklamaya çalışıyorlar. '77'de provokasyonu düzenleyenler bugün çok daha net görülmüştür. '77'in failleri bu zulmü uygulayanlardır. Önlem alınması gereken, işçiler emekçiler değil, bizzat provokasyonu gerçekleştiren devletin kolluk güçleridir.

Devrimci 1 Mayıs Platformu 2007 1 Mayıs'ını örgütleme sürecinde aktif rol almıştır. Kitlesele, birleşik, devrimci bir 1 Mayıs için çaba harcamıştır. Hem tertip komitesi içinde yer almış hem de tek tek sendikalarla, DKÖ'lerle görüşüp, defalarca toplantılar düzenleyerek Taksim iradesini güçlendirmiştir. Taksim iradesinin şekillenmesinde önemli bir payı vardır. Bileşenlerinden EHP'nin 30 Nisan günü ikna edici bir gerekçe sunmadan platformdan çekilmesi, platformun zaafi değil EHP'nin kendi çelişkisidir.

60 kurumun, işçi sınıfının bilincinde çok önemli bir yerde duran Taksim'de 1 Mayıs kutlama iradesine rağmen, Türk-İş'in Kadıköy'de miting düzenlemesinin neye hizmet ettiği çok açıktır. Böyle bir mitinge katılan başta EMEP olmak üzere tüm kurumların bu tavrının birleşik, kitlesele, devrimci bir 1 Mayıs'a hizmet etmediği ortadadır. Platform bileşenlerinden KÖZ'ün platforma bilgi vermeden Kadıköy mitingine katılmasının kabul edilebilir hiçbir yanı yoktur. Aşağıda imzası bulunan platform bileşenleri tarafından bu durum mahkum edilmiştir.

DİSK geçmiş yıllara oranla ortak iş yapma konusunda daha açık davranmaya çalışmıştır. Ancak birçok noktada ortak iş yapmayı zedeleyen tavirlara girmiş, Taksim hassasiyeti nedeniyle platformumuz bu tür tavirları bir ayrışma nedeni olarak ele almamıştır.

Örgütlenme komitesinin biçimi, işleyişi, 60'a yakın kurumun neredeyse tamamının Mecidiyeköy'de toplanalım dediği bir noktada bir gün içinde karar değiştirip Dolmabahçe kararı alması, bu kararın talihsizliğinin 1 Mayıs sabahı bedellerin ağırlığı ile yaşayarak görülmesi, 1 Mayıs şehitlerinin anmalarındaki tavrı ve son olarakta hiçbir şekilde ortaklaşamayacağımız bir metni mitingin ortak metni diye önümüze koymaları, hassasiyetlerimizi gözetmemeleri, 1 Mayıs günü yaşanan binlerce gözaltıya yeterli duyarlılığı göstermemeleri DİSK'in önemli eksiklikleridir. Genel olarak ise DİSK'in her ne nedenle olursa olsun Taksim kararının arkasında durması, devletin tehditlerine boyun eğmemesi anlamlı bir adımdır. 2008 1 Mayıs'ının bu değerlendirmeler ışığında örgütlenmesi ve kutlanması gerektiğini düşünüyoruz.

Sonuç olarak, 2007 1 Mayıs'ı işçi ve emekçilerin hanesine yazılan önemli bir kazanımdır. Devrimci, demokrat, yurtseverler ve kitleler üzerinden önemli moral değerler yaratmıştır. Birleşerek ve meşruluğumuza olan güvenle yapılan her işin kazanımla sonuçlanacağını bir kez daha gördük. Bu birliktelik ve meşruluğumuzla, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesinin, 2008 1 Mayıs'ının Taksim'de örgütlenmesinin önünde hiçbir engel yoktur.

Platformumuz bu hedefle 2008 1 Mayıs'ının örgütlenmesinde üzerine düşen sorumluluğu yerine getirecektir.

Devrimci 1 Mayıs Platformu
(Alinteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu,
Demokratik Haklar Platformu,
Halk Kültür Merkezleri, Haklar ve
Özgürlükler Cephesi, Kaldıraç, Odak,
Özgürlük Dergisi, Proleter Devrimci Duruş,
Yeni Dünya İçin Çağrı)

1 Mayıs üzerine gözlem ve değerlendirmeler...

“Devrimci irade kazandı!”

1. metal işçisi: İkinci kez 1 Mayıs'a katıldım. Böyle bir 1 Mayıs eylemine katıldığım için çok sevinçliyim, gururluyum.

İlaç emekçisi:

Tophane'den girdik. Orada dağınmış bir kitle vardı. Sloganlarla birlikte kitle toparlandı, muhteşemdi. Devletin kolluk güçlerinin biber gazıyla saldırması üzerine henüz toparlanan kitlenin bir bölümü dağıldı. Oradan İstiklal'e geçtik. Burada da büyük bir kitle vardı sloganlar, bayraklar... Muhteşemdi.

Aslında engellemelerin ne olacağı belliydi. Daha öngörülü davranabilseydik, mesela daha erken gidebilseydik çok daha iyi olacaktı.

Tekstil işçisi: Bir gece öncesinden eylem üzerine bir değerlendirme yaptık. Hazırlıklı olmak gerekliliği üzerine konuştuk. Bunun üzerinden eylem sınırlı da olsa gözlük, limon vb. götürdük, bu iyiydi. Kitle korkusuzdu, devlet ise olabildiğince saldırganı. Biber gazının yanısıra silahla ateş bile edildi. Yine de kitlelerin kararlılığını bitiremediler. Ayrıca tüm ilişkilerimiz inisiyatif gösterdi. Bu eylem aynı zamanda bir sınavdı bizim için. Bu anlamıyla iyi bir sınav verdiğimizizi düşünüyorum.

2. metal işçisi: Pankartı oraya taşıyan ve açan arkadaşlara özellikle tebrik etmek istiyorum. Devletin demagoji olarak kullandığı olaylara, mesela cam-çerçeve indirilmemesine özen gösterilmesi anlamlıydı. Çevredeki esnaf da oldukça yardımcı oldu. Kitle

toplanabilseydi çok kalabalık olacaktı. Bundan sonra sermaye devleti bizi hiçbir şekilde Çağlayan'a sokamayacak.

3. metal işçisi: 1 Mayıs'a ikinci gidişim, çok iyiydi. Devletin faşist saldırısını yaşadık. Bronşit hastası olduğum için çok zorlandım, fakat en önde safımı tuttum. Kitle çok sakindi.

4. metal işçisi: Öncesinde insanların bir tedirginliği vardı. İstiklal'de ilerici, demokrat devrimci insanlar vardı, kararlı bir kitle vardı. Bu aynı zamanda 1 Mayıs'ın ön sürecindeki havanın alana yansımasydı.

1. basın-yayın işçisi: Sabahın erken saatlerinde medyada antipropaganda yapıldı. İstanbul'un her yeri 1 Mayıs alanıydı. Denizin ortasında bile 1 Mayıs kutlandı.

Kargo işçisi: Kitlelerin kararlı, militan, devrimci

bir 1 Mayıs gerçekleşti. '96 yılı devrimciliği ve kitleliliğiyle öne çıkıyordu. Fakat bu yılki 1 Mayıs'ta gözle görülür militan bir yan vardı. İşçi kitleler, öncülerici kitleler devlete karşı koydular. Bu tutum önümüzdeki dönemde de belirleyici olacaktır. Bizim açımızdan kendi mücadele tarzımızın öncülüğünü orada net bir şekilde görmüş olduk. Örgütsüz kitleler darmadağınktı. Bir yoldaşımız bir slogan attığında kitleleri birleştirebildi.

'96 1 Mayıs mitingine katıldım fakat çatışmaların uzağındaydım. 11 yıl sonra devletin kolluk güçleriyle çatışma şerefine eriştim. Polisin attığı gaz bombasını geri onlara atma imkanı buldum, taş attım. Çevremdeki herkes işçi-emekçi insanlardı. Militanlık taş atmakla sınırlı değil kuşkusuz. Bu konuda tüm saldırılara karşı karşı konması, çatışmaların yaşanması, Taksim'de kalma kararlılığı, ısrarı üzerinden bakmak gerekiyor. Bu yüzden militan bir 1 Mayıs olarak nitelenmek gerekiyor.

Organizasyon eksikliğimiz vardı. Daha iyi koordinasyon sağlayabilseydik daha iyi olabilirdi. Bazı gruplar hiç giremedi, girmedi. Bayraklarımızı keşke alana sokabilseydik. 11 yılın ardından devrimci, militan 1 Mayıs yaşandı. Bunun sınıf üzerinde de bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Herşeye rağmen Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun bu 1 Mayıs'taki tutumunu yerinde buluyorum.

3. metal işçisi: 2007 1 Mayıs'ı kutlamalarını geride bıraktık. 1 Mayıs'ın şanlı geleneğine sahip çıktık. 1 Mayıs öncesinde çeşitli etkinlikler örgütledik. Bunun önemli bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Sınıf hareketi örgütsüz. Tersisi olsaydı böylesi bir saldırganlığa karşı ertesi gün işçiler protesto gösterileri yapabilir, bildiriler okuyabilirdi. Devrimci irade açığa çıktı.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Tersanelerde 1 Mayıs terörü teşhir edildi

1 Mayıs günü İstanbul'da uygulanan sıkıyönetimi, baskı ve terörü teşhir etmek amacıyla "Sıkıyönetim sökmedi, Taksim fethedildi!" başlıklı bildiri çıkararak İcmeler ve Aydıntepe istasyonlarına dağıttık. Dağıtım sırasında ajitasyon konuşmaları yaparak İstanbul Valisi'ni ve Emniyet Müdürü'nü istifa etmeye çağırdık. Taksim'in kazanıldığını vurguladık. Daha fazla hak ve özgürlüklerin kazanılması için işçi ve emekçileri mücadeleye çağırdık. İşçiler bildirimimizi ilgiyle karşıladılar.

Tersane İşçileri Birliği

Kartal'da bildiri dağıtımı

2007 1 Mayıs'ı fiili ve meşru bir hatta kararlı bir duruş gösterildiğinde işçi sınıfının önemli kazanımlar sağlayabileceğini gösterdi. 2007 1 Mayıs'ı işçi sınıfına sadece Taksim'i kazandırmadı. Aynı zamanda bundan sora izlemesi gereken yolu bir kez daha gösterdi. Önemli olan 1 Mayıslar'ın 2 Mayıslar'a taşınmasıdır.

Sınıf devrimcileri olarak bu bilinçle Taksim zaferini geniş emekçi kesimlere anlatmak için BDSP'nin 1 Mayıs sonrası yaptığı açıklamayı fabrikalara dağıttık.

ABB, Kartal Belediyesi, Adel Kalem, Mimaysan, Modital'de yaptığımız dağıtımlarda işçilerin yoğun ilgisiyle karşılaştık. Hemen hemen her işletme önünde işçilerle Taksim ve 1 Mayıs gündemini tartıştık. ABB'den bir işçi 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının anlamlı olduğunu ifade etti. Ancak geniş kesimlerin katıldığı bir miting havasında kutlanmasının daha iyi olacağını söyledi, çatışmalara üzüldüğünü dile getirdi. Bizler de kitlelerin meşru haklarını kullandıklarını, devletin bunu bir irade savaşına döndürdüğünü ve savaş işçilerin kazandığını ifade ettik.

Kartal Belediyesi'ndeki işçiler "karşıya geçemediklerini" söylediler. "Keşke biz de

diğer işçilerle birlikte orada olsaydık", "bize atılan dayak gün gelecek onlara daha güçlü bir şekilde geri dönecek", "bir takım hakları kazanmak için bir şeyleri göze almak gerekiyor", "yasaklamalarla hiçbir şeyi çözemeyiz çünkü onlar yasakladıkça bizim mücadele isteğimiz daha da artacak" vb. düşüncelerini bizlerle paylaştılar. Tüm bu söylemlerin gerisinde Taksim'in işçilerin kendilerine olan güvenlerini daha da artırdığını gördük. İşçiler bildiriye ilgiyle aldılar ve okudular.

Modital işçileri ise temsilcinin ve sendikannın işçileri aydınlatmadığını, işçilere sahip çıkmadıklarını, en ufak itirazda işten atarlar diye korkuttuklarını anlattılar. Kendi aralarında birlik olmadığını, bu sağlanmadığı için de sorunların yaşanmaya devam edeceğini ifade ettiler. Çalıştıkları için 1 Mayıs'a gidemediklerini ifade ederek üzüntülerini dile getirdiler.

Bizler bir kez daha sınıfın devrimci iradesi açığa çıktığında sınıfın her bölüğüne umut ve güven verdiğini gördük. 1 Mayıs'ın kazanımlarını işçi ve emekçilere anlatmaya devam edeceğiz.

Kartal'dan BDSP'liler

1 Mayıs günü iki karşı sınıf karşı karşıya geldi...

Taksim'i kazandık ve kızılaştırdık!

Yaklaşık bir aydır Taksim 1 Mayıs'ı üzerinden estirilmeye çalışılan terör ve baskı ortamına rağmen işçi ve emekçiler mücadeleye kararlılığını 1 Mayıs günü gösterdi.

Sadece Taksim değil, İstanbul'un dört bir yanı 1 Mayıs alanına çevrildi. Caddeler, sokaklar, semtler, meydanlar hatta deniz üstü dahil olmak üzere her yerde eylemler yapıldı. Zira 1 Mayıs'ın resmi tatil günü ilan edilmesi talebine karşı çıkanlara inat 1 Mayıs günü gayr-ı resmi yollardan tatil günü ilan edilmiş oldu.

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak 2 aydır bölgemizde 1 Mayıs'ın ruhuna ve özüne yakışan bir çalışma yürütme çabası içerisine girdik.

Afişler, bildirimler, fabrikalara yönelik özel sayılar, *Emekçinin Gündemi* gazetesinin satışı ve binlerce çağrıyla bölgemizdeki emekçileri 1 Mayıs'a ve mücadeleye çağırdık. 1 Mayıs'a hazırlık toplantıları yaptık. En son gerçekleştirdiğimiz "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" pikniği ile yoğun ve canlı bir hazırlık aşamasından geçtik. 1 Mayıs günü geldiğinde Küçükçekmece'den işçi arkadaşlarımızla ve yoldaşlarımızla birlikte, bayraklarımız ve pankartlarımızla hazırдық.

O gün İstanbul tam bir gözaltı yaşamaktaydı. Bu nedenle sabahın erken saatlerinde yaşadığımız ilk aksilik, tuttuğumuz aracın estirilen terör havasından etkilenip gelmemesi oldu. Aracın gelmemesi zaman

kaybına neden olsa da, otobüslerle de olsa 1 Mayıs alanına gitme iradesi ile yola çıktık. Cevizlibağ'a geldiğimizde, Beşiktaş güzergahından 1 Mayıs alanına girme kararlılığını göstermek üzere Zincilikuyu'ya gitmeye karar verdik. Son olarak buraya vardığımızda ise Taksim'de yapılacak anmanın çağrısını duyduk. Farklı yollardan Taksim'e çıkmak üzere yolumuza devam ettik.

İstiklal Caddesi'nde emekçi kitlelerle ve yoldaşlarımızla buluştuk. İlk fırsatta pankartımızı açarak yürüyüşe geçtik. Coşkulu bir şekilde attığımız sloganlarımızla Taksim alanını zorlamaya başladık. Eylem için bekleyen emekçilerin katılımı ile de meydana doğru yürümeye başladık.

Eylemin başlaması ile kitleselleşmemizden korkan kolluk güçleri saldırmaya başladılar. Coplar, gaz bombaları ile üzerimize saldırdılar. Dükkanlar basıldı, gözaltılar yaşandı. Ancak Taksim kararlılığı gün boyu bitirilemedi. Her sokakta çatışmalar saatlerce sürdü. Ve Taksim meydanının asıl sahipleri 30 yıl sonra orada bulunmanın, sesini yükseltmenin gururunu yaşadı. Estirilen terör ortamının sahibi devlet ise bir kez daha vahşi ve katliamcı yüzünü göstermiş oldu.

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak yaptığımız 1 Mayıs değerlendirmemize 30 yıl sonra Taksim'de yaşanan bu kararlı ve militan 1 Mayıs'ın coşkusu yansımaktaydı.

Azgın sömürü koşulları dayatılan işçi ve emekçiler 1 Mayıs günü Taksim'de sınıf düşmanları ile karşı karşıya gelmiştir. 1 Mayıs sınıfsal özüne ve devrimci ruhuna yaraşır bir şekilde kutlanmıştır. Emekçi kitleler, devrimci irade ve kararlılık Taksim'i kazanmıştır. Sınıf devrimcileri kitlelere öncülük etmiştir. Devrim ve sosyalizm mücadelesi atılan sloganlara yansımış kitleler sosyalizm özlemini militan bir şekilde bir kez daha dile getirmiştir.

Bugün korkulan budur. Her türlü etkinliğe, yoz eğlencelere açılan Taksim meydanının işçi ve emekçilere kapatılmasının nedeni budur. Sınıfın devrimci enerjisi ve gücüdür bugün onları korkutan. Korkmakta hiç de haksız sayılmazlar. 1 Mayıs günü göstermiştir ki, işçi ve emekçiler tüm İstanbul'u kilitlemiş ve Taksim'i yeniden kazanmıştır. Tüm engellemelere, baskılara ve yasaklara rağmen 1 Mayıs günü Taksim kızılaştırmış ve 30. yılında katledilen işçi kardeşlerimize yakışır bir anma gerçekleştirilmiştir.

Küçükçekmece İşçi Platformu

1 Mayıs ve sendikalar

Her yıl yurtta ve dünyada olduğu gibi bu yıl da işçi ve emekçilerin, çalışanların bayramı 1 Mayıs'ı kutladık.

Kutlamak için meydanlara indiğimiz 1 Mayıs gününün anlam ve önemi biz işçi ve emekçiler için çok önemliydi. Yılda bir gün bile olsa, yaşadığımız sıkıntıları alanlarda dile getiriyor, bugünü bize canları ve kanlarıyla hediye edenleri selamlıyorduk. 1 Mayıs işçinin, emekçinin bayramıydı. Bu günde tüm işçi ve emekçiler elele, omuz omuza patronlara karşı birbirlerine daha çok kenetlenmeliydi. Bu 1 Mayıs'ta sendikalar, konfederasyonlar ve yöneticileri ortak hareket etmediler. Bu 1 Mayıs'ı DİSK, KESK ve diğer emek örgütleri Taksim'de, Türk-İş ve Hak-İş Kadıköy'de kutlama kararı aldı. Oysa ki sendika yöneticileri işçileri her zaman bütünlüştürmelidirler. Kendi aralarında ortak kararlar alıp her zaman ortak tavır sergilemeli, patronlara karşı işçilerin tek yumruk olarak hareket etmelerini sağlamalıydılar. Ne yazık ki bu yöneticiler işçilere bu izlenimi veremediler. Kendi aralarındaki bu uyuşmazlığın emekçilerin mücadelesine bir şey kazandırmadığı ortada.

Türk-İş'e bağlı sendikalar olarak 1 Mayıs günü pankartlarımızla, dövizlerimizle Kadıköy Numune Hastanesi önünde yerimizi aldık. Sloganlar eşliğinde miting alanına doğru yürümeye başladık. Bugün bizim bayramımızdı, emeğin bayramı nasıl

kutlanmalıysa o şekil kutlamalıydık 1 Mayıs'ı. Yürüyüş boyunca pek de bayram havası esmiyordu. Bu yürüyüş, bir nevi protesto yürüyüşü gibi olacaktı.

Yürüyüşün ardından miting alanı olan İskele Meydanı'na vardık. Bu alanda konuşmacılar için sahne kurulmuştu. Konfederasyon ve sendika yöneticilerimiz sırayla kürsüye çıkıp, konuşmalarını yapmaya başladılar. Bizim için beklenen an gelmişti. Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç sahneye çıkmıştı. Kılıç'ın sahneye çıkmasıyla meydanda uğultular, sesler yükselmeye başladı. Birazdan bu uğultular yerini yuhalamalara bırakacaktı. Kılıç, yuhalamalarımız arasında sahnede güçlkle konuşuyordu.

Bizler karayollarında yeni işe başlayan işçiler olarak, meydanın sol tarafında yerimizi almıştık, bize karşı uygulanan ikinci sınıf işçi muamelesini sloganlarımızla protesto ettik, dile getirdik. Ortada bir haksızlık vardı, bu haksızlığa karşı yapabileceğimiz tek şey sloganlarımızla cevap vermektir. Miting alanında gerginlik en üst seviyedeydi, işçiler çok gerilmişlerdi. Miting alanının orta tarafında bu gerginlik, yerini kavgaya bırakmıştı. Deri-İş Sendikası'na üye deri işçileri ile Demiryol-İş'e üye işçiler birbirlerini tartaklıyorlardı. Ortada çok üzücü bir tablo vardı. Bu anlamlı günde emekçi kardeşlerimizin, ne olursa olsun birbirlerine kardeşçe kenetlenmeleri

gerekliyordu.

Karayollarında yeni işe başlayan işçiler olarak, daha işe başlamadan 2. sınıf işçi kategorisine konmuştuk. Bizden önce işe başlayanlarla ücret konusunda aramızda büyük bir fark vardı. 2005 yılında imzalanan sözleşmede "yeni işe giren işçilere farklı bir ücret skalası uygulanacak" maddesi eklenmişti, bunun adına da 2. ücret skalası yani ikinci sınıf işçi adı verilmişti. Bu sözleşmeye imza atan 'sayın' Türk-İş Başkanı, sendikaların ne kadar güçsüz olduğundan bahsederek bizleri bu kölelik sözleşmesine ikna etmişti. Bu yetmezmiş gibi bizim en mutlu günümüzde miting alanına gelip, yüzümüze karşı demagoji içeren konuşmasıyla yanımızda olduğunu ifade etmeye çalışıyordu. Biz işçiler olarak bilinçli ve demokratik bir şekilde taleplerimizi ("Eşit işe eşit ücret!") ile dile getirdik, Genel Başkanımız'a gereken yanıtı ve mesajı verdik. Bizler insanca bir yaşam, insanca yaşayacak ücret ve çalışma koşulları için sendikalaşıyoruz. Sendikalarımızı mücadele edeceğimiz, haklarımızı koruyacağımız yapılar olarak görüyoruz. Önümüzde toplu iş görüşmesi süreci var. Buradan sendikamıza seslenerek bu sözleşme döneminde yeni işe başlayan işçilere karşı ücret konusunda gerekli hassasiyeti göstermesini istiyor ve konfederasyonumuzu bu konuda uyarıyoruz.

İstanbul 1. Bölge Karayolları İşçileri

1 Mayıs üzerine düşünceler...

Her yer 1 Mayıs, her yer Taksim!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs Taksim Meydanı'nda kutlandı. İşçilerin ve devrimcilerin mücadelesi sonucu Taksim yeniden kazanıldı.

Ben Kartal'da çalışan bir metal işçisi olarak 1 Mayıs günü sınıf kardeşlerimle birlikte olmak için o gün miting alanına gitmek için yola çıktım. Kavacık yoluna geldiğimizde yolların kapalı olması nedeniyle saatlerce trafikte kaldık. Bizler de aracımızla Tepeören'de bulunan ve 50 kadar otobüsün çevrildiği sınıf kardeşlerimizin yanına gitmeye karar verdik. Tepeören'e vardığımızda yolun bir şeridini kapatan işçi ve emekçiler Taksim'e gitmek için kararlıydı. Hepimiz "her yer Taksim olmalı" bakışıyla davrandık. Bu kararlılığımız sonucu Tepeören'i miting alanına çevirdik. Okunan basın metni, yapılan konuşmalar, 1 Mayıs Marşı'nın okunması Tepeören'i miting alanına çevirmişti.

Tepeören'de yapılan açıklamanın ardından Kartal'da BDSP'nin gerçekleştirdiği basın açıklamasına katıldım. Bankalar Caddesi'ndeki yürüyüşümüz sırasında atılan her slogan Kartal'ı da Taksim alanına çevirmişti. Yürüyüşümüz boyunca caddede bulunan emekçilerin bizleri alkışlaması, 1 Mayıs'ın sınıfsal anlamına yakışır bir atmosfer oluşturdu. Kartal Meydanı'na girdiğimizde ise Taksim'de gözaltına alınan işçilerin ve devrimcilerin serbest bırakılmasını talep eden, Taksim'in işçi ve emekçilere ait olduğunu anlatan konuşmalar yapıldı. Konuşmalar çevremizde toplanan emekçi halk tarafından alkışlarla karşılandı. Yine burada atılan her slogan, söylenen 1 Mayıs Marşı coşku kattı. Kartal'ı da Taksim alanına çevirmeye yetti. Devlet ise bu tablonun karşısında şaşkınlığını gizleyemiyor, müdahale etmeye çekiniyordu.

Aynı günün gece vardiyasında çalışmak üzere fabrikaya gittiğimde ise akşam çayında arkadaşlar 1 Mayıs'ı konuşuyordu. Kimine göre 1 Mayıs gerçek anlamıyla tatil ilan edilmeliydi, kimine göre ise alanlarda kutlanmalıydı. Bana göre ise 1 Mayıs, 1 Mayıs alanı olarak Taksim'de kutlanmalıydı ve öyle de oldu.

Arkadaşlarla yaptığımız tartışmalarda 1 Mayıs'ın önemini anlattım. Örgütsüz olduğumuz için sömürüldüğümüzü, bunun sorumlusunun bizler olduğunu anlattım. Mücadeleden kaçarak sorunlarımızı çözemeyeceğimizi ifade ettim. 1 Mayıs'ın işçiler için sadece bir güne sıkıştırılmış bir mücadele günü olmadığını, her zaman mücadele ederek sermayenin ve patronların karşısına tek yumruk çıkmamız gerektiğini vurguladım.

Kartal'dan metal işçisi

Yaşasın Taksim direnişimiz!

1 Mayıs'ı kutlamak ve '77 şehitlerini anmak üzere sabahın erken saatlerinde birçok zorlukla Taksim'e ulaşabildik. Sınıf bilinçli emekçiler olarak inançlı ve kararlı bir tavırlı tüm saldırılara, atılan gaz bombalarına, cop darbelerine karşı güçlü bir irade ortaya koyarak 1 Mayıs şehitlerini andık. Bundan sonra 1 Mayıslar'ı Taksim'de kutlayacağımızı kapitalist düzene ve onun gerici faşist hükümetine ispatlamış olduk. Daha birkaç gün önce birbirleriyle boğuşan askeri cuntacılarla AKP hükümeti ve onların çanak yalayıcıları 1 Mayıs'ta tüm çıkar çatışmalarını bir kenara bıraktılar.

1 Mayıs'ı büyük bir sağduyu ve onurlu bir şekilde kutladık. Taksim direnişinde devrimci işçi sınıfı örnek bir tablo sergiledi, kitlesel bir direniş yaşandı ancak devletin "cam-çerçeve" edebiyatı yapmasına malzeme vermedi. Tüm baskılara, geçiş ve çıkış yollarının kapatılmasına rağmen direniş kararlılıkla sürdü. Taksim kazanıldı. Ezilen sınıflar, emekçiler taleplerini haykırmak sermayeye meydan okumak için Taksim'e çıkabileceklerdir. Polis yoğun baskısına rağmen oraya gelen işçiler, Taksim'e girebilen kitleler, zaman zaman bocalasalar da, pankartsız, dövülsüz karma bir topluluk oluştursalar da ortak bir irade ortaya koydular. "Taksim artık bizimdir!" dediler.

Yaşasın Taksim direnişimiz, yaşasın sınıfın devrimci şahlanması!

Küçükçekmece'den özel güvenlik emekçisi

İşte Taksim, işte 1 Mayıs!

1 Mayıs işçi ve emekçini bayramına panel, piknik, seminer vb. etkinliklerle hazırlandık. 1 Mayıs'ta İstanbul'da gerçekleşen eylemlerle ilgili şunları söyleyebiliriz, Kadıköy'de devletin güdümünde ve tamamıyla içeriği boşaltılmış bir 1 Mayıs kutlaması gerçekleşti. Taksim'de ise devrimci irade ve kararlılık eylemlere damgasını vurdu.

Aylar önce İstanbul Valisi'nin Emniyet Müdürü'nün yaptığı açıklamalara, savurduğu tehditlere rağmen emekçi kitleler 1 Mayıs günü Taksim'e aktı. Tüm engellemeleri aşma azmi gösteren emekçiler, sınıfın öncülere Taksim'e yürümüş ve pankartlarını açarak, sloganlarını atarak amaçlarını gerçekleştirmişlerdir.

Sermaye devleti tüm ulaşım araçlarını engelledi. Tramvay ve vapur seferlerini iptal ettiler. Belediye otobüslerinin güzergahlarını değiştirdiler. Özel otobüs firmalarını arayarak "Taksim'e gelerseniz ceza yazarız" diye tehdit ettiler. Kitleleri gözaltına alarak, panzerlerle su sıkımlar, gaz bombası atarak, barikat kurarak engellemeye çalıştılar. Coplarla kitleleri dağıtmaya çalıştılar. Tüm bunlara rağmen emekçiler kararlılıkla direndi. 2007 1 Mayıs'ını ve Taksim'i kazandı.

Küçükçekmece'den bir kamu emekçisi

Ankara: "Vali Güler istifa!"

Ankara'da çok sayıda sendika, yasal sol parti ve demokratik kitle örgütü Yüksel Caddesi'nde Vali Güler'in derhal istifa etmesi talebiyle 3 Mayıs'ta bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamaya katılanlar ellerinde Taksim 1 Mayıs'ı görüntülerinin yer aldığı gazetelerin fotokopilerini taşıdılar.

Basın açıklamasını DİSK Ankara Bölge Temsilcisi Tayfun Görgün okudu. Açıklamada valinin istifa etmesinin bir zorunluluk olduğu vurgulandı.

Görgün, saldırıya kayıtsız kalan, emek güçlerini bölerek fiilen saldırıya destek veren devlet güdümlü sendikal yaklaşımların 1 Mayıslar'a ve bu taleplere sahip çıkıyor görünmek zorunda kaldığını, bu 1 Mayıs'ın turnusol kağıdı işlevini gördüğünü ifade etti.

Kızıl Bayrak/Ankara

Adana: 1 Mayıs özgürdür!

'77 1 Mayıs katliamının 30. yıldönümünde Taksim'de 1 Mayıs mitingi gerçekleştirmek isteyenlere polisin azgınca saldırması, yüzlerce emekçiyi gözaltına alması ve İstanbul'da tüm ulaşım yollarını keserek fiilen sıkıyönetim ilan etmesi Adana'da gerçekleştirilen bir basın açıklaması ile protesto edildi.

3 Mayıs günü saat 12.30'da İnönü Parkı'nda "Yaşasın 1 Mayıs!" pankartı açan İHD, ÇHD, ATO, KESK, Genel-İş 2 No'lu Şube, ÇHKM, İşçi Mücadelesi, EMEP, ÖDP, DTP, SDP, 78'liler Adana Girişimi, Alınteri ve destekçi kurum olarak BDSP'nin gerçekleştirdiği eylemde basın metnini Adana Tabip Odası Başkanı Dr. Osman Küçükosmanoğlu okudu.

Eylemde sık sık "Baskıları bizi yıldırılmaz!", "1 Mayıs özgürdür, özgür kalacak", "Emekçiye değil çetelere barikat!" sloganları atıldı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylem sloganlarla bitirildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Gazeteciler: "Vali istifa!"

1 Mayıs günü Taksim Meydanı'ndaki 1 Mayıs kutlamalarını izleyen ve olaylar sırasında polisin gaz bombalı ve coplu saldırısına maruz kalan gazeteciler, 4 Mayıs'ta Cağaloğlu'ndaki Türkiye Gazeteciler Sendikası önünde toplanarak İstanbul Valisi M. Güler'in istifa etmesi talebiyle İstanbul Valiliği'ne sloganlarla yürüdüler.

Gazeteciler Cemiyeti önünde açıklama yapan gazeteciler, 1 Mayıs günü karşılaştıkları polis terörünü anlattılar.

Yürüyüş boyunca "Özgür basın susturulamaz!", "Vali istifa!", "Haber alma hakkımız engellenemez!", "Basına uzanan eller kırılmalı!" sloganları atan basın çalışanları, valilik önünde "Vali istifa!" sloganı atarak kameralarını ve fotoğraf makinelerini protesto amacıyla yere bıraktılar.

Bir süre bekleyen eylemcilerle görüşmeyi kabul eden Vali'nin yanına temsilci olarak Haber-Sen, ÇGD ve TGS üye ve yöneticileri gittiler. İçeride valiyle görüşme sürerken dışarıda ise bekleyiş ve alkışlı protesto devam etti.

Görüşmenin ardından Türkiye Gazeteciler Sendikası Başkanı Ercan İpekçi açıklama yaptı. 1 Mayıs günü yaşanan yüzlerce gözaltının ve estirilen terör havasının sorumlusu kendisi değilmiş gibi gazetecilerle yapılan görüşmede hiçbir noksanlığa izin vermeyeceğini, kendisinin gazetecilere saldırılması yönünde bir emir vermediğini söyleyen Güler'in, bu açıklamaları gazeteciler tarafından tekrar "Vali istifa!" sloganlarıyla karşılandı.

Açıklama yapılan suç duyurusunun takipçisi olunacağını belirtmesiyle son buldu. Açıklamanın ardından yaklaşık 150 kişilik kitle sloganlarla Gazeteciler Cemiyeti'ne yürüdü. Basın çalışanlarının eylemine DİSK Genel Sekreteri Musa Çam da destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

ESP: Vali görevden alınsın!

ESP 4 Mayıs günü saat 13.00'te Taksim Tramvay Durağı'nda "Taksim'de 1 Mayıs yasağının kaldırılması ve Vali'nin görevden alınması" talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "1 Mayıs Taksim yasağı kaldırılmalı! Vali görevden alınsın!/ESP" pankartının açıldığı eylemde, basın metnini Ersin Sedefoğlu okudu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Postal yalayıcısı Türkan Saylan ve şürekâsına, onların kuyruğuna takılan “aydın” kılıklı Kemalistler’e...

Kirli dilinizi değerlerimizin üzerinden çekin

Sermaye devletinin çözümsüzlüğüne bağlı olarak Türkiye’deki politik atmosfer hızla değişiyor. Laik-şeriat “çatışması”, generallerin, postal yalayıcıların, Kemalist-faşist ve sosyal faşistlerin örgütlediği mitingler, Genelkurmay’ın muhtırası ve Anayasa Mahkemesi’nin Cumhurbaşkanlığı seçimlerini iptal etmesi... Mecliste çoğunluğu elinde bulunduran AKP’nin imtiyazları elinden alındı ve meclis çalışamaz hale getirildi.

Sermaye çevreleri adım adım erken seçim önünü döşediler. Bir tarafta ordu ve Anayasa Mahkemesi kendi üzerlerine düşen görevi yerine getirdi. Öte yandan ipliği pazara çıkmış, ordu artığı generallerin ve derin güçlerin organizasyonu ile 14 Nisan’da Ankara da bir miting düzenlendi. Bütün olanaklar seferber edilerek organize edilen ve kitlesel geçen bu mitingde AKP’nin Cumhurbaşkanlığına talip olmaması yönünde “sert” uyarılar yapıldı. “Kahraman” TSK göreve çağrıldı. Ancak AKP hükümeti bu mitingi “ciddiye almadı” ve Abdullah Gül’ü Cumhurbaşkanlığı’na aday gösterdi.

29 Nisan’da Çağlayan’da benzer içerikte bir miting daha düzenlendi. Yine bütün olanaklar seferber edildi. Miting öncesi organizatörler adına “darbecilere de hayır” diyeceklerini söyleyen Türkan Saylan, kitleleri aldatarak mitingin kürsüsünden TSK’ya şükranlarını belirtti ve onlarla aynı görüşte olduklarını söyledi.

Geçen hafta sonu Manisa, Çanakkale ve

Marmaris’te yapılan bu mitingler, önümüzdeki günlerde İzmir’de yapılması planlanıyor. Anadolu illerinden de bu mitinglerin yapılması için kendilerine çok talep geldiğini söyleyen Türkan Saylan, önümüzdeki günlerde Anadolu’ya da açılacaklarını belirtiyor.

Son günlerde kamuoyunda “popüler” hale gelen ve cuntacı zihniyetini daha açık bir şekilde otaya koymaya başlayan Saylan’ın 9 Mayıs tarihli *Radikal*’de “Avrupa Birliği’ne açık mektup” başlığıyla bir yazısı yayınlandı. Saylan yazısında AB’ye bazı dersler veriyor ve Türkiye’de AB karşıtlığının neden bu kadar yükseldiğini şu sözleriyle açıklıyor:

“Eskiden ‘AB’ye hayır’ diyen görüşler çok azdı. Peki ne oldu da Türk halkı giderek AB karşıtı oldu? AB uygulamaları ne yazık ki halka olumlu bir şekilde

yansıtılmamıştır. Ekonomik kararlar, işçi çıkarmalar, ortayı onbinlerce mutsuz ve güvensiz insan ve aile ile doldurmuştur. Belkide burada yöntem yanlışlığı yapılmıştı”...

“Hiçbir ülkenin ordusu, Türk halkı kadar depremde, selde, afetlerde koşup kurtarmaya gelen ordusuyla böylesine kucaklaşmamıştır. Evet ne AB’nin ne de paralı asker kullanma ve bulma uzmanı ABD’nin halkla ve ordu arasındaki sevgi ve saygı bağımlı algılaması olasıdır. Ancak AB’nin orduyu sık sık küçümseyen ve böylece AKP’nin ekmeğine yağ süren söylemleri de Türk halkının AB’den uzaklaşmasında en büyük etkidir”...

“Ordu, kendini son derece yenilemiş ve çok daha çağdaş ve ileri görüşlü olmuştur. Ordunun özellikle ana görevi olan laik Cumhuriyet düzenini koruma görevi nedeniyle, görevlilerin göz yumduğu, şeriatı çağrıştıran ve küçükleri istismar eden girişimler karşısında uyarıda bulunması, bir STÖ kadar doğal haklarıdır”...

Nokta dergisinin basılıp kapatılmasına sebep olan Genelkurmay kaynaklı belgede ve darbe günlüklerinde askerin STÖ’lere, medyaya ve sendikalara dair bakışı ve ilişkileri ifşa edilmişti. Son günlerde yapılan mitingler şahsında Türkan Saylan gibilerinin orduyu temize çıkarma ve toplumsal dinamikleri düzen içi kanallara akıtma gayretlerinin arkasında bu gerçek yatıyor.

Seçim atmosferiyle birlikte bu güdümlü mitinglerin ve ideolojik kirliliğin daha da arttırılacağı şüphe götürmez. Nitekim T. Saylan Anadolu’ya açılacaklarını zaten söylüyor. Türkan Saylan ve şürekâsı ve onların kuyruğuna takılan “aydın” kılıklı Kemalistler’e buradan açıkça sesleniyoruz: Bir NATO ordusu olarak ABD’yle çok derin ilişkilere sahip olan Türk ordusunun kime hizmet ettiğini ve katliamcı kimliğini biz gayet iyi biliyoruz. Kan deryası üzerine kurulu olan burjuva Cumhuriyetiniz, emekçi halklara, işçi sınıfına kuruluşundan bugüne kitlesel infazlar, işkenceler, katliamlar, açlık ve sefalet içinde bir yaşamdan başka bir şey sunmamıştır. Çürümüş düzenin kurucusu ve kollayıcısı Türk ordusunun eli de o kadar kanlıdır. Türkiye’deki emekçi halklar depremlerde, sellerde, afetlerde canlı canlı mezara gömülürken, bu gerçek defalarca görülmüştür.

Sizler, burjuva cumhuriyetin çocukları, istediğiniz kadar ordunun postallarını yalayabilirsiniz. Çürümüş düzenin dolgu malzemesi olabilir ve hünerlerinizi bu çürümüş düzeni bir gün daha ayakta tutabilmek için sonuna kadar kullanabilirsiniz.

Ancak bunu yaparken kirli dilinizi değerlerimizin üzerinden çekin. Kan deryası üzerine kurulmuş olan çürümüş düzeninizin söylemlerini kullanın. Artık bir işe yaramayan ve geniş kitlelerin gözünde itibarı- inandırıcılığı her geçen gün daha da kaybolan “ulu önder”inizin nutuk ve söylemlerini kullanın.

“Güzel günler görecek çocuklar” şiirini yazarken Nazım Hikmet, o güzel günlerin sosyalizmde, komünizmde olduğunu anlatıyordu. Zindanlarda çürütülen ve sonra katledilen Sabahattin Ali **“Aldırma Gönül”** şiirini yazarken, sermaye devletinin çürümüşlüğünü, işkencelere boyun eğmemeyi, devrimci direnişin yenilmezliğini anlatmak istiyordu. Kitleleri aldatmak için bu değerleri dolgu malzemesi yapmayın. Onlar devrime, sosyalizme, komünizme ait değerlerdir ve ebediyen öyle kalacaklardır.

A. S. Diren

Muhtıraya hayır, darbeciler yargılansın!

27 Nisan tarihinde Genelkurmay Başkanlığı’nca yayınlanan muhtıraya karşı tepkiler büyüyor. “27 Nisan muhtırasına ve askeri darbeye hayır! Darbeci generaller yargılansın!” çağrısıyla bir araya gelen ve ortak bir metin oluşturan 206 yazar, sanatçı, gazeteci ve insan hakları savunucusu 8 Mayıs’ta Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi’nde yaptıkları basın açıklamasıyla 27 Nisan Muhtırası ve sonuçlarına ilişkin düşüncelerini basın ve kamuoyuyla paylaştılar. Saat 11.00’de başlayan açıklamada ortak basın metnini Haluk Gerger okudu.

Açıklamaya, cumhuriyet tarihinin 5. darbesinin 27 Nisan 2007 günü yaşandığını söyleyerek başlayan Haluk Gerger, bu muhtırayla Genelkurmay’ın bir kez daha düzenin silahlı bekçiliğine soyunduğunu belirtti. TSK’nın talepleri doğrultusunda cumhurbaşkanlığı seçiminin durdurulduğunu ifade eden Gerger, “Varolan parlamentonun feshi ve yenisinin seçilmesi muhtıranın sonucudur” dedi. Sözlerine, muhtıranın açıkça darbe tehdidi savurduğuna söyleyerek devam etti.

Askeri darbenin anlamının 12 Eylül rejiminin Türkiye’ye bıraktığı mirastan belli olduğunu ifade eden Gerger, ordunun dün olduğu gibi bugün de ABD yandaşı olduğunu belirtti. Siyasal islamın elini güçlendirenin de yine ordunun kendisi olduğunu vurgulayan Gerger, işçi ve emekçi

kitlelerin hayati çıkarlarının silahlı tehdit altında olduğunu sözlerine ekledi.

Açıklamada TC’nin Kürt olmayan bütün yurttaşlarını daimi düşman ilan etmesi de eleştirildi. *“Cumhuriyetimizin kurucusu Ulu Önder Atatürk’ün, ‘Ne mutlu Türk’üm diyene!’ anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti’nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır!”* cümlesinin bu düşüncüyü temsil ettiği söylendi. Siyasal islamın etkisinin ancak işçilerin ve emekçilerin çıkarlarını temsil eden siyasi bir mücadeleyle ortadan kaldırılacağı vurgulandı. Askeri darbeye ve 27 Nisan Muhtırası’na karşı olan yazar, sanatçı, gazeteci ve insan hakları savunucularının emek güçlerine ve düşünce dünyasına duyarlı olma çağrısıyla açıklama sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Askeri cumhuriyet, seçimler ve ötesi...

M. Can Yüce

Bilinen, ama tekrarlamakta yarar gördüğümüz birkaç gerçeğin altını çizerek yazımıza giriş yapmak istiyoruz.

TC, bir özel savaş aygıtıdır; askeri despotik cumhuriyettir, esas iktidar gücü ordudur. Bu, TC'nin özü ve esasıdır!

Ama bir de görünürde başka "iktidar odakları", siyaset kurumu ve ilişkileri var. Bunların da bu tanımda bir yeri var. Kısaca şöyle:

Meclisi, siyasal partileri, seçimleri ve hükümetleriyle oynanan oyun ise "demokrasi" değil, demokrasıcılık oyunudur! Bunların tümü "siyaset kurumu" olarak adlandırılmaktadır. Belli bir kolaylık sağladığı için biz de bu adlandırmayı almakta bir sakınca görmüyoruz. Türkiye'deki siyaset kurumu, başka bir tanımla demokrasıcılık oyunu, askeri despotik cumhuriyet için bir asma yaprağı işlevini görmektedir. Kimi zaman ve durumlarda bu işlevi anlamsızlaşırken, kimi zaman ve durumlarda ise bu işlevi önemli bir anlam kazanmakta, hatta bu anlam başka anlamlarla ötelere taşmakta, kimi karmaşık boyutlar kazanmaktadır. Yani, demokrasıcılık oyununun, siyaset kurumunun işlevi, salt perdeleme, meşrulaştırma ile sınırlı değildir. Bunlarla birlikte egemenler arasındaki ilişkilerde ve bu ilişkiler içinde tutulacak yer ve ağırlık konusunda önemli bir işlevi yerine getirmektedir. Yani, demokrasıcılık oyunu deyip geçmemek, anlamını ve işlevini çok iyi çözümlenmek gerekir.

Demokrasıcılık oyunu, arka planında bir hukuku, siyaset kültürü, siyasal kadroları, deneyimi ve gelenekleri olan kurumsal bir platformdur... Aslında askeri despotik cumhuriyet ile demokrasıcılık oyunu, aynı anlama gelmek üzere Türk siyaset kurumu bir bütündür, bir bütünü anlatmaktadır. Bu "bütün" ise TC'den başkası değildir!

Türk siyaset kurumu, aynı zamanda egemenler cephesindeki çelişki ve ilişkilerin çatıştığı ve dengelendiği, bir yönüyle ekonomik ve siyasal "iktidar" savaşının verildiği karmaşık bir zemindir. Bu zemindeki kavga önemlidir, bu nedenle bu zeminde ilişki ve çelişkilerin belli bir dengede tutulması egemenler açısından her zaman önemsenmiştir! Bu kavganın sınırları, hareket alanı ve esas iktidar odağı ile ilişki düzeyi, biçimi ve nitelikleri bellidir. Bu sınırlar, kurumsal ve yazılı olmayan "hukuka" göre dokunulmazdır. Belli ölçülerde bunlara dokunulduğunda kavga demokrasıcılık oyunu ile askeri cumhuriyetin kendisi arasında şiddetlenir ve bugüne dek geliştirilen "çözümler" zedelenen geleneksel dengelerin yeniden kurulması doğrultusundadır. Yani çözüm, askeri despotik cumhuriyet ile siyaset kurumu arasındaki dengenin cumhuriyetin özüne ve temel niteliklerine göre yeniden restorasyonu biçiminde olmuştur.

Siyaset kurumunun sınırları ve hareket alanları bellidir, öyle olmakla birlikte bu sınırların ekonomik, sosyal, kültürel yaşam üzerinde hatırı sayılır bir etkisi vardır. Büyük tekeller için, emperyalist devletler ve

tekeller için, bu alanı kontrol altına almak, en azından etkilemek, etkileme araçlarını geliştirmek önemlidir. Bu nedenle Türkiye'de demokrasıcılık oyunu her zaman önemli olmuş, egemenlerin, çeşitli iç ve dış güç odaklarının çok önemli bir ilgi alanı olmuştur. Bu, bugün için de geçerlidir...

Egemenler cephesindeki bu iktidar biçimlenişi, yani askeri despotik öz ile demokrasıcılık oyununun bütünsel yapısı ile resmi ideoloji arasında kesin, doğrudan ve net bir ilişki vardır. Kürtler'in inkarı, her türlü muhalefetin kontrol altında tutulması, TC'nin devlet-ulus yapısının korunması ile askeri despotizm arasında doğrudan bir ilişki var ve bu, her fırsatta karşımıza çıkmaktadır. Resmi ideolojiyi "Cumhuriyetin temel nitelikleri" ile "ulusal, demokratik, laik, sosyal ve hukuk devleti" "dokunulmaz kutsalları" ile tanımlamaktadırlar. Cumhuriyetin bu temel niteliklerini koruma ve kollama görevi de Türk Silahlı Kuvvetleri'ne verilmiştir. Siyaset kurumunun ise kritik anlarda ne yapacağı belli olmaz, o nedenle güvenilirliği tartışmalıdır. Güvenirliği tartışmalı olan bir kuruma cumhuriyetin varlığı ve geleceği teslim edilemez! Oluşturulan siyaset kültürü ve gelenekleri budur!

Askeri cumhuriyet ile Türk siyaset kurumu arasındaki ilişki esas olarak yukarıda kısaca çerçevesini çizmeye çalıştığımız bütünlüklü kurumsal ilişki bağlamında boyun eğme, belirlenen çerçevede rolünü benimseme ve gereklerini yerine getirme biçimindedir. Bu nedensiz değildir. Bu alan önemli bir rant alanıdır, bağlı bulunduğu kesimlere önemli avantajlar sağlama olanağıdır. Bu nedenle esas iktidar gücü ve dengelerle "iyi geçinmek", en akıllı siyaset tarzıdır. Verilecek kavga da yine bu temelde verilmek durumundadır. Genel geçer eğilim ve kültür bu olmakla birlikte hükümet olanlar, Mecliste büyük bir çoğunluk yakalayanlar, dışta belli bir destek aldığı duygusunu yaşayanlar, "iktidar yanılısamı" gibi bir yanılıya kapılabiliyorlar. Bunun bir sonucu olarak askeri despotik cumhuriyetin sınırlarını zorlamaya başlayabiliyorlar. Bu noktada çatışma başlıyor. Türk siyaset kurumu ve aktörleri, demokratik olmadıkları için bu çatışma demokrasi çatışması değil, daha fazla etkinlik kazanma kavgasıdır. Yine bu kurum uzun soluklu olmadığı için "sınır ihlalleri" veya "iktidar yanılısamı" her zaman kendi yenilgileriyle, çoğu zaman da hüsrancılarıyla sonuçlanmıştır.

Güncel duruma gelirse bu söylediklerimiz daha bir somutluk kazanır. Askeri cumhuriyetin AKP

hükümetini içtenlikle benimsemediği bilinmektedir. "Milli Görüş" geleneğinde Cumhuriyet karşıtı, laiklik karşıtı bir yan görmüşlerdir. 28 Şubat bir bakıma bu çizgiye verilen karşılıktır. AKP, aslında bir boşluğa doğdu, yolsuzluklar, ekonomik ve toplumsal krizler geleneksel partileri vurunca, bu partiler ve liderleri çökünce bir siyaset boşluğu doğdu. AKP bu boşluğa doğdu ve kısa sürede çöken partilerin tabanını topladı ve seçim sistemi sayesinde üçte bir oy oranıyla Mecliste üçte iki çoğunluk yakaladı. Daha önceki hükümetler zamanında belli bir noktaya getirilen AB projesi AKP tarafından öncelikli bir hedef haline getirildi. Bu bağlamda bir dizi paket gerçekleştirildi. Bu "reform paketlerinin" içinde ordu, MGK ve MGK Genel Sekreterliği ile ilgili düzenlemeler de vardı. Bu düzenlemeler AB'nin istemleri doğrultusunda ve askeri cumhuriyetin aleyhineydi. Bu anılan düzenlemeler ordunun gerçek ve belirleyici iktidar konumunu büyük bir zaafa uğratmasa da belli ölçülerde etkilemiş ve psikolojik olarak geriletmişti. Askeri cumhuriyet bu durumu hiçbir zaman sindirmedi. 2004 yılından itibaren adım adım yitirdiği psikolojik ve siyasal üstünlüğünü yeniden kazanmanın yöntemlerini geliştirdi. 2005 Newroz'unda gerçekleştirilen "Bayrak Provokasyonu" anılan bu süreçte önemli bir sıçrama noktası oldu. "Terörle mücadele" bahanesi bu sürecin en temel gerekçesi yapıldı... Ayrıntılara girmek bu yazının konusu değil, süreç biliniyor. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin öncesine geldiğinde Ordu psikolojik ve siyasal üstünlüğü ele geçirmiş ve bunu her kesime de kabul ettirmişti. Şimdi bunu AKP hükümetine olduğu gibi kabul ettirmek istiyordu. Dayatması açıktı ve basitti:

"Demokrasıcılık oyununu kurullarına göre oyna! İktidar yanılısamı sizi ucu belirsiz sonuçlara getirebilir." Bunun açık anlamı, "bize rağmen ve bize karşı Cumhurbaşkanı seçmeyin" idi! Bu dayatmalarını perde arkasında dayattılar, "iyi haber alan gazeteciler" aracılığı ile iletiler. Sonra Genelkurmay Başkanı'nın basın toplantısıyla açıkça ortaya koydular. Dahası bunu kitle gösterileriyle net bir biçimde anlatmak istediler.

12 Nisan'da gerçekleştirilen Genelkurmay'ın basın toplantısı ilginçtir. Bu toplantıda söylenen her söz ve verilmek istenen her mesaj bir bütünlüğü anlatmaktadır. TC'nin karşı karşıya kaldığı "tehdit ve tehlikelerin" net bir resmi çıkarıldı, TC'nin tarihinin en büyük tehlikeleriyle karşı karşıya kaldığı vurgulandı; bu tehlikenin adresinin Güney Kürdistan ve Irak'taki gelişmeler olduğu belirtildi, buna müdahalenin gerekliliği söylendi. Karşı karşıya kalınan tehlikenin çapı çok büyük ve bu, ancak güçlü bir iktidarla aşılabılır. Bu güçlü iktidarın da kim ve ne olduğu bellidir. Bunu herkes bilmeli... Bu basın toplantısıyla tehlike ve güçlü iktidar gerekliliği mesajı, AKP'nin bunu karşılamadaki yetersizliği, hatta tehlikenin bir unsuru olarak ima edilmesi daha sonraki adımların, söz gelişi 27 Nisan Muhtırası'nın psikolojik ve siyasal alt yapısı niteliğindedir.

AKP ve lideri Tayyip Erdoğan askeri cumhuriyetin duyarlılıklarıyla kendi partisinin ve onun dayandığı dengeler arasında bir süre bocaladıktan sonra kararını dayandığı dengeler doğrultusunda verdi. Genelkurmay, bunu bir meydan okuma olarak algıladı ve açık tavır koymakta tereddüt etmedi. Cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk turunun yapıldığı gece yarısı bunu bir muhtıra ile ortaya koydu. Aynı gün CHP de anılan seçimi Anayasa Mahkemesi'ne

taşıymıştı. Daha önce ise Ankara’da yüzbinlerin katıldığı cumhuriyet mitingi yapılmıştı. Bu miting İstanbul ve başka illerde daha geniş kitlesel katılımlarla sürdürüldü. Bu mitinglerin güncel ve gelecek açısından politik anlamının tahlili başka bir yazının konusudur. Ancak şu kadarını vurgulamak gerekir ki, askeri cumhuriyet veya aynı anlama gelmek üzere TC, resmi ideolojiyi kitlesel tabana oturtma ve gerektiğinde bu tabanı harekete geçirme konusunda önemli bir mesafe kazanmıştır. Bunun çeşitli düzeylerde örgütlenmesi ve süreklileştirilmesi, devrimci mücadeleler açısından ciddi bir tehlikeye işaret etmektedir. Genelkurmay’ın muhtırası anılan bu kitlesel mitinglerden hatırı sayılır siyasal ve psikolojik destek almıştır. AKP için ise barajlayıcı bir işlev görmüştür.

AKP hükümeti, Genelkurmay muhtırasına görünürde “sert” bir tavır alınır görünmekle birlikte, özünde, her adımda işlevsizliğini, şaşkınlığını göstermekten geri durmamıştır. Muhtıradan sonraki AKP’nin durumu, tam anlamıyla “iktidarsızlık” ve “kararsızlık” resminden başka bir şey değildir.

Cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk turu konusunda CHP’nin yaptığı itiraz başvurusunu görüşen Anayasa Mahkemesi, kararını AKP aleyhinde verdi. Bunda şaşılacak bir yan yoktu. Anayasa Mahkemesi’nin bu kararını askeri cumhuriyetin bir refleksi olarak okumak gerekir. Askeri cumhuriyet demokrasıcılık oyununu düzenlerken birçok alanda dengeleyici, denetleyici, sınırlandırıcı ve önleyici mekanizmayı kurmaktan geri durmamıştır. Anayasa Mahkemesi bunlardan biridir. Cumhurbaşkanlığı, MGK ve daha başka görünür ve görünmeyen mekanizmalar da sayılabilir...

Anayasa Mahkemesi’nin kararı, aslında askeri müdahalenin finali işlevini görmüş, bir bakıma darbe sürecini mantıklı sonucuna ulaştırmıştır. Bundan sonra AKP hükümetinin “yasal prosedür” gereği boyun eğmekten ve bunun gereklerini yerine getirmekten başka bir şey olmamıştır. İlk planda erken seçim kararı alan AKP hükümeti, tümünden havluyu atma havasını vermemek için demokrasıcılık oyununun kurullarını masaya yatırmıştır. Cumhurbaşkanını seçme yöntemi bunun ilk adımı olmuştur. Meclise sunulan “Anayasa değişikliği” önerileri komisyonlarda tartışılmakta ve bu sürecin kısa sürede sonuçlanıp sonuçlanmayacağı bilinmemektedir. Ama hemen vurgulamak gerekir ki, Türk siyaset kurumunun, demokrasıcılık oyununun yeniden biçimlendirilmesi süreci askeri cumhuriyetin istem ve iradesine rağmen olmayacaktır. Mevcut siyaset kurumu, kuşkusuz sürekli kriz üreten, kendisi yapısal olarak çelişkili ve krizli; ama temel kriz etkenlerini, Kürdistan sorununu, toplumsal ve ekonomik krizler ve en geniş kitlelerin temel taleplerinin basıncını da “kriz yönetimi” ile yönetmeye çalışan bir kurumlaşma... Bir yandan bu temel kriz etkenlerini yönetmek ile iç ve dış egemenlerin çıkar çelişkilerini raydan çıkmadan idare etmek çok kolay olmamaktadır. Her defasında onulmaz krizlerle yeniden biçimlenme ve yapılanma, ya da restorasyon ihtiyacıyla karşılaşması bu nedenlerden dolayıdır!

Açık ki askeri cumhuriyet, onun siyaset kurumu ağır bir kriz içindedir. Siyaset kurumunu yeniden biçimlendirme ve bununla bu yapısal krizi aşması mümkün mü? Bu yeniden biçimlendirme sürecinin nasıl ve ne yönde olacağı sorusu içinde geçmekte olduğumuz süreçte yanıtını bulacaktır. Ama bu yanıt çok kestirme, basit ve yalın olmayacak, çelişkili, çatışmalı ve çok zorlu olacaktır.

Bütün bunlar, egemenler cephesinde, onların iktidar arenasında ve çeperinde meydana gelen gelişmelerdir. Kuşkusuz halkımızı, emekçi sınıfları, onların politik temsilcilerini doğrudan ilgilendiren gelişmelerdir. Öncelikle yaşanan gerçekliği, bütün karmaşıklığı ve derin boyutlarıyla kavramak ve bu kavrayış bağlamında, hangi ideolojik ve politik gerekçeyle olursa olsun, demokrasıcılık oyununun bir figüranı ve sürükleneni olmamak, bağımsız devrimci duruşun olmazsa olmaz koşuludur. Bu çekişme sürecinde onun veya bunun yedeğine düşmeden, devrimci demokrasi mücadelesinin ancak anılan zeminin dışında ve ona karşı bağımsız bir duruşla anlam bulacağını ve başarıya gitme şansını yakalayabileceğini kavramak çok önemlidir. Önümüzde seçimler var. Bu süreçte nasıl bir duruş sergilemek gerektiği de ancak anılan devrimci kavrayışla devrimci yanıtını bulmuş olur. Bu soruların yanıtlarını önümüzdeki dönemde daha ayrıntılı tartışmakta yarar var. Biz de bu tartışmayı sürdüreceğiz...

Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) 5 Mayıs günü saat 12.00’de Galatasaray Lisesi önünde hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle basın açıklaması gerçekleştirdi. Gebze M Tipi Cezaevi’nde tutuklu bulunan hasta kadın tutsak Hatice Bolat’ın ağırlaşan sağlık durumu ve diğer cezaevlerinde tutsaklara uygulanan baskılarla ilgili yapılan açıklamada “Hatice Bolat ve tüm hasta tutsaklar serbest bırakılsın!” pankartı açıldı. Basın metnini İbrahim Karagöz’ün okuduğu açıklamada, tecrit zulmüne dayalı F tipi infaz rejiminin tutsakların bedensel ve ruhsal sağlığını tehdit ettiği belirtildi. Son olarak Gebze M Tipi Cezaevi’nde tutuklu bulunan Hatice Bolat’ın ciddi sağlık sorunları yaşadığına dikkat çekildi. Hasta ve sağlık sorunları yaşayan tutsakların tedavilerinin yapılmaması veya engellenmesi durumunda sakat kalma ve ölüm riski taşıdıkları ifade edildi.

Hasta tutsakların tedavilerinin yapılmaması durumunda karşılaşılabilecek sonuçların sorumlusunun başta Adalet Bakanı, Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü

olacağı vurgulandı.

Açıklamada, Sincan F Tipi Kadın Hapishanesi’nde tutuklu bulunan Resmîye Vatansever’in 15 gün arayla 4 müdürün gözetimi altında saldırıya uğramasına ve tek kişilik hücreye konulmasına değinildi. F-D-L-M Tipi hapishanelerdeki hak gasplarına karşı mücadelenin süreceği duyuruldu.

Açıklama boyunca, “Hatice Bolat serbest bırakılsın!”, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”, “Devrimci irade teslim alınamaz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

‘Sayın Öcalan’ tahammülsüzlüğü sürüyor!

“İmralı’ya bağımsız heyet gönderilmesi” talebiyle Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemleri gerçekleştiren Barış Anneleri İnişiyatifi, bu haftaki eylemlerini 9 Mayıs günü İHD binasında düzenlediler. Haftalardır Barış Anneleri’nin basın açıklamalarına saldıran, döviz ve pankart açmalarına izin vermeyen polis, bugünkü basın açıklamasını da engellemek istedi. Açıklama öncesinde İHD binasına gelerek ellerinde içeride çekim yapmak için Kaymakamlık izni olduğunu söyleyen sivil polisler İHD yöneticileri izin vermedi.

Saat 13.00’te başlayan toplantıda sözü ilk olarak İHD İstanbul Şube Başkanı Rıza Dalkılıç aldı. Haftalardır süren basın açıklamalarına gözlemci olarak katıldıklarını söyleyen Dalkılıç, 4 Mayıs günü polisin Barış Anneleri’ni toplu olarak gözaltına aldığını, bu sırada İHD İstanbul Şubesi Yöneticisi Doğan Genç’in de gözaltına alındığını ve polisin psikolojik baskısına maruz kaldığını belirtti.

Ardından Barış Anneleri İnişiyatifi adına Güler Buğday basın metnini okudu. 1 Ekim’de başlayan ateşkes sürecinin karşılık bulabilmesi için 21 Şubat tarihinden itibaren her Çarşamba günü Galatasaray Lisesi önünde yaptıkları basın açıklamalarına devam ettiklerini ifade etti, son haftalarda yaşanan gözaltı terörü kınandı.

Açıklamanın hemen ardından İHD’ye gelen polis, İHD yöneticileri Nagihan Bayram, Rıza Dalkılıç, Doğan Genç, Veysi Altay ve Şaban Dayanan’ın kimliklerini toplantıya izin verdikleri ve polis kamerasını içeriye girmesine izin vermedikleri gerekçesiyle aldılar. Gelişme üzerine basına açıklama yapan İHD yöneticileri Kaymakamlık kararıyla içeride çekim yapmak isteyen polise izin vermediklerini, çekim yapılabilmesi için valilik izni gerektiğini ancak kendilerinin bir ilke olarak hiçbir koşulda böylesi bir müdahaleye izin vermeyeceklerini açıkladılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Katil Vali!” sözüne 301 tehdidi...

1 Mayıs Taksim kutlamalarındaki polis terörünü protesto etmek ve İstanbul Valisi’nin istifa etmesini talep etmek amacıyla 9 Mayıs günü saat 12.00’de Taksim Tramvay Durağı’nda açıklama yapan EKD üyelerine polis tarafından 301. maddeden yargılanma tehdidi savuruldu.

Taksim Tramvay Durağı’nda biraraya gelen Emekçi Kadınlar Derneği üyeleri “Katil Vali istifa! Gaz bombası yasaklınsın!” pankartı açtılar. 1 Mayıs günü yaşanan polis terörünün fotoğraflarını taşıdılar. Kitle

açıklama biter bitmez 14 kişilik kitle çevik polis tarafından çembere alındı. Alana gelen Beyoğlu Emniyet Müdürü Tuğrul Pek açıklamaya katılan EKD üyelerinden kimliklerini vermelerini istedi. “Devletin Valisi’ne katil diyemezsiniz!” diyerek açıklamaya katılanlar hakkında 301. maddeden suç duyurusunda bulunma tehdidi savuran Emniyet Müdürü, basın metnini okuyan Alçay Karatekin’in kimliğini ararak hakkında işlem yapacaklarını söyledi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Mücadele Postası

İzmir Cezaevi İnisyatifi'nden eylem

İzmir Cezaevi İnisyatifi, 1 Mayıs günü İstanbul'da gerçekleştirilen 1 Mayıs eylemine yönelik devlet terörünü protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

9 Mayıs günü Kemeraltı girişinde saat 17:30'da yapılan eylemde, "İçerde, dışarda hücreleri parçala!" pankartı açıldı. 1 Mayıs günü İstanbul'daki saldırıların dile getirildiği açıklamada, bu saldırıların aynı zamanda dışarıdaki tecritin hangi boyuta ulaştığının da bir göstergesi olduğu vurgulandı.

Yapılan açıklama "Seslerimizi haklarımız-özgürlüğümüz ve halkların kardeşliği için yükseltelim. Tecriti hayatın her karesine sızdırmak isteyenlere karşı yükseltelim. Çünkü; bugün artık 'İçerde dışarıda hücreleri parçala' haykırışını tüm emekçilerin bilincine çıkarmanın tamda günüdür" denildi.

Eylemde "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Devlet terörüne son!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Küçük Armutlu'da yıkım gerginliği...

Tekno-Kent Projesi kapsamında yaşam alanları yok edilmek, evleri yıkılmak istenen Sarıyer'e bağlı Küçük Armutlu halkı, 8 Mayıs günü yol

genişletme ve kavşak yapım çalışması nedeniyle bölgeye gelen ekiplere karşı çıktı. Ekipleri mahallelerinde istemeyen Küçük Armutlu halkıyla ekipler arasında yaşanan tartışmalar büyünce polis saldırdı. Ara sokaklarda uzun süre boyunca mahalle halkı ve polis arasında çatışmalar yaşandı. Saldırı sırasında polis, çok sayıda gaz bombası kullandı. Polisin bu tavrını mahalle halkı tepkiyle karşıladı. Polisin gaz bombalı saldırısına mahalle halkı taşlarla karşılık verdi. Çatışma ara sokaklarda gün boyunca devam etti. Çatışma sonrasında ara sokaklara barikatlar kuruldu. Yoğun gaz bombası kullanılması sonucunda Küçük Armutlu Cem Evi'nin de camları kırıldı. Mahalle halkı 1 Mayıs günü yaşanan polis saldırısına da değinerek saldırıyı protesto etti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ek Ders Genelgesi yeniden düzenlenecek

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından, ders ve ek ders saatlerini düzenleyen mevzuata ilişkin yapılmak istenen değişiklikler eğitim emekçilerinin tepkisi ile karşılaşmıştı. Ders ve ek derslere yönelik yayınlanan kararname ile öğretmenler herhangi bir nedenle okula gelemedikleri bir günde, örneğin mazeret izni aldıklarında, hasta sevki aldıklarında ya da raporlu olduklarında o günkü ders saati sayısının tümü ve ona karşılık gelen hazırlık ücreti de eklenerek kesilmesi öngörülmüştü.

Ek ders genelgesine karşı 25 Nisan günü sevk olarak hizmet üretmeyen Eğitim-Sen yaptığı açıklama ile Milli Eğitim Bakanı ile görüşmelerini, bu görüşmeler sonucunda Bakanlık'tan genelge üzerinde yeni bir çalışma yapacaklarına ve emekçileri mağdur etmeyeceklerine dair söz aldıklarını ifade etti.

Eğitim-Sen, bugüne kadar olduğu gibi, eğitim

emekçilerinin kazanılmış haklarına, emeklerine, geleceklerine sahip çıkmaya devam edeceklerini vurguladı.

EMO: "Siyasal belirsizlik ortamında nükleer ısrarı"

Elektrik Mühendisleri Odası (EMO), 8 Mayıs'ta yaptığı açıklama ile hükümetin, nükleer santral kurulumuna ilişkin yasa tasarısını, TBMM Genel Kurulu'ndan geçirme çabalarını değerlendirdi.

Hükümetin yangından mal kaçırıcısına çıkardığı yasalara değinen EMO, Nükleer Güç Santrallerinin Kurulması ve İşletilmesi Hakkındaki Yasa Tasarısı'nın giderayak TBMM Genel Kurulu'nun gündemine alınarak yasalastırılmak istendiğini ifade etti.

Bilim insanlarının ortaya koyduğu bildirgeye, nükleer santrallerin kurulmak istendiği Sinop ve Akkuyu'daki yöre halkının karşı duruşuna, ülke çapında 100 bine yakın imzaya rağmen hükümetin nükleer santral konusunda ısrar ettiğini söyledi.

Hükümeti enerji alanını planlamak noktasında eleştiren EMO, nükleer santral kurulumuna ilişkin yetersizliği nükleer enerji savunucuları tarafından bile saptanan bu yasa tasarısıyla seçimler öncesinde yeni bir rant kapısı açılmaya çalışıldığını vurguladı.

"Hükümetin meşruiyeti sorgulanacak bu uygulamalardan vazgeçmesini talep ediyor, kamuoyunda tepki yaratan konularda erken seçim gölgesinde yasa yapılmaması konusunda uyarıyoruz" dedi.

Aksu'dan 1 Mayıs açıklaması...

"Bu tedbirleri almasaydık ne olacağını düşünemiyordum!"

İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu 1 Mayıs'ta ortaya çıkan polis terörünü olağan ve yasaya uygun bulduğunu ifade eden bir açıklamada bulundu. İstanbul halkı başta olmak üzere oldukça geniş ölçekte tepki çeken, İstanbul'da fiili bir sıkıyönetim atmosferi yaratan olaylar karşısında Aksu'dan gelen açıklama, polis terörünün gerisinde bir bütün olarak devletin olduğunu gösterdi.

Aksu yaptığı açıklamada, izinsiz toplantı, gösteri ve yürüyüş yapanların, polis tarafından gerekirse zor kullanılarak dağıtılacağını ifade ederek, Polis Disiplin Yönetmeliği'nin çok açık olduğunu vurguladı. Ardından zor kullanmada ölçüsünün aşıldığını tespiti halinde ise gerekli işlemlerin başlatılacağını söyledi.

Taksim Meydanı'nın toplantı ve gösteri yeri olmadığına dikkati çeken Aksu, şunları söyledi: "Toplantı, yürüyüş ve gösteri yapılacak alanlar ilan edilmiş. Taksim Meydanı'nın yürüyüş ve gösteri alanı olmadığını defalarca söyledik. Buna rağmen 'Burada yapalım' diyorlar. Anıta çelenk konulmasında, 'Bu sefer tolerans

tanyalım' dedik. 'Tüm sendika temsilcileri gelsin, bin kişi gelsin' dedik. 40-50 bin kişiyle çelenk koyma, anma olmaz; bu, toplantı ve yürüyüş olur." Açıklamasının devamında sürekli olarak aslında provokasyonların önlendiğini belirten Aksu, İstanbul'u fethedilmekten kurtarmış bir edayla binlere o gün reva görülen şiddeti meşru gördüğünü açıklamış oldu.

Aksu'nun açıklaması esasında 2007 1 Mayıs'ının anlam ve önemini dışavurmaktadır. Sermayenin sözcülerinden biri olan Aksu, kendi ağzıyla duydukları korkunun kökenini anlatmaktadır. Korkuyu yaratan bugün gerçekten de meydanlara çıkabilecek onbinlerin olmasıdır. Taksim'in yasak olmasının gerisinde ise bu onbinlere karşı iradi bir üstünlük sağlamak ve mücadeleye güven duymalarını engellemek yatmaktadır.

Ancak sermaye düzeninin çırpınışları boşadır. 1 Mayıs 2007'de rüzgar tersten esmiştir. İşçi ve emekçiler Aksu'ya göre yerinde uygulanan polis terörüne rağmen Taksim'i kazanmışlardır!

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

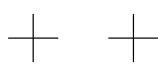
Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**“ölü, yiğit, gölge ve buz, ne varsa
tohuma dururlar yeniden
ve halk, toprağa gömülü
tohuma durur bir
yerde
buğday nasıl filizini
sürer de çıkarsa
toprağın üstüne
güzelim kırmızı elleriyle
sessizliği burgu gibi deler de
biz halkız, yeniden doğarız
ölümlerde”**

Pablo Neruda

**Çelik aldığı suyu
unutmadı,
unutmayacak!..**

